

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\K\Koontz, D\Koontz Dean Ray-Tvář strachu.pdb

PDB Name: Koontz Dean Ray - Tvář strachu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.7.2007
Modification Date: 21.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dean Koontz
Tvář strachu

Graham Harrison je jasnovidec. V průběhu interview v televizním studiu se před jeho očima odehraje hrůzostrašná vražedná scéna. Harrison ví, kdo je pachatelem brutálních vražd devíti žen. Vrah se zase dovídá, že existuje svědek, který ho může odhalit. Podaří se mu izolovat Harrisona a jeho přítelkyni v mrakodrapu a pokouší se je umlčet. Začíná noc plná hrůzy a děsu, kdy se jasnovidec snaží zachránit život svůj a své přítelkyně a zneškodnit sadistického vraha. Je horor, při kterém vskutku mrazí v zádech.

Část
první

PÁTEK 00:01 až 20:00

Kapitola 1

Nejdříve zastavil přímo před domem, ale pak si to rozmyslel a zaparkoval auto na protilehlé straně ulice. Ne že by očekával nějaké problémy, to ne, ale kdyby přece jen nastaly, byl na ně připraven. V okamžiku, kdy vypínal motor, uslyšel, jak se někde na konci ulice za jeho zády rozječela siréna.

Jdou po mně, blesklo mu hlavou. Nějak se domáklí, že jsem sám, a jdou po mně.

Přesto se usmál. A i kdyby, pomyslel si, neměli by to s ním lehké. Není žádný trouba, který jen natáhne ruce a nechá si nasadit náramky. To není jeho styl.

Frank Bollinger měl pro strach uděláno. Ani si vlastně nedokázal vzpomenout, jestli vůbec někdy opravdový strach pocítil. Dobře věděl, že se o sebe dovede postarat. Už ve třinácti letech měřil přes sto osmdesát a nakonec to dotáhl až na sto devadesát tři. Měl široká ramena, býčí šíji a bicepsy, za které by se nemusel stydět kdejaký vzpěrač. V sedmatřiceti letech byla jeho fyzická kondice stejně dobrá jako v sedmadvaceti, nebo dokonce v sedmnácti. Bylo to zvláštní, nikdy se o ni totiž nestaral a o nějakém cvičení, případně tréninku, nemohla být ani řeč. Bud neměl na podobné věci čas, nebo náladu. Opakovat donekonečna série cviků a běhat jako cvok na místě, to neodpovídalo jeho temperamentu. Zbývalo tedy jediné vysvětlení jeho svaly a kondice byly darem přírody, nebo jinak řečeno genetickou záležitostí. Nikdy nedržel žádnou dietu ani se nesnažil omezovat svoji obrovskou chuť k jídlu. Přesto byla jeho postava souměrná a na bocích a na břiše neměl ani náznak tukových polštářů, tak charakteristických pro většinu mužů jeho věku. Kdysi mu lékař celou problematiku metabolismu vysvětloval. Frank totiž trpěl neustálým extrémně vysokým nervovým napětím, a protože odmítal jakákoliv psychofarmaka, hrozilo mu nebezpečí, že by mohl být postižen v mladém věku infarktem nebo mozkovou mrtvicí v důsledku hypertenze. Nervové napětí a úzkost jsou faktory, které se spolehlivě starají, aby neztloustl. Tak mu to tenkrát řekl lékař. Stresující vír, zuřící uvnitř jeho organismu jako neustále akcelerovaný motor, stačil spalovat všechny tuk bez ohledu na množství jídla, které snědl.

Ale Bollinger souhlasil jen s polovinou této diagnózy. Napětí to ano. Ale nervy ne. Nikdy nebyl nervózní. To slovo znal pouze jako pojem, nějaký stav. Naopak, napětí přímo vyhledával, potřeboval ho ke svému životu stejně jako kyslík. Neustále byl ve střehu, stále připravený jednat, bránit se. Připravený na cokoli. Právě proto také neznal pocit strachu. Nic ho na tomto světě nemohlo překvapit.

Vrhl pohled do zpětného zrcátka, protože ječivý zvuk sirény sílil. Jenom o trochu dál než ojedeen blok uviděl ve tmě blikat rotující červené světlo.

Sáhl do pouzdra pod paži a vytáhl svoji osmatřicítku. Levou rukou odjistil dveře a čekal na nejvhodnější okamžik, kdy vyrazí ven.

Policejní auto se přehnalo okolo něho a zmizelo za rohem o dva bloky dál.

Po něm tedy nešli.

Frank Bollinger pocítil lehké zklamání.

Odložil pistoli a ještě jednou přešel pátravým pohledem ztichlou ulici. Šest výbojkových světel vždy dvě na konci bloku a dvě uprostřed zaplavovalo chodník i zaparkovaná auta podivným načervenalým světlem. Ulici, v níž stál, tvořily dvě řady dvouposchodových a tříposchodových činžovních domů, z nichž některé byly postaveny z hnědého pískovce, jiné zase z cihel. Téměř všechny byly ve velmi dobrém stavu. Jeho pohled se zastavil u několika oken, která ještě

zůstávala osvětlená, ale nikoho v nich neviděl. To mu vyhovovalo, protože v žádném případě netoužil, aby ho někdo pozoroval, jak vystupuje z auta a vchází do domu. Na okrajích chodníků bojovalo o přežití pár vrásčitých platanů spolu s několika břízami a javory, což bylo z přírody asi tak vše, čím se mohl New York City pochlubit mimo hranici svých městských parků. Byly to zakrnělé znetvořené stromy, jejichž černé větve připomínaly na kost spálené ruce natahující se k půlnoční obloze. Mírný, ale mrazivý lednový větřík honil útržky papírů okolo okapových rour a v okamžicích, kdy zesílil, začaly holé větve stromů chřestit, jako když děti přejíždějí klacíky přes tyčkový plot. Auta, zaparkovaná po obou stranách ulice, vyvolávala představu zástupu divokých zvířat choulících se k sobě v mrazivém vzduchu. Všechna byla prázdná a opuštěná, stejně jako oba chodníky podél celého bloku.

Bollinger vystoupil z auta, přešel rychlým krokem na protější stranu a vyběhl několik schodů ke dveřím činžovního domu.

Vstupní hala byla čistá a jasně osvětlená. Podlahu tvořila dlaždicová mozaika zobrazující girlandy vybledlých růží na bezovém pozadí, vše nablýskané, bez jediného chybějícího dílu. Vnitřní dveře vstupní haly byly zamknuté a otvíraly se bzučákem z jednotlivých bytů.

Podle rozpisu na dveřích se dalo usuzovat, že ve druhém a ve třetím poschodí jsou tři byty, zatímco v přízemí pouze dva. Byt číslo 1 A v prvním poschodí patřil Haroldu Naglymu a jeho ženě, kteří celý nájemní dům vlastnili. Stejně jako každý jiný rok v tuto dobu byli oba kdesi na Miami Beach. V téže poschodí, v jeho zadní části, měla pronajatý menší byt Edna Mowryová. Bollinger si představoval, že právě teď si možná chystá malou pozdní večeři nebo sedí u vychlazeného martini a relaxuje po své noční práci.

Kvůli ní sem dnes večer přišel. Věděl zcela jistě, že bude doma. Sledoval ji totiž šest večerů za sebou a zjistil, že dodržuje pravidelný a stereotypní denní režim. Podle jeho názoru až příliš stereotypní na tak atraktivní ženu. Každý den se vracívala domů ve dvanáct nebo nanejvýš pět minut po dvanácté.

Roztomilá malá Edno, oslovil ji v duchu. Máš tak dlouhé a pěkné nohy.

Při pomýšlení na ni se Bollinger usmál. Stiskl tlačítko zvonku do bytu manželů Yardleyových ve třetím poschodí.

Z domácího telefonu se ozval mužský hlas: "Kdo je to?"

"Je to byt Hutchinsonových?" zeptal se Bollinger, i když dobře věděl, že není.

"Zmýlil jste se, pane. Hutchinsonovi bydlí o poschodí níž. Jejich zvonek je hned vedle našeho."

"Promiňte," omluvil se Bollinger a Yardley zavěsil.

Znovu stiskl tlačítko, tentokrát se jmenovkou Hutchinsonovi.

Ti už nebyli tak opatrní jako Yardley nebo možná někoho čekali, protože se rozezvučel bzučák, aniž se předtím kdokoliv ozval.

Ve vnitřní hale pod schody bylo příjemně teplo. Hnědá dlaždicová podlaha se jen leskla a stejně čisté byly žlutavě hnědé stěny. Při levé zdi, asi na půli cesty ke schodům, stála mramorová lavice a nad ní viselo fasetové zrcadlo. Po pravé straně vedly dveře do obou bytů. Na jejich tmavě hnědém dřevě svítilo mosazné kování a mosazný štítek se jménem.

Bollinger přešel okolo prvních dveří a zastavil se až před těmi dalšími. Zacvičil zkřehlými prsty, aby v nich obnovil cit, potom vytáhl z vnitřní kapsy kabátu náprsní tašku a z vnější kapsy nůž. Stiskl knoflík na lesklé stěnce a do strany se vymrštila čepel. Byla osmáct centimetrů dlouhá a ostrá jako břitva.

Záblesk chladné oceli nože vyvolal v Bollingerově mysli sled několika jasných a zřetelných obrazů.

Byl obdivovatelem Williama Blakea a pokládal sám sebe za znalce jeho intimní duchovní poezie. Ani ho proto nepřekvapilo, když se mu právě v tuto chvíli vybavila v paměti pasáž z jedné jeho básně.

A potom obyvatelé těch měst pocítili, jak se jejich kosti mění v morek, a lámání údů se počalo v prudkých záchvatech a mukách, v střelbě a křečích a drcení. Jejich smysly pak vtrhly dovnitř, srážejíce se pod temnou síť infekce.

Proměním jim kosti na morek, tím si mohou být zatraceně jistí, uvažoval. Jenže já nejsem infekce, ale lékař. Jsem lékař, jehož úkolem je léčit všechny špatnosti tohoto světa.

Stiskl tlačítko zvonku. Chvilí bylo ticho, ale potom uslyšel, že se za dveřmi něco pohnulo. Zazvonil tedy ještě jednou.

"Kdo je to?" ozvalo se zevnitř. Měla příjemný melodický hlas, ve kterém jako by zazníval nepatrný podtón obavy a strachu.

"Slečna Mowryová?" zeptal se.

"Ano."

"Tady je policie."

Žádná odpověď.

"Slečno Mowryová, jste tam?"

"Co chcete?"

"Vyšetřuji jisté nesrovnalosti, které se vážou k podniku, kde jste zaměstnaná."

"Já jsem nic neprovedla."

"To jsem netvrdil. Netýká se to přímo vás, ale potřebuji s vámi mluvit. Mohla jste si všimnout něčeho důležitého. Třeba mi budete užitečná jako svědek."

"Svědek čeho?"

"To bych vám musel nejdříve vysvětlit."

"Nemohu o ničem svědčit, protože jsem nic neviděla. Starám se jen o to, za co jsem placená. O nic jiného."

"Slečno Mowryová," řekl Bollinger přísně, "jestliže se to ukáže nezbytné, předvolám vás k výslechu."

"A jak mám vědět, že jste opravdu od policie?"

"Tak tohle je New York," prohlásil Bollinger zpola ironicky, zpola zlostně. "Není to úžasné? Všichni se vzájemně podezírají. Nikdo nevěří nikomu."

"Asi je to nutné."

Bollinger si povzdechla. "Možná máte pravdu. Podívejte se, slečno Mowryová, máte na dveřích bezpečnostní řetěz?"

"Samozřejmě."

"Dobře. Zajistíte tedy dveře řetězem a pootevřete je. Ukážu vám svůj služební průkaz."

Váhavě odemkla a ve dveřích se objevila pár centimetrů široká štěrbinka.

Přidržel jí rozevřenou náprsní tašku tak, aby si mohla prohlédnout jeho průkaz. "Detektiv Bollinger," řekl. Nůž držel stále v levé ruce špičkou dolů, těsně přitisknutý ke kabátu.

Zašílhal na něho úzkou mezírkou ve dveřích. Chvilu zírala na odznak, připíchnutý na vnitřní straně náprsní tašky, a potom pečlivě studovala identifikační kartu s fotografií v plastickém pouzdře.

Když konečně zvedla hlavu a podívala se na něho, uviděl, že její oči nejsou modré, jak se domníval, ale tmavozelené. I tak však věděl, že to jsou nejpřitažlivější oči, do kterých se kdy díval. Nikdy ji neviděl tak zblízka. Vždy když ji pozoroval na scéně z potměných řad publika, byla od něho minimálně několik metrů vzdálená. "Spokojena?" zeptal se.

Pramen hustých tmavých vlasů ji spadl do čela a zakryl jedno oko. Když si pak vlasy rukou upravovala, všiml si jejich dlouhých a perfektně tvarovaných prstů. Nehty měla nalakované krvavě červenou barvou. Vybavil si ji na scéně zalitou prudkým světlem bodových reflektorů. Tam se mu zdálo, že je lak na jejích nehtech černý. "Čeho se týkají nesrovnalosti, o kterých jste se zmiňoval?"

"Mám na vás připravenou pěknou řádku otázek, slečno Mowryová. Domníváte se, že je nutné, abychom je spolu probírali skrz štěrbinu ve dveřích?"

Povzdechla si a potom řekla: "Snad ne. Počkejte chvíli, vezmu si něco na sebe."

"Počkám, počkám. Trpělivost je klíč ke spokojenosti."

Udiveně se na něho podívala.

"Mohammed," poznamenal Bollinger.

"Odkdy cituji policajti Mohammeda?"

"Od té doby, kdy jsem k nim nastoupil já."

"Vy jste vyznáváte jeho víru?"

"Ne." Vážnost, s jakou otázku položila, ho téměř rozesmála. "Jsem polda, který do sebe nacpal strašnou spoustu vědomostí jenom proto, aby mohl šokovat ty, co si myslí, že když je někdo od policie, musí být nutně naprostý ignorant."

"Promiňte," ozvalo se ze škvíry ve dveřích. Dokonce se na něho usmála. Uvědomil si, že je to vlastně první úsměv, který u ní viděl od okamžiku, kdy ji před týdnem spatřil poprvé. Doposud ji vidával pouze ve světle reflektorů na scéně, kde se ladně pohupovala v rytmu vzrušující hudby a odkládala jeden kus oděvu po druhém. Vybavil si ji, jak si studeným pohledem prohlíží nejbližší tváře v hledišti a rukama si laská nahá řadra. V té chvíli mu její výraz připomínal hada. Teď se však na něho usmála a její úsměv byl naprosto oslňující.

"Tak už si běžte něco obléct, slečno Mowryová."

Dveře se zavřely.

Bollinger znovu přešel pohledem vchod do vnitřní haly a jen doufal, že nikoho nenapadne se tu právě teď producírovat. Náprsní tašku s průkazem zastrčil do kapsy.

Jeho levá ruka sevřela ještě pevněji nůž.

Ani ne za minutu byla zpátky. Sejmula pojistný řetěz a otevřela dveře. "Pojďte dál," řekla.

Vkročil podél ní do předsíně. Zavřela dveře, zašoupla zástrčku a obrátila se k němu. "Jakékoliv nesrovnalosti "

Přirazil ji na dveře, přehodil si nůž z levé ruky do pravé a přiložil ho špičkou k jejímu hrdlu.

Oči se jí rozšířily hrůzou. Byla tak šokovaná, že ze sebe nedokázala vydat ani hlásku.

"Jen žádné scény," zavrčel na ni Bollinger. "Jestli se pokusíš volat o pomoc, vrazím tuhle řeznickou kudlu do tvého krásného hrdla. Rozuměla jsi?"

Zírala na něho, jako kdyby pořád nemohla pochopit, co se děje.

"Tak rozuměla jsi, nebo ne?"

"Ano," špitla konečně.

"Radil bych ti, abys nedělala problémy."

Neřekla nic. Její vyděšené oči pomalu sklouzly z jeho tváře k ruce svírající nůž.

"Jestli jenom špitneš, připíchnu tě k těm zatraceným dveřím jako švába." Dýchal těžce a stěží potlačoval vzrušení.

Její tělem projel záchvěv hrůzy.

Bollinger se zašklebil.

"Co ode mě chcete?" zeptala se zájímavým hlasem. Její tělo se neustále chvělo.

"Nic moc, kotě. Nic, čeho by ses musela bát. Chci se s tebou jenom trochu potěšit."

Zavřela oči. "Vy jste ten "

Z ranky, kterou na jejím hrdle zanechala ostrá špička nože, se spustil nepatrný pramének krve. Bollinger pozoroval, jak jí rudá kapička sklouzla po krku a ztratila se v límci jejího jasně červeného županu. Sledoval tu nepatrnou stopu krve se stejným vzrušením jako vědec, který zkoumá pod mikroskopem vzácný druh bakterie.

"Ten? Kdo je to ten? Nechápu, o čem mluvíš."

"Však víte," zašeptala.

"Obávám se, že nevim."

"Jste ten, co"" kousla se do rtu, "co zabil všechny ty ženy?"

Podíval se do jejích vyděšených očí a řekl: "Aha. Už rozumím. No jistě, máš zřejmě na mysli Řezníka. Tak ty si myslíš, že

já jsem Řezník?"

"A jste?"

"Četl jsem o něm spoustu věcí v Daily News. Podřezal jim všem krk, že ano? Pěkně od jednoho ucha k druhému." Bylo vidět, že mu takové škádlení dělá nesmírné potěšení. "Dokonce je někdy i vykuchal. Oprav mě, jestli nemám pravdu. Ale takové věci dělá jenom někdy, pokaždé ne. Zeje to tak?"

Mlčela.

"Mám dojem, že jsem se v novinách dočetl i to, že jedné z nich uřízl obě uši. Když ji policie našla, ležely vedle postele na nočním stolku."

Rozklepala se ještě víc než předtím.

"Ubohá malá Edno, tak ty si myslíš, že já jsem Řezník. Proto jsi tak vyděšená?" Pohládl ji po vlasech, jako kdyby uklidňoval plaché zvířátko. "Asi bych měl taky strach, kdybych byl ve tvé kůži. Jenže nejsem. Nejsem ani malá Edna, ani chlápek, kterému se říká Řezník. Můžeš být klidná."

Zvedla hlavu a hledala jeho oči, jako kdyby v nich chtěla vyčíst potvrzení, že mluví pravdu.

"Co si vlastně o mně myslíš, Edno?" řekl tónem, který naznačoval, že ho její podezření urazilo. "Nemám v úmyslu ti ublížit pokud mě k tomu ovšem nepřinutíš. Věř mi. Jestli budeš dělat problémy, nemusí to s tebou dopadnout dobře.

Když ale budeš rozumná, když na mě budeš hodná, budu hodný i já na tebe. Dopřejeme si spolu trochu potěšení a pak té tu nechám tak, jak jsem tě našel. Nezkřívím ti ani vlasek na hlavě. Zůstaneš taková, jaká jsi krásná malá Edna. Však to o sobě víš, že jsi krásná. Tvůj dech voní po jahodách. Není to nádherné? Nedovedu si představit pěknější začátek než ucítit rty, které voní po jahodách. Že jsi jedla jahody, když jsem zaklepal?"

"Vy musíte být blázen," řekla měkce.

"Možná máš pravdu. Ale teď mi ukaž, kde máš ty jahody?"

V koutcích očí se jí zaleskly slzy.

Bollinger maličko přitlačil na nůž.

Edna začala fňukat.

"No tak."

"Vino," řekla mezi dvěma vzlyky.

"Cože?"

"Bylo to vino."

"Jahodové vino?"

"Ano."

"A zbylo ti ještě nějaké?"

"Ano."

"Docela rád bych si trochu dal."

"Tak já vám přinesu."

"Není třeba. Přinesu si ho sám. Ale předtím tě vezmu do ložnice. Musím tě totiž přivázat, jahůdko. No, no, žádné strachy. Kdybych tě nepřivázel, měla bys pořád chuť mi fouknout. A potom bych ti mohl opravdu něco nepěkného udělat. Třeba bych tě byl nucen i zabít. Takže tě svážu v tvém vlastním zájmu, aby se ti nic zlého nestalo."

Kapitola 2

Políbil ji, ale nůž držel stále na jejím hrdle. Její rty byly studené a ztuhlé.

"Prosím vás, ne," zakňučela.

"Jen se pěkně uvolni, Edno." Sáhl jí levou rukou k pasu a rozvázal šňůru jejího županu. Byla pod ním nahá. Natáhl ruku a něžně stiskl její ňadro. "Když budeš rozumná, nestane se ti vůbec nic. A navíc si můžeš užít i trochu zábavy. Nepřišel jsem tě zabít. Pokud mě k tomu ovšem nedonutíš. Já nejsem žádný řezník, milá Edno. Já totiž nejsem nic jiného než docela všední, obyčejný chlap, který si rád užije se ženskou."

Graham Haniš cítil, že jde do tuhého. Zavrtěl se ve svém křesle, ale pořád se mu nějak nedařilo najít polohu, ve které by mu bylo dobře. Zamžoural na připravené televizní kamery a na okamžik se ho zmocnil pocit, že ho obklopují jakési inteligentní, ale nepřátelské roboty. Musel se nad svou představou pousmát, nejistota a napětí zřejmě dělaly své.

"Copak? Nervičky?" zeptal se Anthony Prine.

"Tak trochu."

"To vůbec není třeba."

"Pokud ještě běží reklamy, tak možná ne. Ale potom "

"Ani potom ne," uklidňoval ho Prine. "Zatím jste se držel perfektně." Ačkoliv Prine byl Američan stejně jako Harris, snažil se tady ve studiu vystupovat jako dokonalý britský gentleman. Tvářil se naprosto uvolněně a až strojeně uhlazeně, i když neopomněl dát sem tam najevo, že má spoustu práce, ale že stejně všechno zvládne. Prostě obraz sebedůvěry a jistoty v čítankovém vydání. Seděl v koženém křesle s vysokým opěradlem, v úplně stejném, v jakém se Graham tak nespokojeně vrtěl. "Vy jste dnes nejzajímavější osobou v mém programu, pane Harris," řekl Prine.

"Díky za poklonu. Já si ale stejně myslím, že nejzajímavější osobou vašeho pořadu jste vy sám. Nechápu, jak se vám všechno daří zvládnout. Pětkrát v týdnu živě vysílaný pořad "

"To mě právě drží. Živé vysílání je hrozně vzrušující," nenechal ho dokončit Prine. "Je to sice dost riskantní záležitost, protože se můžete lehce zesměšnit nebo dostat do problémů, ale právě proto má takový pořad šťávu. To byl důvod, proč jsem váhal přijmout finančně výhodnější nabídky na moderování nejrůznějších show, které se nejdříve natočí a pak pěkně sestřihají načisto ze dvou hodin na devadesát minut. To už pak není ono."

"Dvacet vteřin, Tony," ozval se režisér, pořizek v bílém roláku a v ošoupaných kalhotách s vytlačenými koleny.

"Jen klid," mrkl Prine na Harrise. "Za čtvrt hodinky to budete mít za sebou."

Harris přikývl. I když se na něho Prine tvářil docela přátelsky, nemohl se zbavit dojmu, že příštích patnáct minut bude pro něho pěkně nepříjemných.

Anthony Prine byl moderátor relace Půlnoční Manhattan, což byl volně koncipovaný dvouhodinový pořad sestavený z rozhovorů s nejružnějšími zajímavými lidmi. Vysílala ho místní televizní stanice v New York City. Formálně se ničím nelišil od většiny jiných, stejně zaměřených relací. Vystupovali v něm herci snažící se udělat reklamu svým nejnovějším filmům, spisovatelé, kteří v každé druhé větě citovali svou poslední knihu, podobně hudebníci nebo politici (ti zde měli vynikající příležitost zahájit předvolební kampaň v době, kdy ještě nebyla oficiálně ohlášena, a tudíž nebyli omezeni zákonem dohlížejícím, aby měl každý kandidát ve veřejných sdělovacích prostředcích stejný časový prostor). Prineova relace však na rozdíl od jiných obdobných pořadů uváděla pro zpestření daleko větší množství všelijakých podivných lidiček, jako byli jasnovidci, různí experti na UFO atakdále. Prine byl totiž člověk, který podobným věcem věřil. Kromě toho však byl především zatraceně dobrý. Svou profesi ovládal skutečně perfektně a vyskytly se i pověsti, že ho chtěla získat ABC pro svůj celonárodní program. Nebyl sice možná tak vtipný jako Johnny Carson a určitě ne tak příjemný a lidový jako Mike Douglas, ale zato nikdo nedokázal svými otázkami proklepnout hosta tak dokonale jako on. Měl na to zřejmě svoji metodu. Většinu času byl klidný, někdy až uspávající, a právě v těchto fázích, kdy rozhovor plynul v poklidných vodách, vypadal se svými bílými vlasy a modrýma očkami v kulaté růžové tváři jako dobrý Santa Claus. Zdálo se, že je naprosto neschopen jakékoli drsnosti a příkrosti. Ale jakmile se naskytla příležitost, a nebyvalo to častěji než jednou za celý večer, nebo dokonce někdy jen jednou za týden, vyjel na svého hosta tak tvrdě, že ten nestačil zírat, co se děje. Sérií přesných útočných otázek ho obvykle zahnal do úzkých a případně mu před kamerou dokázal, že je naprostý lhář. Jindy zase svého hosta dovedl rozpustilým a zlomyslným vedením rozhovoru ponížit nebo alespoň uvést do rozpaků. Takový útok obvykle netrval déle než několik minut, zato byl tak tvrdý a neúprosný, až to překvapovalo.

Především tento prvek překvapení a nevypočitatelnosti přitahoval k obrazovkám obrovské množství televizních diváků. Kdyby šel takhle tvrdě na každého svého hosta, stal by se za chvíli nudným, ale jeho přesně vykalkulovaný styl z něho dělal člověka, který působil stejně fascinujícím dojmem jako kobra. Milióny diváků trávících většinu svého volného času před televizní obrazovkou dávaly zřejmě přednost takto zprostředkovanému napětí a vzrušení před jakýmkoliv jiným druhem zábavy. Byli to stejní lidé, jací s oblibou sledovali policejní zpravodajské relace, aby si každý den odnesli od obrazovky svoji porci zbitých, okradených nebo zavražděných. Všichni ti s napětím čekali, až Prine zaútočí svým verbálním obuškem na hlavu nešťastného hosta, a měli radost, když viděli, že jeho účinek je stejně bolestivý jako účinek skutečného obušku v ruku policisty.

Prine začínal před pětadvaceti lety jako komik a bavič v jednom nočním klubu. Tenkrát si vydělával na chleba vykřikováním starých otřepaných fórů a imitováním slavných hlasů v lechtivých scénkách. Od té doby musel zřejmě projít dost dlouhou cestou, než se dostal tam, kde byl dnes.

Režisér dal právě Princovi poslední znamení a na jedné kameře se rozsvítilo červené světlo.

Prine se obrátil ke svým neviditelným divákům a začal: "Hovořím právě s panem Grahamem Harrisem. Je to muž, který žije tady v Manhattanu a tvrdí o sobě, že je jasnovidec nebo jinak řečeno věstec vidin. Souhlasíte s touto definicí, pane Harrisi?"

"Ano. Je docela výstižná," odpověděl Graham. "Ačkoliv, když to podáváte tímto způsobem, mohl by u někoho vzniknout dojem, že moje schopnosti mají něco společného s náboženstvím, a to by byl veliký omyl. Já sám v žádném případě nepřičítám svoji mimořádnou smyslovou vnímavost nadpozemským, nebo dokonce božským silám."

"Jistě. Řekl jste mi už předtím, že jste přesvědčen, že vaše jasnovidectví je v přímé souvislosti s vážným poraněním hlavy, které jste utrpěl před několika lety. Následně potom jste u sebe začal pozorovat schopnost vidět jisté situace, k nimž mělo teprve dojít. Jestliže by to všechno bylo dílo boží, pak bychom museli uznat, že jeho metody řízení světa jsou mnohem rafinovanější, než jsme si mysleli."

Graham se usmál. "Přesně tak."

"Pane Harrisi, každý kdo čte alespoň trochu noviny, ví, že vás policie už dříve požádala o spolupráci při pátrání po muži, kterého zná veřejnost pod přezdívkou Řezník. Ale já bych se vás teď rád zeptal na poslední případ, při němž jste asistoval. Mám na mysli případ sester Havelockových, zavražděných v Bostonu. Také tady byla vaše účast velmi zajímavá. Můžete nám prosím o tom něco povědět?"

Graham se ve svém křesle neklidně zavrtěl. Stále nejasně cítil, že se blíží jakési problémy, ale zatím nedokázal určit, o jaké problémy se jedná a ani jak by se jim mohl vyhnout. Odkášlal si a pomalu začal, "Sestry Havelockovy."

Devatenáctiletá Paula a o tři roky starší Paige spolu žily v útulném bytečku blízko univerzity, na které Paula studovala a kde se její starší sestra připravovala na doktorát ze sociologie. Druhého listopadu dopoledne se tam zastavil Michael Shute, aby vzal Paige na oběd. Shute a Paige spolu totiž už delší dobu chodili a on měl klíč od jejího bytu. Když mu po zazvonění nepřišel nikdo otevřít, rozhodl se, že si otevře sám a počká na Paige uvnitř. Hned jak vešel, uviděl hroznou scénu. Kdosi zřejmě v noci vnikl do bytu a obě sestry zavraždil. Ležely nahé v obývacím pokoji na zemi, ruce a nohy svázané silným provazem a všude okolo nich bylo poházené zkrvavené noční prádlo. Vrah je znásilnil a nakonec zastřelil.

Protože policie nebyla dlouho schopna s případem pohnout, spojili se rodiče zavražděných dívek s Grahamem a desátého listopadu ho požádali o pomoc. O dva dny později pak skutečně do Bostonu přijel. Ačkoliv lidé od policie posuzovali jeho schopnosti skepticky, a mnozí z nich mu dokonce dávali najevo otevřené nepřátelství, neodvažovali se tento krok Havelockovým vymlouvat, protože ti měli ve městě dost velký politický vliv. Navíc se celý případ neúměrně dlouho táhl a dostal se do fáze, kdy už policie nevěděla, čeho se chytnout. Pustili tedy Grahama do úředně

zapečetěného bytu, aby si mohl prohlédnout místo činu. Ale jeho reakce byla bohužel absolutně nulová. Nic, žádné vize, žádné pocity, jen lehké mrazení, které mu sjelo po páteři až někam k žaludku. Později mu ještě policie umožnila, aby nechal na své smysly působit polštář, který vrah použil k utlumení hluku výstřelů, a také pyžama a župánky nalezené na zemi vedle těl obou obětí. Jakmile se Graham Harris dotkl polštáře potřísněného krví, jeho abnormální smyslová citlivost se probudila a mozek se začal zaplavovat přívalem útržkovitých vizí, které narážely na jeho vědomí jako zpěněné vlny na pobřeží.

Anthony Prine najednou Grahama přerušil. "Malý moment. Myslím, že bychom se měli právě u tohoto okamžiku zastavit. Chcete říct, že vize, o kterých se zmiňujete, mohly být vyvolány pouhým dotekem zakrváceného pyžama?"

"Ne. Vyvolány není to správné slovo. Spíš byly uvolněny. Zakrvácený kus oděvu byl v tomto případě něčím jako klíčem odemykajícím tu část mého vědomí, kde se vize utvářejí. Podobně působí téměř všechny vražedné zbraně nebo části oděvu obětí."

"Proč si myslíte, že to tak je? Máte pro to nějaké vysvětlení?"

"Ne, bohužel nemám," odpověděl Graham.

"Ani j sté o tom nikdy nepřemýšlel?"

"Přemýšlím o tom neustále," řekl Graham, "ale nikdy jsem nedospěl k žádným závěrům."

Ačkoliv nezaznamenal v Prineově hlase sebemenší stopu nepřátelství, byl si Graham téměř jistý, že moderátor pořadu pouze čeká na příležitost, aby mohl vyrazit do jednoho ze svých pověstných útoků. Na okamžik se domníval, že právě v tom by mohly spočívat problémy, které mu už minimálně čtvrt hodiny avizovalo jeho pře citlivé vědomí. Ale vzápětí porozuměl. Jeho šestý smysl mu říkal naprosto jasně, že to něco nedobrého, co zatím nedokázal specifikovat, se stane někomu jinému a někde jinde. Někde mimo stěny tohoto studia.

"A můžete nám vaše vize nějak přiblížit?" pokračoval Prine. "Máme tomu rozumět tak, že ihned po doteku zakrváceného pyžama se před vašimi očima zjevil vrah?"

"Nejen vrah. Viděl jsem tu scénu celou, všechno jsem měl před očima jako na dlani."

"Co tím myslíte? Mají vaše vize podobný charakter jako u normálního člověka sny?"

"Svým způsobem ano. Jsou jenom mnohem živější, plné barev a zvuků. Také dojem prostoru a hmoty je intenzivnější."

"A viděl jste tedy ve své vizi vraha sester Havelockových?"

"Ano. Naprosto jasně."

"Jste schopni ze svého jasnozření zjistit jeho jméno?"

"Ne, to ne," odpověděl Graham. "Ale sdělil jsem policii jeho podrobný popis. Mohlo mu být něco přes třicet let, poměrně vysoký, určitě přes sto osmdesát nebo ještě víc, trochu při těle, ustupující vlasy nad čelem, modré oči, tenký ostrý nos. Jeho tvář měla celkově dost ostré rysy. Na bradě měl malé mateřské znaménko. Policie potom prohlásila, že takový popis se ideálně hodí na jakéhosi nočního hlídače."

"Měl jste dojem, že jste ho už někdy předtím viděl?"

"Ne. Spatřil jsem ho poprvé až ve své vizi."

"Ani na fotografiích jste ho neviděl?"

"Ne."

"Byl někdo takový policií podezříván už před tím, než jste jí na základě své vize poskytl popis vraha?" ptal se dál Prine.

"Ano. Ale k vraždě došlo v časných ranních hodinách právě ten den, kdy měl volno. On však přísahal, že večer předtím odejel na noc ke své sestře a ta jeho výpověď potvrdila. Protože se její dům nachází téměř patnáct kilometrů od místa vraždy, zajistila mu tak docela slušné alibi."

"A vy j sté se domníval, že jeho sestra lže?"

"Samozřejmě."

"Můžete to nějak dokázat?"

Dokázat to mohl těžko. Ale v okamžiku, kdy se po doteku zakrváceného oděvu zjevil před jeho očima vrah, věděl, nebo spíš cítil, že ten odejel ke své sestře až dvě hodiny po tom, co došlo k vraždě. V žádném případě u ní nebyl od předchozího večera, jak tvrdila ona. Graham také věděl, že vrah ukrýl svoji zbraň do spodní zásuvky sekretáře v domě své sestry. Byl to revolver Smith Wesson Terrier ráže 32.

Graham Harris se tam dokonce v doprovodu detektiva a dvou ozbrojených policistů vypravil. Přijeli neohlášení a řekli jí, že se potřebují zeptat na jisté nové okolnosti, které se v případě objevily. Hned potom, co jim otevřela, využil Graham momentu překvapení a zeptal se jí, proč před policií tvrdila, že bratr přijel do jejího domu už večer prvního listopadu, když ve skutečnosti přijel až druhého dne ráno. Ještě než si stačila rozmyslet odpověď, vybafl na ni druhou otázku proč ukrývá v zásuvce svého sekretáře vražednou zbraň? Byla z toho tak šokovaná, že nebyla schopna odolávat dalším detektivovým otázkám a nakonec přiznala pravdu.

"To je úžasné," řekl Prine. "A vy jste v tom domě skutečně nikdy předtím nebyl?"

"Dokonce jsem nikdy nebyl ani v okolí toho domu," odpověděl Graham.

"Proč však svého bratra kryla, když věděla, že se dopustil tak ohavného zločinu?"

"To nevím. Mám pouze schopnost vidět věci, které se staly, a občas také ty, které se v brzké době stanou. Ale neumím číst myšlenky. Bohužel, moje schopnosti nestačí, aby dokázaly vysvětlit pohnutky, proč se lidé chovají, tak jak se chovají."

Režisér pořadu signalizoval Prineovi, že za pět minut bude zařazen blok reklam.

Prine se nahnul směrem k Harrisovi a řekl: "Kdo vás požádal o pomoc v případě muže, kterému se říká Řezník? Také rodiče jedné ze zavražděných žen?"

"Ne. Jeden z detektivů, kteří se s případem dostali do styku, projevil větší důvěru v mé schopnosti než většina ostatních vyšetřujících policistů. Věřil, že jsem schopen svoje vize dokázat, a chtěl mi dát šanci v případě, ve kterém normální vyšetřovací metody nevedly k cíli."

"Navštívil jste všech devět míst, kde došlo k vraždám?"

"Viděl jsem pouze pět z nich."

"A měl jste také v rukou oděv obětí?"

"Pouze v některých případech."

Prine se v křesle pošoupl dopředu a pak se k Harrisovi spiklenecky naklonil. "Co nám můžete povědět o muži, kterého všichni známe pod přezdívkou Řezník?"

"Není toho moc," řekl Graham Harris a lehce se zamračil. Neměl s tím případem příliš dobré zkušenosti a nerad o něm mluvil. "Je to vysoký chlap, atletický typ, fešák. Je velmi sebevědomý a jistý tím "

"Kolik vám platí?" zeptal se z ničeho nic Prine.

"Za co?" podivil se Graham, protože ho otázka zmátla.

"Za to, že spolupracujete s policií," řekl Prine.

"Neplatí mi nic."

"Děláte to tedy pouze pro obecné blaho?"

"Dělám to proto, že musím. Nutí mě "

"Kolik vám zaplatili Havelockovi?"

Graham si najednou uvědomil, že se k němu Prine nenahnul spiklenecky, ale spíš hladově. Byl to pohyb podobný přikrčení dravce těsně před tím, než se vrhne na svou oběť. Jeho dojem se tedy potvrdil. Nebylo nejmenší pochyby, že si ho ten zkurvysyn vybral, aby se na něm vyřádil. Ale proč?

"Pane Harrisí?"

Graham na okamžik zapomněl na kamery a na milióny lidí za nimi, ale vzápětí si svoji nepříjemnou pozici opět uvědomil.

"Ne, Havelockovi mi nezaplatili nic."

"Jste si tím jist?"

"Samozřejmě že jsem."

"Ale někdy za své služby přijmete odměnu, nemám pravdu?"

"Ne. Vydělávám si na živobytí tím, že "

"Před šesti měsíci byl brutálně zavražděn mladý chlapec na Středozápadě. Nebudu tu uvádět město, abych ušetřil rodiče od publicity. Jeho matka vás požádala o pomoc při pátrání po vrahovi. Včera jsem s ní mluvil. Řekla mi, že vám zaplatila víc než tisíc dolarů, ale vy jste zklamal na celé čáře."

Co mu chce, kčertu, dokázat, uvažoval Graham. Musí přece vědět, že nejsem žádný žebrák. Stejně tak ví, že nemám zapotřebí se honit po celé Americe kvůli několika stovkám dolarů. "Nemáte pravdu," ohradil se Graham Harris. "Přesně jsem jim chlapcova vraha popsal. A také jsem jim řekl, kde je možné najít důkazy k jeho usvědčení. Jenže moje informace všichni odmítli. Policie stejně jako matka zavražděného chlapce."

"A proč si myslíte, že je odmítli?"

"Protože chlap, kterého jsem označil za vraha, pochází z jedné z nejbohatších rodin ve městě. Kromě toho je také uznávaným jasnovidcem, jak alespoň sám o sobě tvrdí, a navíc nevlastním otcem zavražděného chlapce."

Prine si dal velmi záležet, aby na něm nebylo vidět, že tyto informace neznal. Přesto bylo zřejmé, že se chystá dál pokračovat v útoku. Bylo to překvapující, protože měl ve zvyku vrhat se na svoji oběť jen tehdy, když měl ke zničení soupeře dostatek spolehlivých informací. Nedalo se říci, že by byl nějaký génius, ale neměl prostě ve zvyku dělat chyby. "Ale přesto musíte připustit, že vám zaplatila tisíc dolarů."

"Byla to částka, která pokrývala moje výdaje. Letenka, poplatek za pronájem auta a výdaje za ubytování."

Usmál se, jako kdyby právě tento fakt pokládal za bůhvíjak významný. "A svoje výdaje si v podobných případech necháváte proplácet vždy?"

"Přirozeně. Nemůžete přece ode mě očekávat, že budu všude možné jezdit a utrácet svoje vlastní peníze za "

"Zaplatili vám Havelockovi?"

"Zaplatili mi moje výdaje."

"Ale sotva před minutou jste sám prohlásil, že vám nezaplatili nic."

"Myslel jsem tím to, že mi neplatili za moje služby. Pouze mi uhradili výlohy." Grahamův hlas už začínal prozrazovat značnou popuzenost.

"Pane Harrisí, promiňte mi, jestli jsem vás obvinil z něčeho, čeho jste se nedopustil. Jenom mě tak napadlo, že člověk s vaší reputací by mohl lehce vydělat tisíce dolarů ročně jen tak za nic. Samozřejmě, pokud by byl dostatečně bezohledný."

"Podívejte se "

"Vždycky svoje výdaje tak natahujete, když pracujete na nějakém případě?"

Graham byl ohromen. Téměř se vysunul z křesla, jak se nahnul směrem k Princovi. "To je urážka, pane!" Ten se jen pohodlně opřel dozadu a přehodil si jednu nohu přes druhou. Byl to chytrý manévr, kterým způsobil, že se reakce jeho hosta musela zdát každému přehnaná. Sám Graham Harris měl najednou pocit, jako kdyby byl kořistník. Jako kdyby se pásal na neštěstí druhých. Zdálo se mu, že si jeho spravedlivé rozhořčení každý vyloží jako zoufalou a chabou obranu někoho, kdo se cítí být vinen. "Víte dobře, že nemám ani trochu zapotřebí si takhle vydělávat. Nejsem sice milionář, ale finančně jsem dostatečně zabezpečen. Můj otec byl úspěšný vydavatel a zanechal mi slušné konto v bance. Navíc mám dostatek peněz ze svých vlastních obchodních aktivit."

"Vím, že vydáváte nákladné časopisy o horolezectví," řekl Prine. "Ale myslím, že nemají moc velký odbyt. A o vašem

bankovním kontu jsem také nic neslyšel."

Lže, pomyslel si Graham. Na každý svůj pořad se připravuje až s puntičkářskou důsledností. Když jsem vcházel do studia, věděl o mně skoro tolik, kolik o sobě vím já sám, říkal si v duchu. Proč to dělá? Proč lže? Jaký užitek bude mít z toho, že právě mě zostudí? O co se tu, ksakru, jedná?

Ta žena měla zelené oči. Krásné a jasné zelené oči. Ale nyní v nich byl děs, protože se upřeně dívaly na čepel nože. Právě nabírala dech k výkřiku a lesklá čepel se zableskla směrem k jejímu hrdlu.

Obraz zmizel stejně náhle, jako se objevil, ale Graham Harris se stále ještě chvěl. Věděl, že někteří jasnovidci včetně dvou nejznámějších Petera Hurkose a Harrisova přítele Holand'ana Gerarda Croiseta jsou schopni přijímat, interpretovat a analyzovat svoje psychické vjemy, aniž by přerušili konverzaci s jinou osobou. On to však dokázal jen výjimečně. Obvykle byl svými vizemi silně rozrušen. Někdy, když měl co dělat se zvlášť odporným zločinem, ho síla vidění tak ohromila a zdrtila, že si vůbec neuvědomoval reálný svět okolo sebe. Vize byla víc než rozumová zkušenost. Vize dokázala zcela ovládnout jeho emoce i všechny duševní aktivity. V okamžiku, kdy se před jeho zrakem zjevil obraz ženy se zelenýma očima, téměř nevnímal svoje okolí. Televizní studio, kamery, Prine a nakonec milióny diváků to všechno se ocitlo na pokraji jeho vědomí. Stále se nepřestával chvět.

"Pane Harrisí?" uvědomil si najednou Prineův hlas. Zvedl nejistě oči.

"Položil jsem vám otázku," řekl Prine důrazně. "Omlouvám se. Nezaslechl jsem ji."

Krev jí vytryskla z hrdla a výkřik hrůzy zmlkl ještě dřív, než se vůbec stačil ozvat. Vytrhl nůž, zvedl ho do výše a znovu a znovu ho vrážel tam dolů do jejího hrdla a mezi její nahá řadra. V jeho tváři nebylo nic. Ani zuřivost, ani zlý úšklebek, prostě nic. Vraždil tak, jako někdo dělá svou každodenní práci. Žádný smích maniaka, žádné emoce. Svoji práci dělal klidně, jako kdyby vraždění byla činnost srovnatelná s prodáváním aut nebo umýváním oken. Krev prýštila z ran a vytvářela okolo oběti rudou kaluž. Konec. Vstal a beze spěchu odcházel pryč. Byl spokojený jako řemeslník po dobře vykonaném díle.

Graham se třásl po celém těle a marně se snažil ovládnout. Jeho tvář se leskla potem, ale zároveň měl pocit, jako kdyby seděl ve studené průvanu. Jeho schopnosti ho děsily. Od okamžiku osudného neštěstí, při kterém málem přišel o život, pocítil už mnohokrát strach, ale s hrůzou a děsem jeho nevysvětlitelných vizí se nedalo srovnat nic.

"Pane Harrisí?" zaslechl znovu z dálky. "Co je s vámi? Není vám dobře?"

Mohlo to trvat snad jen tři nebo čtyři vteřiny, ale on měl pocit, jako by to bylo několik minut. Opět si začal pomalu uvědomovat svoje okolí.

"Udělal to znovu," řekl Graham pomalu. "Právě teď, v tomto okamžiku."

Prine se zatvářil nechápavě. "Kdo? Co měl kdo udělat?"

"Zavraždil ji."

"Chcete říci, že opět Řezník?"

Graham jen přikývl a olízl si rty. Hrdlo měl tak vyschlé, že nemohl pořádně ani mluvit. V ústech cítil nepříjemnou pachut' kovu.

Prine vypadal najednou vzrušeně. Obrátil se na jednu z kamer a řekl: "Zapamatujte si tento okamžik. Byli jste svědky něčeho, co tu ještě nebylo." Vzápětí se znovu obrátil ke Grahamovi a zeptal se: "Víte kdo byl zavražděn?"

"Nějaká žena. Krásná, se zelenýma očima."

"Jak se jmenuje?"

Graham cítil, jak ho v koutcích očí štípe pot. Proboha, jak asi musí vypadat, blesklo mu hlavou. Jak ho ti lidé u obrazovek vnímají? Otrhl si hřbetem ruky čelo.

"Jste schopni povědět nám její jméno?" ptal se znovu Prine.

Edna. krásná malá Edna. ubohá malá Edna.

"Edna," vypravil ze sebe Graham.

"Jak dál? Příjmení."

"Nevím. nedaří se mi."

"Zkuste to. Pokuste se ho vybavit."

"Možná. Dancer."

"EdnaDancer?"

"Nemohu. možná že ne. možná Dancer není správné. Edna, to vím jistě."

"Acoyeftojméno?"

"Daryl. ne. Dwight."

"Jako Dwight Eisenhower?"

"Nevím, jestli je to příjmení, nebo křestní jméno. ale říkají mu tak. Dwight. ano. slyší na to jméno."

"Neuvěřitelné," poznamenal vzrušeně Prine. Najednou zapomněl, že ještě před několika minutami dělal všechno možné, aby svého hosta zostudil. "Druhé jméno nevidíte?"

"Ne. Ale cítím, jako by ho už policie znala. ano, zná ho velmi dobře."

"Myslíte to tak, že patří do okruhu podezřelých?" vyzvídal Prine.

Graham měl pocit, jako kdyby se k nim kamery o poznání přiblížily. Vadily mu. Ať táhnou k čertu, pomyslel si, Prine i ty jejich kamery. Kéž by sem dnes večer vůbec nevtrhly! Ale ze všeho nejvíc si přál, aby už táhly k čertu ty jeho vidiny. Kdyby se tak mohly stáhnout zpátky až kamsi na dno jeho vědomí, odkud se uvolnily po tom zatraceném úrazu.

"Nevím," odpověděl Graham. "Asi ho museli podezřívát. Ale v každém případě ho znají. Vědí, že " Jeho tělo se zachvělo.

"Co je?" zeptal se Prine.

"Edna."

"Co je s ní?"

"Je mrtvá."

Graham cítil, že se mu téměř dělá špatně od žaludku.

"Kde se to stalo?" ptal se znovu Prine.

Graham Harris se zabořil hluboko do křesla a vši silou se snažil ovládnout. Chvillemi měl pocit, jako kdyby on sám byl na místě té nešťastné ženy. Jako kdyby se nůž zabodával do jeho těla.

"Kde došlo k té vraždě?" ptal se znovu Prine.

"V jejím bytě."

"Znáte adresu?"

"Ne. Neznám."

"Ale policii by velmi pomohlo, kdyby se dostala na místo vraždy co nejdříve."

"Už je to pryč," řekl Graham. "Lituji, ale víc už nevím."

Cítil se nevýslovně prázdný a vyčerpaný.

Kapitola 3

Krátce po druhé hodině ranní, těsně po skončení schůzky s ředitelem, opustil Anthony Prine studio a sešel dolů do haly, kde měl k dispozici malý byt sloužící střídavě jako kancelář, převlékárna a v případě potřeby jako jeho druhý domov. Hned jak za ním zapadly dveře, zamířil k baru, dal do sklenice dvě kostky ledu a sáhl po láhvi bourbonu.

Jeho manažer a zároveň obchodní společník Paul Stevenson už seděl na pohovce a čekal na něho. Měl na sobě drahý, perfektně padnoucí oblek. Takové věci si Prine vždy všiml, protože se sám oblékal s velkou pečlivostí a i na druhých oceňoval schopnost oblékat se elegantně. U Stevensona byl ovšem problém v tom, že téměř vždy dokázal pokazit celkový dojem nějakou nemožnou drobností. Dnes měl na sobě oblek model Savile Row z šedé vlněné přize s tmavomodrou hedvábnou podšívkou, ručně šitou světle modrou košili, kaštanově červenou vázanku a černé boty z krokodýlí kůže. Ovšem celou jeho eleganci zcela shazovaly jasně růžové ponožky se zeleným vzorem ve tvaru hodinových ciferníků po stranách. Působilo to jako švábi na svatebním dortu.

Ze dvou důvodů však byl Stevenson jako partner v podnikání neocenitelný. Měl totiž peníze a vždy udělal spolehlivě to, co se mu řeklo. Prine měl velký respekt k dolárkům, a co se týče rozhodování, nevěřil, že by v Americe žil někdo, kdo by měl tolik zkušeností a inteligence, aby mohl jemu radit, co má dělat.

"Nevolal mě někdo na moje soukromé číslo?" zeptal se Prine.

"Ne, nikdo."

"Jsi si jistý?"

"Samozřejmě."

"A byl jsi celou dobu tady?"

"Díval jsem se na tvoji show," odpověděl Stevenson.

"To je divné. Čekal jsem totiž jakýsi hovor."

"Lituji. Nikdo nevolal."

Prine se zamračil

"To byla dnes hrůza," řekl Stevenson.

"Jo, a hned první půlhodina. Po tom Harrisovi vypadali všichni ostatní jako hlupáci. Nevolal někdo z diváků?"

"To víš, že volali. Telefon se netrhl. Samé příznivé ohlasy. Poslechni, Tony, ty věříš, že tu vraždu skutečně viděl?"

"Sám jsi slyšel, jaké podrobnosti uváděl. Barva očí, jméno. Musím se přiznat, že mě přesvědčil."

"Dokud se oběť nenajde, nemůžeš vědět, jestli to všechno skutečně souhlasí."

"Věřím, že souhlasí," řekl Prine. Dopil bourbon a nalil si ještě jednou. Byl schopen vypít spoustu whisky, aniž by se opil. Stejně tak s jídlem. Měl ve zvyku nácipávat se za dva, ale na jeho postavě to vidět nebylo. Téměř neustále naháněl hezké mladé slečny, a když našel čas na sex, skončil obvykle v posteli se dvěma holkami, které si objednal telefonem. Přitom se o něm nedalo tvrdit, že by patřil k těm mužům středního věku, kteří se zoufale pokoušejí dokázat sobě i okolí, jací jsou ještě chlapíci. Jednoduše to všechno potřeboval whisky, dobré jídlo i ženy. A všechno ve velkých dávkách. Přesto, nebo možná právě proto, bojoval většinu svého života s nudou, s hlubokou a nepomíjející nudou, kterou ho svět obklopoval. Prine chvíli zamyšleně přecházel po místnosti a nakonec řekl: "Zelenooká krásná Edna. Jsem přesvědčen, že měl pravdu. Zítra to najdeš ve všech novinách."

"Nemůžeš vědět, že "

"Kdybys tam vedle něho seděl jako já, Paule, vůbec bys nepochyboval."

"Ale nepřipadá ti zvláštní, že ho jeho vize přepadly právě v okamžiku, kdy ses do něho začal strefovat?"

"Jak to myslíš, strefovat?" tvářil se nechápavě Prine.

"No, že bral peníze. Že "

"Jestli si vůbec kdy bral víc, než odpovídalo jeho výdajům, tak jsem na to neměl sebemenší důkaz," prohlásil Prine. Stevenson na něho civěl úplně zmateně. "Proč jsi tedy po něm tak šel?"

"Jen tak. Chtěl jsem ho zlomit, udělat z něho nulu, bezbranného hlupáka." Prine se usmál.

"Ale jestli byl s těmi penězi v právu "

"Tak zase nebyl v právu v jiných věcech."

"V jakých třeba?"

"To se teprve uvidí."

Stevenson si povzdechl. "Tobě dělá zkrátka potěšení shazovat lidi před televizní kamerou." "No samozřejmě." "A proč?" "Proč ne?"

"Děláš to proto, aby sis dokázal svoji sílu?" "Ne, kvůli tomu ne," zavrtěl hlavou Prine. "Dělá mi potěšení ukazovat je jako hlupáky, protože většinou opravdu hlupáci jsou. Všichni ti politici, jasnovidci, básníci, filozofové, byznysmeni, generálové a admirálové jeden hlupák vedle druhého. Chtěl bych postupně představit lídry všech profesí. Dělá mi obzvláštní potěšení ukazovat všem těm trumberům před obrazovkou, že jejich Udři jsou zrovna takoví tupci jako oni sami." Zvedl sklenku a usrkl bourbonu. Když pak promluvil znovu, zněl jeho hlas o poznání tvrději. "Možná že se jednou všichni ti hlupáci vyvraždí navzájem a zanechají svět těm z nás, kteří si ho dovedou víc vážit." "Jak to myslíš?" zeptal se Stevenson. "Myslím, že jsem se vyslovil jasně, ne?" "Zní to totiž, jako bys byl starý zatrpklík." "Asi mám k zatrpklivosti důvody." "Ty? Takový úspěšný člověk?" "Nepil jsi něco, Paule?" "Ne. Ale nerozumím tomu, že " "Myslím, že by ses měl napít alespoň teď."

Stevenson vytušil, že se od něho chce, aby změnil téma. "Jenže já nemám na pití chuť."

"Dokázal ses ty vůbec někdy zpít do němoty?" nedal mu pokoj Prine.

"Ne. Proč bych to měl dělat?"

"A co kočky? Měl jsi někdy v posteli hned dvě najednou?"

"Nechápu, o co ti jde."

"Jde mi o to, že jsi prostě nepoznal život tak, jak bys měl," kázal Prine. "Jsi nezkušený, nedovedeš se pořádně uvolnit.

To je snad jediná věc, která se mi na tobě nelíbí, Paule samozřejmě, kromě těch tvých ponožek."

Stevenson se podíval dolů. "Co se ti na mých ponožkách nelíbí?"

Prine přistoupil k oknu. Nedíval se však na osvětlené noční město, ale prohlížel si svůj vlastní odraz ve skle. Chvilí se pozoroval a pak se sám na sebe zašklebil. Cítil jakési zvláštní uvolnění. Vlastně se už ani nepamatoval, kdy se v posledních několika týdnech cítil lépe. A to všechno díky Harrisovi. Ten jasnovidec vnesl do jeho života opět vzrušení, což bylo v jeho případě totéž, jako kdyby mu dal nový smysl. Ačkoliv to Graham Harris vůbec nevěděl, stal se od dnešního večera nejdůležitějším objektem Princova zájmu. Zničí ho, zatetelil se Prine šťastně. Zametu s ním jako s kusem papíru, vyřídím ho jednou provždy. Obrátil se ke Stevensonovi. "S tím telefonem si jsi jistý? Čekal jsem ho na sto procent."

"Nic, Tony. Opravdu."

"Možná sis někam na minutku odskočil."

"Tony, celou dobu jsem se odsud nehnul ani na krok. Opravdu nikdo nevolal. Copak mi nevěříš?"

Prine místo odpovědi dorazil druhý bourbon. Pálivé teplo v hrdle se mu vzápětí příjemně rozplynulo do celého těla.

"Proč si se mnou nechceš dát skleničku, Paule?"

Stevenson vstal a protáhl se. "Musím už jít. Je pozdě."

Prine zamířil znovu k baru.

"Piješ dnes jednu za druhou, Tony."

"Třeba mám důvod k oslavě," odpověděl Prine, když si dával do sklenky další kostky ledu. "A co slavíš?" "Konec dalšího hlupáka."

Kapitola 4

Když se Graham pozdě v noci vrátil do svého domku v Greenwich Village, Connie Davisová ho stále ještě čekala.

Byla to velmi hezká, asi třicetiletá štíhlá bruneta s šedýma očima, hrdě zdviženým nosem a širokými ústy. Prostě sexy typ.

Byla majitelkou prosperujícího starožitnictví na Desáté ulici a v obchodních záležitostech dovedla být tak tvrdá a nekompromisní, až to vzhledem k jejímu půvabu překvapovalo.

Žila s Grahamem už půldruhého roku a jejich vztah se v mnohých rysech podobal románku ze zamilovaných knížek. Samozřejmě že si to ani jeden z nich neuvědomoval.

Ve skutečnosti je však spojovalo něco víc než pouhá romantická láska. Connie byla Grahamovi stejně tak milenkou jako ošetřovatelkou a pečovatelkou. Od té osudné nehody před pěti lety totiž postupně ztrácel sebedůvěru a respekt k sobě samému, a ona spatřovala svou úlohu ženy kromě jiného také v tom, že se mu snažila pomoci postavit se opět na nohy. Nebyla si jistá, jestli si to uvědomoval, ale ona brala tuto svoji roli jako nejdůležitější náplň svého života.

"Kde jsi byl tak dlouho?" zeptala se ho, hned jak vstoupil. "Je půl třetí ráno."

"Šel jsem pěšky. Chtěl jsem přemýšlet. Dívala ses na televizi?"

"Samozřejmě, ale o tom si popovídáme za chvíli. Ted by ses měl především ohřát."

"To v každém případě. Musí tam být nejméně dvacet pod nulou."

"Běž do svého pokoje a konečně si sedni. Je tam teplo. Za chvíli ti přinesu něco k pití."

"Třeba brandy?"

"A co jiného v tuhle dobu?"

"Ty jsi skoro perfektní."

"Skoro?"

"Nechci tě zas tak moc chválit, aby ti to nestouplo do hlavy."

"Náhodou, já jsem tak perfektní, až to snad ani není slušné."

Graham se usmál. Cítil, že ho vždy dokáže uvolnit.

Connie se otočila a pomalu odcházela pro sklenky do baru v obývacím pokoji. Věděla, že ji sleduje pohledem až ke

dveřím. Šestý smysl každé ženy je v tomto neomylný. Byla spokojená, protože toho právě chtěla dosáhnout. Dokonce se na to i připravila. Oblékla si bílý přiléhavý svetr a upnuté džíny, které zdůrazňovaly její štíhlý pas a vůbec všechno, co bylo pod ním. Byla by zklamaná, kdyby se za ní nedíval. Po všem, co měl dnes za sebou, potřeboval víc než jenom sedět u krbu a uskrávat brandy. Potřeboval ji. Potřeboval se jí dotýkat, hladit ji, milovat. A ona byla ochotná nejen mu všechna ty slasti umožnit, ale přímo se na ně těšila.

Svou roli tady nehrály pouze přirozené impulzy přírody, ale také její opravdová touha se svému muži podrobit. Chtěla být natolik milující, chápavou a spolehlivou partnerkou, že nevědomky tlumila i svoji vlastní osobnost. Přála si být na Grahamovi závislá přinejmenším tak, jako byl závislý on na ní. Byl vlastně v jejím životě prvním mužem, kterému se dokázala beze zbytku oddat. Chtěla se s ním milovat, aby ho ukonejšila a uklidnila, ale zároveň tím chtěla ukonejšit a uklidnit sebe samu. Vždycky v sobě měla silný sexuální náboj, jenže právě Graham způsobil, že její touhy dostaly novou, snad ještě dráždivější chuť.

Vzala dvě sklenky Remy Martin, zanesla je za ním do jeho pokoje a posadila se vedle něho na pohovku.

Po chvilce ticha, kdy téměř celou dobu nehnuté zíral do plamenů v krbu, zamyšleně řekl: "Co měl ten výslech znamenat? O co mu šlo?"

"Myslíš Prine?"

"Jistě. Kdo jiný?"

"Viděl jsi už přece jeho show mnohokrát. Víš, že to je jeho specialita. Libuje si v tom."

"Ale vždycky měl ke svým útokům nějaký důvod. A také důkazy. Nikdy nevytáhoval nic, na co by neměl důkazy."

"Hm, nakonec jsi ho tou vizí vraždy stejně umlčel."

"Ale já jsem to nehrál. Opravdu jsem všechno viděl."

"Já vím. O tom jsem nepochybovala."

"Viděl jsem to tak jasně, jako bych stál hned vedle."

"Bylo to zlé?"

"Strašné. Viděl jsem ho, vrazil jí nůž do hrdla a pak s ním ještě zakroutil." Graham sáhl po sklenici a rychle se napil.

Connie se k němu nahnula a políbila ho na tvář.

"Nedokážu si ho vybavit," řekl jakoby na omluvu. "Nikdy jsem neměl tak velké problémy vybavit si vraha jako v jeho případě."

"A co jméno? Věděl jsi v tu chvíli jeho jméno?"

"Možná Dwight, ale nejsem si jistý."

"Co by ještě chtěli? Poskytl jsi policii jeho perfektní popis."

"Ale nic víc jsem o něm nedokázal pochytit. Když se před mýma očima najednou vyjevil ten hrozný obraz, snažil jsem se soustředit na něho, ale jediné, co jsem vnímal, byl intenzivní pocit zla. Žádná chorobnost nebo úchylnost. Jenom zdrcující nepřekonatelné zlo. Vůbec nevím, jak si to vysvětlit. Vím jen, že ten chlap není žádný šílenec, alespoň ne v tom klasickém smyslu slova. Nevraždil v žádném maniakálním záchvatu."

"Má už na svědomí devět nevinných žen," namítala Connie. "Vlastně deset, když počítám tu, kterou ještě nenašli. Ale to mu netačilo. Některým uřezal uši nebo prsty. Dokonce jim rozřezal tělo. A ty tvrdíš, že není blázen? Že to není šílenec?"

"Nevím, jak ti to vysvětlit. Není blázen v tom smyslu, v jakém slovo blázen běžně chápeme. To cítím naprosto zřetelně."

"Možná že nevnímáš jeho mentální úchylnost právě proto, že o ní sám neví. Něco jako amnezie."

"Ne. Žádná amnezie, žádná schizofrenie. Ten si je velice dobře vědom, co dělá. Žádný Dr. Jekyll a Mr. Hyde. Vsadím se, že by s úspěchem prošel všemi psychiatrickými prohlídkami, jaké bys mu jen naordinovala. Není lehké vysvětlit ti to. Cítím, že jestli je opravdu šílenec, pak úplně jiného druhu, než se popisuje v učebnicích psychiatrie. Ne, s něčím takovým se ještě nikdo nikdy nesetkal. Myslím, nebo vlastně vím, že ani není obzvlášť vzrušený, když ty ženy vraždí. Napadá mě jen jedno slovo on je vraždí naprosto metodicky."

"Z toho, co říkáš, na mě jde hrůza."

"A co já. Mám pocit, jako bych byl uvnitř jeho hlavy. Zvykám si na hrůzu skoro jako na chronický stav."

V krbu prskl žhavý uhlík.

Connie se přisunula blíž ke Grahamovi a vzala ho za ruku. "Nechme už těch řečí o vraždách i o Prineovi."

"Po dnešním večeru je dost těžké zapomenout. Jak nemám mluvit o tom, co mi pořád sedí v hlavě?"

"Vypadal jsi před kamerami skvěle," řekla, aby ho přivedla na jiné myšlenky.

"Skvěle? Co může vypadat skvěle na chlapovi, který je bledý a zpocený a navíc se třese jako osika?"

"Nemyslela jsem během těch tvých vidin. Myslela jsem předtím. Vypadal jsi, jako kdybys byl pro televizi přímo stvořený. Nebo dokonce pro film. Vůdčí typ."

Graham Harris byl docela hezký muž. Husté narezlé blond vlasy, modré oči a ostře řezané rysy obličeje, prozrazující dlouhé roky strávené životem ve volné přírodě. Nebyl sice moc vysoký, měřil něco méně než sto osmdesát centimetrů, ale byl štíhlý a šlachovitý. Bylo mu třicet osm let a jeho tvář stále nesla stopy chlapecké nejistoty a zranitelnosti.

"Vůdčí typ?" Musel se zasmát. "Možná že máš pravdu. Praštím s vydáváním časopisů i s celým tím špinavým svinstvem okolo jasnovidectví a dám se k filmu."

"No vidíš, bude z tebe druhý Robert Redford."

"Robert Redford? Myslel jsem spíš Boris Karloff."

"Redford," trvala na svém Connie.

"Uvažuj, Karloff byl stejný fešák na plátně i v civilu a to je přesně můj případ. Nebo bych mohl zkusit udělat ze sebe druhého Wallace Beeryho."

"Jestli ty jsi Wallace Beery, pak já jsem Marie Dresslerová."

"Výborně. Ahoj, Marie."

"Poslechni, Grahame, opravdu máš takový komplex méněcennosti, nebo si ho jen tak pěstuješ jako součást svého image?"

Zašklebil se a usrkl ze své sklenice. "Pamatuješ se na film Remorkér Annie s Beerym a Dresslerovou? Myslíš si, že se Annie vůbec někdy ocitla se svým manželem v posteli?"

"Jistě!"

"Vždyť spolu pořád jen bojovali. Podváděl ji, kdykoliv se mu naskytla sebemenší příležitost. A kromě toho byl téměř pořád opilý."

"Ale svým způsobem se oba milovali," prohlásila Connie. "Patřili k sobě. Nedovedu si představit ani jednoho z nich s jiným životním partnerem."

"Já zase nemohu pochopit, co ti dva měli společného. Ona byla silná energická žena a on prvotřídní slaboch."

"S tím bych tak nesouhlasila. Když šlo do tuhého, dovedl být také silný a energický. Například v té scéně na konci filmu."

"V každém z nás musí být něco pozitivního."

"Mohl být silný už od začátku, jenže si dost nevážil sám sebe."

Graham zíral do krbu a zamyšleně otáčel sklenkou s brandy.

"A co tak William Powell a Myrna Loy?" navrhovala Connie.

"Myslíš film Muž bez vůle?"

"Ano. Tam právě byly vedle sebe dvě silné povahy. Pamatuješ? Nick a Nora Charlesovi. Nám by spíš odpovídali ti dva."

"To víš, že pamatuju. Vždycky jsem měl rád tu jejich fenku. Asta se jmenovala. Docela slušný film."

"Co myslíš, jak se asi Nick a Nora milovali?" zeptala se.

"Vášnivě. Jak jinak?"

"Asi ano. Ale také se spoustou legrace."

"Myslíš ty jejich milenecké žertíky?"

"Přesně tak." Vzala mu z ruky sklenici s brandy a spolu se svou ji odložila na křeslo. Pak ho políbila a lehounce si přitom pohrála jazykem s jeho rty. "Vsaď se, že my dva bychom klidně dokázali Nicka a Noru zahrát."

"No nevím. Myslím si ale, že je strašně namáhavé být při milování ještě navíc vtipný."

Connie mu najednou hupsla na klín a ovinula mu ruce okolo krku. Políbila ho teď s mnohem větší vášnivostí, ale vzápětí se od něho odtáhla, aby jí jeho ruka mohla lépe vklouznout pod svetr. Oba se na sebe usmáli.

"Noro?" oslovil ji.

"Ano, Nicku?"

"Kde je Asta?"

"Spí pod postelí."

"Nerad bych, aby nás rušila."

"Spí jak dřevo."

"Ta stará kůže by z toho mohla mít trauma, kdyby "

"Neměj strach. Postarala jsem se, že se jen tak neprobudí."

"Cože?"

"Dala jsem jí prášek na spaní."

"O, chytrá děvenka."

"A teď, šup do postele."

"Ó, velmi chytrá děvenka."

"Chytrá a navíc krásná. Jen se na ni podívej, jaké má krásné tělo."

"Hm, jsi úchvatná."

"Opravdu?"

"Opravdu."

"Tak si mě tedy uchvat'."

"Bude mi potěšením."

"Doufám, že mně také."

O hodinu později už Graham spal, Connie však byla stále ještě vzhůru. Ležela na boku, hlavu podepřenou rukou, a prohlížela si jeho tvář, ozářenou měkkým světlem lampičky stojící na nočním stolku.

To, co v životě prožil, jeho zkušenosti, postoje, to všechno měla před sebou jako na dlani zobrazené v jeho rysech. Vyzařovala z nich houževnatost, ale na druhé straně bylo v jeho tváři stále ještě dost chlapeckých prvků. A také laskavost, inteligence, citlivost i humor. Věděla, že to je veskrze dobrý muž. V jeho rysech však bylo obsaženo ještě něco jiného. Něco, co ji čím dál víc znepokojovalo byl to strach. Strach z neštěstí, ze smrti a ze všech těch hrozných věcí, které ji doprovázejí.

Graham byl v mládí vynikajícím horolezcem. Doslova svou zálibou žil. Horolezectví jeho život naplňovalo opojným pocitem rizika, ale také triumfu. Věnoval se mu aktivně téměř od svých třinácti let a rok od roku si před sebe stavěl vyšší cíle a tím také těžší překážky. Když mu bylo šestadvacet let, začal organizovat skupiny podobných nadšenců, jako byl on sám, k výpravám za nejtěžšími vrcholy Evropy, Asie a Jižní Ameriky. Ve třiceti letech vedl expedici, která se vydala na vrchol Mount Everest cestou vedoucí jižním sedlem a pak dál přes západní hřeben traversem až na vrchol. Zpátky se vraceli opět jižním sedlem. V jednatřiceti zdolal alpským stylem hrozivě vypadající kolmou stěnu Eigeru. Byl to výstup cestou, které se v horolezecké terminologii říká diretisima, což znamená výstup nejkratším možným způsobem

k vrcholu. Navíc při svém výstupu nepoužil žádných fixních lan. Jeho horolezecké úspěchy, osobní šarm, vtip a konečkonců i pověst novodobého Casanovy (nafukovanou především jeho nejlepšími přáteli a také tiskem), to vše z něho v té době dělalo jednu z nejzajímavějších a nejpopulárnějších postav horolezeckého světa.

Před pěti lety, v době, kdy mu odolávalo už jen několik vrcholů z kategorie těch nejtěžších, dal dohromady výpravu k jednomu z nejnebezpečnějších výstupů, jaký si jen lze vymyslet, a tím bylo zdolání Mount Everestu jihozápadní cestou. Byla to vlastně cesta, po které se v té době ještě nikdo až na vrchol nedostal. Asi ve dvou třetinách výstupu měl Graham těžký pád znamenající prakticky konec jeho horolezecké kariéry. Nejdříve skončil se spoustou zlomenin a vnitřních zranění v místní nemocnici v Nepálu, kde mu bylo poskytnuto první nejnutnější ošetření, a pak byl v doprovodu lékaře a dvou kamarádů letecky převezen do Evropy. Takže místo toho, aby přidal k seznamu svých úspěchů další významný zápis, ocitl se na soukromé klinice ve Švýcarsku a pobyl si tam celých dlouhých sedm měsíců. Jenže osud mu nebyl příznivě nakloněn ani potom, když nemocnici opustil. Goliáš totiž zůstal nepokořen a navíc dal našemu Davidovi důrazné varování. Graham se zlomil.

Lékaři mu řekli, že pokud bude chtít, může klidně zlézat lehčí stěny a horolezectví provozovat jako víkendový sport. Možná že by dokonce mohl zkusit i náročnější lezení. Musel by se ovšem naučit vhodným tréninkem kompenzovat částečně zchroulou pravou nohu. Ale v žádném případě nemohl pomýšlet na Eiger, a už vůbec ne na Everest. Ten byl pro něho ztracený navždy, a to jakoukoliv cestou.

Zpočátku byl Graham jiného mínění. Byl přesvědčen, že bude do roka na Everestu zpátky. Třikrát se pokusil o výstup na lehčí stěnu, ale ve všech třech případech ho zachvátila panika už po prvních třiceti metrech. Časem mu došlo, že jeho horolezecká kariéra není omezena ani tak fyzickými, jako spíš psychickými zábrany. Měl zkrátka strach.

V dalších letech se jeho konkrétní, vyhraněný strach z výšek začal měnit v jakýsi neurčitý pocit ohrožení a postupně čím dál víc prostupoval jeho psychiku jako nějaká zhoubná nemoc. Začal se například bát, že by mohl přijít o veškerý zděděný majetek vinou špatné investice, a začal sledovat burzovní operace s tak nervním zájmem, že z něho jeho makléř přišel málem o rozum. Protože se obával burzovního krachu, vložil velkou část peněz do vydávání tří horolezeckých časopisů, které měly sice dost vysokou prodejní cenu, ale vycházely zase v poměrně nízkém nákladu. Přestože byla jeho vydavatelská aktivita celkem zisková, téměř neustále se sužoval obavou z úpadku. Došlo to s ním až tak daleko, že byl schopen vidět příznaky rakoviny v každém nachlazení, chřipce, bolestech hlavy, nebo dokonce i v pálení záhy. Také jeho schopnost jasnovidnosti ho děsila a skutečnost, že se ji pokoušel nějak využívat, byla zapříčiněna jenom tím, že svým hrozným vidinám nemohl stejně uniknout. Někdy pronikl symptom strachu i do jeho intimních vztahů s Conií a způsoboval jeho občasnou impotenci.

Právě v nedávné době zasáhla Grahama ještě těžší vlna deprese než kdykoliv předtím, takže nebyl po několik dnů schopen, nebo snad ani ochoten, se z ní dostat. Před čtrnácti dny se stal svědkem přepadení jakési ženy, a přestože slyšel její volání o pomoc, utekl pryč. Přemožitel Everestu utekl jako malý kluk. Kdyby došlo ke stejné situaci před pěti lety, vrhl by se jí bez nejmenšího zaváhání na pomoc. Ted se jen vrátil domů, aby se se svým selháním svěřil Conii. Sám před sebou zahanben si nadával do zbabělce a hádal se s ní, když se ho snažila ospravedlnovat. Conie se totiž obávala, že by si mohl začít sám sebe oškličit, a jako zkušená žena věděla, že u člověka jeho typu by takový postoj mohl vést až k vážné duševní poruše.

Současně si ale uvědomovala, že ona není právě tou nejvhodnější osobou, která by ho mohla dát dohromady. Věděla, že svou tíživou a samolibou povahou vnesla do života svých předchozích partnerů víc špatného než dobrého. Nikdy se nepovažovala za feministku a už vůbec ne za ženu, jejímž největším potěšením by bylo dokazovat všem mužům jejich neschopnost a slabost. Měla jen větší sebedůvěru a ostřejší lokty než většina mužů, se kterými přišla do styku. Její životní smůla byla, že všichni její partneři v minulosti byli po citové i po rozumové stránce slabší než ona. Velice málo mužů je totiž ochotno vnímat ženu jinak než jako osobu podřízenou a svým způsobem méněcennou. Svého předchozího partnera téměř zničila samozřejmostí, s jakou předpokládala, že si jsou rovni. Tím mu brala, alespoň on to tak cítil, jeho mužskou roli, bez které si vůbec nedovedl život se ženou představit.

Po boku Grahama, s jeho křehkou a zranitelnou psychikou, byla ale nucena potlačit a modifikovat svou osobnost takovou měrou, že by dříve něco takového považovala za zřehla nemožné. Uvědomovala si však, že je to naprosto nutné, protože před sebou viděla dobrého člověka, který byl na nejlepší cestě do neštěstí. Chtěla protrhnout zakletý kruh strachu, který ho čím dál víc svíral, a získat pro sebe opět toho starého Grahama Harrise, muže, jenž by jí byl roven a jenž by se necítil zastrašen partnerkou, jako byla ona. Takového muže tedy chtěla. Ale zatím musela být velmi opatrná a trpělivá, protože ten současný Graham se jí mohl každou chvíli rozsypat pod rukama.

Okna ložnice zapraskala pod náhlým nápoem větru.

Přestože jí bylo pod pokrývkou teplo, neubrnila se zachvění.

Najednou zazvonil telefon. Polekaně sebou trhla a odtáhla se od spícího Grahama. Pronikavý zvuk zvonku se děsivě rozléhal ztlachtou ložnicí a ona se rychle natáhla po sluchátku, aby se Graham nevzbudil. "Halo," ozvala se napolo šeptem.

"Prosil bych pana Harrise," ozval se mužský hlas.

"Kdo volá?"

"Ira Preduski."

"Je mi líto, ale já"

"Detektiv Preduski."

"Jsou čtyři hodiny ráno," namítla.

"Velmi se omlouvám, jestli jsem vás vzbudil. Opravdu je mi to líto, jenže on chtěl, abych mu okamžitě zavola, jakmile se objeví něco důležitého v případě Řezník."

"Počkejte moment." Otočila se ke Grahamovi. Byl už vzhůru a díval se na ni.

"Nějaký Preduski," oznámila mu.
Převzal sluchátko a ohlásil se: "U telefonu Harris."
O minutu později jí podal sluchátko zpátky. "Našli desátou obětí?" zeptala se. "Ano."
"Jak se jmenuje?" "Edna. Edna Mowryová."

Kapitola 6

Prostředadlo bylo úplně nasáklé krví, ale krev byla doslova všude, kam se jen podíval. Na koberci vedle postele se černala velká zaschlá kaluž a i zeď za mosazným čelem postele byla pokropena sprškou temně rudých skvrn. V místnosti pracovali tři policejní technici pod dohledem koronera. Dva z nich leželi po kolenou vedle postele a zkoumali něco na zemi, zatímco třetí snímal z různých míst otisky prstů, ačkoliv musel vědět, že je to zbytečné, protože vraždu beze vší pochyby spáchal Řezník a ten pracoval zásadně v rukavicích. Koroner si dělal náčrtky krvavých skvrn na zdi a pokoušel se na základě nich zjistit, jestli vrah držel nůž v levé, nebo v pravé ruce.

"Kde je tělo oběti?" zeptal se Graham.

"Je mi líto, ale odvezli ho asi před deseti minutami," řekl Preduski, jako kdyby se omlouval za nějaký neospraveditelný prohrěšek. Grahama v té chvíli napadlo, jestli vlastně celý Preduskiho život nesestává jen ze samých omluv. Ten člověk byl ochoten brát na sebe kdykoliv za cokoli vinu, a to i v těch případech, ve kterých se zachoval naprosto bezvadně. Z jeho těžko popsatelného obličej se člověk zapamatoval nejvíc bledou pleť a vodnaté hnědé oči. Navzdory své vizáži i zcela zřejmému komplexu méněcennosti to byl vysoce respektovaný člen speciálního oddělení manhattanské policie, zabývajícího se vyšetřováním vražd. Jeden jeho kolega se dokonce nedávno před Grahamem vyjádřil, že Ira Preduski je u nich jasná jednička. "Zadržoval jsem odvoz těla tak dlouho, jak se jen dalo. Myslel jsem, že přijedete přece jen dřív. Já vím, vzbudil jsem vás v nejméně vhodnou dobu. Asi jsem to neměl dělat. Určitě jste musel volat taxi a všechno se protáhlo. Je mi moc líto, zeje tu zřejmě pro vás všechno zničené. Měl jsem se pokusit zadržet tělo na místě činu ještě o trochu déle. Víím, že ho potřebujete vidět v té pozici, v jaké ho zanechal vrah."

"Na tom zase tak nezáleží," řekl Graham. "Už jsem ji vlastně viděl."

"Jisté," uvědomil si Preduski. "Sledoval jsem vás v Prineově show."

"Doufám, že jsem se nemýlil. Měla zelené oči?"

"Přesně tak, jak jste řekl."

"Našli jste ji nahou?"

"Ano."

"Se spoustou bodných ran?"

"Ano."

"A s jednou zvlášť hroznou ranou na hrdle?"

"Ano. Přesně tak."

"Vrah ji před smrtí znásilnil, že?"

"I to souhlasí."

"Jakým způsobem?"

"Raději se neptejte. Hrůza. Dal bych nevím co za to, kdybych takové věci nemusel nikdy vidět." Preduski podvědomě začal pěstit. "Vyřizl jí kus masa z břicha. Zrovna okolo pupku. Strašné."

Graham zavřel oči a zachvěl se. "Ten kus." Na obličejích mu začaly vyrážet kapičky potu. Cítil, že se mu dělá nevolno. Ne, nebylo to tím, že by na něho šly další vidiny, pouze si teprve teď pořádně uvědomil, k jakému hrůznému činu tady došlo. "Dal jí ten kus masa do pravé ruky a sevřel jí prsty. Tak jste ji našli, že?"

"Ano."

Koroner se otočil a zvědavě se na Grahama podíval.

Co na mně chce proboha vidět, pomyslel si Graham. Třeba si myslí, že se takovým svinstvem strašně rád zabývám. K čertu s tím vším.

Kdyby tak uměl přeměňovat své jasnovidné schopnosti do jiné oblasti, to by bylo něco. Kdyby byl například schopen předvídat vývoj na burze. Nebo by také nebylo k zahazení znát předem jména vítězných koní na dostizích. Jenže jemu osud dopřál, že se mu místo toho zjevují jména obětí bestiálního vraha.

Kdyby mohl své prokleté vidiny nějak potlačit, dávno by to udělal. Protože to ale nebylo možné, musel se s nimi naučit žít. Navíc cítil, že je jeho povinností dál své psychické schopnosti rozvíjet a snažit se je využívat k nějakému rozumnému prospěchu. Přitom podvědomě věřil, že tak alespoň částečně vykompenzuje vystrašenost a zbabělost, která v posledních pěti letech zcela ovládla jeho osobnost.

"Říká vám to něco?" zeptal se Preduski a ukázal na zeď. Tam, za toaletním stolem, byl krví napsaný úryvek z nějaké básně.

Đábel řve a plive oheň ve vzduchu plném síry, Hladová mračna vytržená z hlubin

"Máte vůbec ponětí, co by to mohlo znamenat," ptal se znovu Preduski.

"Obávám se, že ne."

"A co autor? Poznal byste, kdo ten verš napsal?"

"Ne."

"Hm, ani já ne." Preduski potřásl utrápeně hlavou. "Bohužel, klasické vzdělání není právě mou nejsilnější stránkou. Byl jsem na univerzitě jenom rok, víc jsem si nemohl dovolit. Četl jsem sice dost, ale tohle je na mě příliš. Škoda, kdybych měl pořádné vzdělání, věděl bych, od koho ten verš je. I jako policajt bych to měl vědět. Jestli se vrah namáhal, aby ten verš na zeď napsal, pak k tomu musel mít nějaký důvod. Určitě to pro něho mělo nějakou důležitost a já bych měl té

skutečnosti využít jako stopy. Měl bych se jí nějak chytout. Bože, jaký já jsem detektiv, když nedokážu využít ani takové věci." Znovu potřásl ztrápeně hlavou, jako by byl sám sebou znechucen.

"Třeba to jsou jeho vlastní verše," podotkl Graham.

"Opravdu si myslíte, že Řezník píše poezii?"

"Kdo ví."

"Básník vrah? T.S.Eliot s choutkami bestiálního maniaka?"

Graham jen pokrčil rameny.

"Ne, to se mi nezdá," pokračoval Preduski. "Jestliže někdo vraždí takovýmto způsobem, pak to pro něho představuje jedinou možnost, jak se uvolnit. Vražda je pro něho aktem, kterým se zbavuje nahromaděného napětí. Je to vlastně totéž, co dělá básník psaním veršů. Ne, kdyby to byly jen nějaké primitivní veršovánky, tak možná. Ale tohle jsou příliš dobré verše a navíc jemné a citlivé. Dokonce mám pocit, jako kdybych se už někdy s něčím podobným setkal. Ale kde? Ta moje zabetonovaná hlava." Znovu přešel očima příšerný nápis na zdi, chvíli přemýšlel a pak se otočil směrem ke dveřím ložnice. Byly otevřené. Preduski k nim přistoupil a zavřel je. "Tady to je."

Na zadní straně dveří se černala tři slova napsaná stejným způsobem jako úryvek básně na zdi:

lano nad propastí

"Nechal po sobě něco takového už dříve?" zeptal se Graham.

"Ne. To bych vám řekl. Ale u zločinů jeho typu nejsou takové věci ničím výjimečným. Někteří psychopati takhle s oblibou komunikují s veřejností. Jack Rozparovač psal dokonce policii vzkazy. Mansonova banda také někdy načmárala pár slov krví na zeď. Provaz nad propastí co tím chtěl proboha sdělit?"

"Myslíte, že ta slova pocházejí ze stejné básně jako verše na zdi?"

"Nemám ani nejmenší ponětí," povzdechl si Preduski. Stál tam s rukama v kapsách a vypadal značně sklíčeně. "Někdy začínám mít pocit, že ho snad nechytinu ani do konce svého života."

Obývací pokoj Ednina bytu byl sice malý, ale jinak docela pěkný. Tlumené osvětlení zaplavovalo celou místnost příjemným nažloutlým světlem a barevně ladilo se zlatavými sametovými závěsy. Na stěnách byly světlé papírové tapety s vytlačeným vzorem imitujícím hrubou pytloninovou tkaninu. Před pohovkou opatřenou bezovým velurovým potahem stál těžký konferenční stůl se skleněnou deskou a s mosaznými nožkami. Na druhé straně stolu stála dvě křesla úplně stejného provedení jako pohovka. Poličky z chrómu a skla byly plné knih, nejrozličnějších keramických sošek a váziček. Graham přešel očima hřbety knih a přečetl si, že jejich autory jsou většinou nejvýznačnější současní spisovatelé. Celý pokoj byl zařízen vkusně, útulně a vůbec ne levně.

Preduski vyběhl Grahama, aby se posadil do jednoho z křesel.

Naproti němu seděla na kraji pohovky Sarah Piperová. Docela se svým zjevem a drahým oblečením do takového pokoje hodila. Měla na sobě pletený kalhotový kostým tmavomodré barvy se zeleným lemováním, v uších se jí leskly zlaté náušnice a na ruce měla elegantní hodinky, ne větší než půldolar. Mohlo jí být přibližně pětadvacet let a byla to nápadná kráska se zářivými blond vlasy. Celý její zjev nedával pochybovat o tom, že ví, jak to ve světě chodí.

Teď tu ale seděla s červenými opuchlými očima, protože se teprve před několika okamžiky uklidnila a přestala plakat.

"Vždyť už jsem vám všechno řekla," prohlásila stále ještě nejistým hlasem.

Preduski seděl na pohovce vedle ní. "Já vím," řekl konejšivě. "Chápu vás. Je mi to opravdu líto, ale teď už se nedá dělat nic jiného než se pokusit vypátrat jejího vraha. Právě proto vás musím tak trápit. Vy se domníváte, že už jste nám všechno řekla, ale je pravděpodobné, že jste se nezmínila o něčem, co vy sama považujete za nepodstatné. Třeba si jednoduše neuvědomujete, že by to mohlo s vraždou vaší kamarádky souviset. Já to znám sám u sebe. Člověku bohužel dojdou některé souvislosti teprve se zpožděním. Vám se možná zdá, že se pořád ptám na stejné věci, ale v tom právě spočívá moje metoda. Musím si všechno probírat pořád dokola, abych měl jistotu, že jsem nic nepřehlédl. Bohužel, je to tak. Už se sebou asi nic neudělám. Některému jinému detektivovi by možná stačilo projít s vámi celou záležitost jen jednou. Je mi hrozně líto, ale mně to nestačí. Máte prostě smůlu, že mám dnes službu právě já. Tak to se mnou ještě chvíli vydržte. Slibuji vám, že už vás pak pustím domů."

Dívka se podívala na Grahama, jako kdyby chtěla říci proboha, jak může takový člověk vyšetřovat vraždu?

Graham se na ni usmál.

"Jak dlouho jste znala zavražděnou?" začal znovu Preduski.

"Asi rok," odpověděla.

"Znala jste ji jen zběžně nebo "

"Byla to moje nejlepší přítelkyně."

"Myslíte si, že i ona ve vás viděla svou nejlepší přítelkyni?"

"Jistě. S nikým jiným se nestýkala."

Preduski pozvedl lehce obočí. "A proč? Lidé ji neměli rádi?"

"Ale ano, měli. Nevzpomínám si, že by s někým měla nějaké konflikty. Neměla pouze ve zvyku navazovat přátelství s každým, koho potkala. Byla to taková tichá povaha. Většinou si vystačila sama se sebou."

"Kde jste se seznámily?"

"V práci."

"Kde je to, v práci?"

Sarah Piperová si povzdechla. "Vždyť to víte, v Rhinestone Paláce."

"A co tam vaše přítelkyně dělala?"

"To víte také víc než dobře."

Preduski pokýval hlavou a pak ji téměř otcovsky poklepal po rameni. "Máte pravdu. Já to vím. Ale tady pan Harris to neví. Opomenul jsem ho informovat. Je to moje chyba, omlouvám se. Můžete mu to tedy povědět?"

Sarah se obrátila na Grahama. "Edna byla striptérkou. Stejně jako já."

"Znám Rhinestone Paláce," řekl Graham.

"Vy jste tam někdy byl?" zeptal se ho Preduski.

"Nebyl. Ale vím, že je to pěkně drahý podnik. Dost se tím liší od většiny jiných striptýzových klubů."

Preduskiho vodnaté oči se na okamžik rozostřily. Pak se podíval na Grahama a řekl: "Edna Mowryová byla striptérkou. Co na to říkáte?"

Věděl přesně, co má detektiv na mysli. VJft v Prineově show uvedl, že jméno oběti by mohlo být Edna Dancer nebo tak nějak. Sice se mýlil, ale zase to nebyl tak úplný nesmysl. Její skutečné příjmení bylo Mowryová, přesto se jí však slovo dancer týkalo, i když v trochu jiném smyslu. Nejmenovala se Dancer, ale jako dancer si vydělávala na živobytí.

Podle Sarah Piperové přišla včera Edna do podniku okolo páté hodiny odpoledne. Měla dvě desetiminutová vystoupení za hodinu a to se opakovalo pořád dokola až do půlnoci. Během každého výstupu ze sebe svlékala jiný kostým, ale nakonec skončila pokaždé stejně úplně nahá. V době mezi výstupy se volně pohybovala v davu návštěvníků oblečená do černých koktailových šatů, které dávaly vyniknout jejím nahým nádrům. Většina hostů byli samozřejmě muži. Poslední svoje vystoupení skončila asi dvacet minut před půlnocí a o pár minut později Rhinestone Paláce opustila.

"Domníváte se, že šla přímo domů?" zeptal se Preduski.

"Jistě, vždycky chodila rovnou domů," prohlásila Sarah. "Nočního života si v Rhinestone Paláce užila tak, že potom už chtěla mít svatý pokoj. Neměla chuť vytloukat další takové podniky a bavit se. To ji snad nemohl mít nikdo za zlé?"

Její hlas poněkud zakolísal, jako kdyby měla opět pláč na krajíčku.

Preduski ji vzal otcovsky za ruku a snažil se ji uklidnit. Z jeho výrazu bylo nanejvýš zřejmé, že mu to dělá docela nevinné potěšeníčko, a Sarah se nijak nenamáhala, aby se z jeho sevření vymanila. "Vy jste včerejší večer také vystupovala?"

"Ano. Až do půlnoci."

"A v kolik hodin j sté přišla sem?"

"Asi ve tři čtvrtě na tři."

"Nezdá se vám, že je to dost neobvyklá hodina na návštěvu?"

"Ani ne. Edna měla totiž ve zvyku chodit spát až někdy v osm nebo devět ráno. Zbytek noci obvykle proseděla u knížek. Ten večer jsem jí řekla, že se zastavím na kus drbu. Nebylo to zdaleka poprvé, co jsem k ní zašla tak pozdě."

"Ano, to jste rmjži asi říkala." V jeho tváři se opět objevil nešťastný a rozpačitlBraz. "Omlouvám se. Mám já ale hlavu. Ale proč tak pozdě, když jste v Rhinestone Paláce skončila stejně jako ona o půlnoci?"

"Mělajsem schůzku."

Z tónu, jakým to řekla, i z výrazu její tváře bylo Grahamovi okamžitě jasné, že měla jednoduše řečeno zákazníka. Trochu ho to zamrzelo, protože se mu líbila. Nemohl si pomoci, ale bylo to tak. Jeho citlivé smysly už hodnou chvíli reagovaly na nepatrné něžné a hřejivé záchvěvy, které k němu přicházely právě od ní. Byla to zatraceně pěkná osůbka a Graham se jaksi nemohl smířit s představou, že by mohla dělat něco špatného.

"A Edna tu noc neměla žádnou schůzku?" ptal se Preduski.

"Ne. Už jsem vám řekla. Šla rovnou domů."

"Možná že na ni její přítel čekal tady."

"Zrovna ted žádného přítele neměla. Je to už dost dlouho, co se s jedním rozešla."

"Třeba se zastavil na kus řeči někdo z jejích dřívějších kamarádů."

"Ne. Když se Edna s někým rozešla, bylo to navždycky."

Preduski povzdechl a rozpačité si mnul nos. "Víte, kdybych nemusel, neptal bych se vás. byla vaší nejlepší přítelkyní. jak bych to jen řekl. pochopte, že se jí nechci nijak dotknout. Život je tvrdý, všichni někdy děláme věci, kterými se člověk zrovna nechlubí. vím to sám na sobě. Mám zásadu, že nesoudím člověka, když se nemohu vžít do jeho situace. Je jen jedna věc, kterou můj rozum nedovede pochopit vražda. Opravdu, nerad se na to ptám. byla vaše přítelkyně. myslíte, že někdy."

"Chcete se zeptat, jestli provozovala prostituci?" ukončila Sarah jeho trápení.

"Poslyšte, nerad bych použil taková slova. Zní moc ošklivě. Spíš jsem myslel."

"Nedělejte si s tím hlavu," řekla mu se sladkým úsměvem. "Můžete mi věřit, že se mě to nijak nedotklo."

Graham se v duchu usmál, když viděl, jak dívka tiskne detektivovi ruku. Ted pro změnu utěšovala ona jeho.

"Já si tak sama někdy přivydělám," řekla bez obalu Sarah. "Ne často, možná jednou za týden. Musí se mi ale líbit a také musí mít alespoň dvě stovky na útratu. Beru to úplně stejně, jako když se svlékám. Ale Edna tohle nedělala nikdy. Byla až překvapivě poctivá."

"Neměl jsem se vás na to ptát. Nic mi do toho nebylo," omlouval se znovu Preduski. "Jenom se mi zdálo, že při takové profesi se najde vždy nějaké pokušení. Zvláště pro ženu, která potřebuje peníze."

"Vydělávala osm stovek týdně," řekla Sarah. "A peníze utrácela jen za knihy a za byt. Všechno, co jí zbylo, nosila do banky. Nepotřebovala víc peněz."

Preduski se zasmušil. "Chápete, proč se na takové věci ptám? Když už mu otevřela dveře, musel to být někdo, koho alespoň trochu znala. Právě tento moment mě v celém případě mate nejvíc. Jakým způsobem vrah dosáhl, že ho pustila dovnitř?"

Graham si uvědomil, že si takovou otázku dosud nepoložil. Všechny zavražděné ženy byly mladé, ale jinak každá pocházela z jiného prostředí. Jedna byla žena v domácnosti, další advokátka, potom dvě učitelky, tři sekretářky, modelka, prodavačka. Jak to proboha dokázal, že mu všechny pozdě v noci otevřely?

Kuchyňský stůl byl plný zbytků jídel, které někdo ve spěchu vytáhl a pak ve spěchu konzumoval. Kousky chleba,

několik oschlých plátků hovězího, jakási pomazánka, hořčice, majonéza, dvě okousaná jablka, konzerva s broskvemi, ve které zbyl už jen holý nálev, pečlivě ohryzané kuřecí stehno a prázdná plechovka od piva. Bylo jasné, že se tu posilňoval vrah poté, co skončil se svým odporným dílem.

"Deset vražd," řekl Preduski, "a ve všech případech vyplnil po činu ledničku." Graham se zmohl jen na přikývnutí. Atmosféra kychyně s přetrvávající, až neuvěřitelně syrovou přítomností vraha ho dusila. Při pohledu na zbytky jídel ho zachvátil téměř stejně intenzivní pocit hrůzy a ošklivosti, jako když se díval na krvavou spoušť v ložnici. Celý ten binec na stole, kontrastující s jinak vzorně uklizenou a čistou kuchyní, ho hluboce pobuřoval. Navíc si všiml, že konzerva s broskvemi i prázdná plechovka od piva jsou pokryty špinavě rudými skvrnami, ze kterých se dalo usuzovat jenom jedno ten surový vrah se tu cpal, aniž by se obtěžoval sundat si z rukou zakrvácené rukavice.

Preduski se šoupavými kroky přesunul k oknu a tupě zíral na protější dům. "Mluvil jsem o těch jeho žanicích s několika psychiatry. Jak jsem pochopil, v podstatě existují dvě základní kategorie chování psychopata bezprostředně po vražedném činu. První je charakterizována tím, že pachatel je po činu krotký jako beránek. Pro něho je vším právě akt vraždy. Je to vrcholný okamžik jeho života. Po dokonání vraždy už není nic, jeho osobnost se jakoby zhroutí. Jde domů, dívá se na televizi a spí jako dřevo. Upadá do hlubokého stavu nudy a lhostejnosti, dokud se v něm znovu nenahromadí dostatečná úroveň vnitřního napětí, která ho probudí. Pak jde a vraždí znovu. Druhým typem je vrah, jehož vzrušení nevrcholí v okamžiku činu, ale spíš po něm. Právě takový pak jde třeba do kuchyně a sní a vypije na co přijde. Jeho hladina adrenalinu je v tom okamžiku na něj vyšší úrovni, vzrušení vrcholí. Sedne ke stolu, láduje se jako dřevorubec a klidně je schopen vypít celý karton piva. Do této kategorie patří zcela jasně Řezník. Ovšem kromě."

Preduski se odmlčel.

"Kromě čeho?" zeptal se Graham.

Detektiv se otočil od okna a řekl: "Takhle to bylo sedmkrát. Sedmkrát si udělal hostinu přímo v bytě své oběti. Ve zbývajících třech případech pouze vytáhl jídlo z ledničky a celou žanici jen simuloval."

"Simuloval? Jak to myslíte?"

"Vezměte si třeba pátou vraždu ta žena se jmenovala Liedstromová," řekl Preduski. Přivřel oči a na jeho tváři se objevila grimasa, jako kdyby pořád ještě viděl zkrvavené tělo nešťastné oběti. "Tenkrát už jsme jeho styl znali, a proto jsme se šli hned podívat i do kuchyně. Na stole byla prázdná konzerva s hruškovým kompotem, prázdný kelímek od tvarohového sýra, zbytky jablka a ještě několik dalších věcí. Chyběl ale ten svinčík, který vidíte tady a který byl charakteristický i pro první čtyři případy. V kuchyni Liedstromové nebyl na stole snad ani drobeček. Žádné roztažené máslo, žádná hořčice, žádná majonéza nebo kečup. A také žádné skvrny od krve na pivních plechovkách."

Otevřel oči a přešel ke stolu. "U prvních čtyř případů jsme našli pečlivě okousané jablko." Ukázal přitom na ohryzek ležící na stole před nimi. "Přesně jako tadyto. V laboratoři dokonce zkoumali, jestli by se nedala zjistit nějaká charakteristika týkající se zubů. Ale u pátého případu jsme našli jablko oloupané s vykrojeným jaderníkem. Slupky s jaderníkem byly přitom pečlivě shrnuty na kraji talířku. V těchto několika drobnostech se pátý případ lišil od těch předchozích. Nedávalo mi to spát. Proč se ve čtyřech případech živil jako neandrtálec a popatě ze sebe dělal uhlašeného džentlmena? Nechal jsem si techniky otevřít drtič na odpadky a ti pak rozbořem obsahu zjistili, že se v něm nacházejí stopy všech osmi jídel, která byla naaranžována na stole. Stručně řečeno, pachatel se ve skutečnosti jídla ani nedotkl. Jenom ho vytáhl z ledničky, ale obsah vysypal do odpadu. Pak se snažil zaranžovat na stole všechno tak, aby vznikl dojem, že si udělal hostinu jako v předchozích případech. Úplně stejně se zachoval v případě sedmé a osmé vraždy."

Diskuse o podivných vrahových zvycích zapůsobila na Grahama obzvláště stísnujícím dojmem. Vzduch v místnosti se mu ted zdál ještě těžší a nedýchatelnější než předtím. "Řekl jste, že ta jeho hostina po vražedném činu byla důsledkem psychického tlaku nebo lépe řečeno nutkání. Hlad tady asi nehrál roli."

"Ano, tak nějak to chápu."

"Jestliže tedy žádné podobné nutkání v případě vraždy Liedstromové necítil, proč se tak namáhal s aranžováním zbytků jídla?"

"To kdybych věděl," řekl Preduski. Přejel si svou hubenou rukou přes obličej, jako kdyby se pokoušel setřít z něj všechnu nahromaděnou únavu. "Někdy mám pocit, že už na to moje hlava nestačí. Opravdu. Jestliže je ten chlap blázen, proč není blázen pořád stejným způsobem?"

Graham chvíli zaváhal, ale potom prohlásil, "Nemyslím si, že by se našel soudní znalec z oboru psychiatrie, který by potvrdil jeho nepřičetnost."

"Proč myslíte?"

"Mám takový pocit, že i ten nejlepší psychiatr by ho možná kvalifikoval jako rozumnějšího a vyrovnanějšího než většinu z nás. Pokud by ovšem nebyl obeznámen s vraždami a se způsobem, jakým byly provedeny."

Preduski překvapeně zamrkal svými vodnatelnými očima. "To nemyslíte vážně? Ten chlap zmasakroval bestiálním způsobem deset žen, a vy se přesto domníváte, že je rozumný a vyrovnaný?"

"Vaše reakce je úplně stejná jako reakce mé přítelkyně, když jsem před ní tuhle myšlenku vyslovil."

"To mě nepřekvapuje."

"Přesto na svém výroku musím trvat. Možná zeje skutečně blázen. Ne ovšem takový, jak jsme běžně zvyklí chápat pojem bláznů my. Je v něm něco naprosto jiného. Něco, s čím zatím nemáme zkušenost."

"Chcete říct, že ho tak vnímáte?"

"Ano."

"Ne rozumem, myslím vaší psychikou?"

"Ano, přesně tak."

"A můžete to nějak upřesnit?"

"Bohužel."

"Cítíte ještě něco jiného?"

"Nejenom to, co jste viděl včera v televizi."

"A tady jste žádné nové pocity nebo vjemy neměl?"

"Je mi líto, ale nic."

"Jestliže bych připustil, že opravdu není psychopat, pak za těmi vraždami musím hledat nějaký motiv," řekl Preduski zamyšleně.

"Všechny ty případy by musely mít nějakou souvislost. To jste chtěl říct?"

"Pochopte, vylíčil jsem vám jen svoje pocity. Nepřemýšlel jsem, co z toho vyplývá."

"Mně se ale žádný sjednocující motiv nedaří najít."

"Ani mně ne."

"Samozřejmě že jsem si už také lámal hlavu a hledal nejrůznější souvislosti. A ne málo. Trochu jsem doufal, že na vás tady něco psychicky zapůsobí. Třeba zakrvácené lůžko nebo i ten nepořádek na stole."

"Bohužel, jsem prázdný. Mám jen stejné pocity jako každý jiný," řekl Harris. "Právě proto si myslím, že ten chlap bud žádný psychopat není, nebo je, ale naprosto jiného druhu, než zná naše zkušenost. Když na sebe nechávám působit předměty, které jsou úzce spojeny s vrahovou osobou, obvykle vnímám velmi silné emoce vášně, posedlost, chorobnou nenávist a podobně. Je to, jako když se na jedinou ocitnete uprostřed prudkého proudu pocitů a vjemů. Jenže tady vnímám pouze chladné, nesmiřitelné, skoro bych řekl racionální a logické zlo. U žádného jiného vraha jsem neměl tak velké problémy jako u tohoto. Vůbec se mi nedaří zachytit, jaké emoční pozadí za jeho činem stojí."

"Já jsem na tom úplně stejně jako vy," řekl Preduski. "Nikdy jsem netvrdil, že jsem Sherlock Holmes. Nejsem ani žádný génius. Pracuji pomalu, ale systematicky. Vždycky jsem takový byl. A také jsem měl téměř vždycky štěstí. Ale teď mám pocit, že se ke mně štěstí obrátilo zády. Člověk musí mít vždy trochu štěstí, pokud chce být úspěšný. Možná zeje to jakési znamení, abych už šel konečně od toho."

Graham nechal Preduskiho dál dumat nad zbytky jídel po Řezníkově odporné žranici a chystal se odejít. Vyšel z kuchyně a ocitl se v obývacím pokoji, kde byla stále ještě Sarah Piperová. Seděla na pohovce a natažené nohy měla opřené o konferenční stolek. Zírala na strop s hlavou zvrácenou dozadu a z úst vypouštěla vzhůru spirálky cigaretového kouře. Protože byla ke Grahamovi obrácená zády, dělal na něho celý výjev dojem, jako kdyby z její hlavy vystupovaly ke stropu sny.

Vzápětí mu však bleskl před očima jiný intenzivně jasný obraz, který mu téměř vyrazil dech Sarah Piperová s tváří zalitou krví.

Graham zůstal stát, jako by ho přimrazil. Trásl se po celém těle a čekal, co bude dál.

Nic.

Napjal všechny smysly a pokusil se vydolovat ze svého vědomí další obrazy.

Nic. V paměti zůstal jen ten prvotní vjem tváře zalité krví, který však zanikl před jeho očima stejně náhle, jako se objevil.

Sarah si teprve teď uvědomila, že stojí za ní, a otočila se.

Graham si olízl suché rty a přinutil se k úsměvu.

"Vy jste to prý předpověděl," řekla tázavě a mávla rukou směrem k ložnici zavražděné kamarádky.

"Bohužel, ano."

"Pane Bože, připadá mi to jako v nějakém hororu."

"Chtěl jsem vám říct."

"Ano?"

"Těšilo mě, že jsem vás poznal."

Odpověděla mu úsměvem.

"Jenom bych si přál, aby naše setkání proběhlo za jiných okolností," dodal a v duchu uvažoval, jakým způsobem jí sdělit svoji bleskovou vizi, pokud ovšem o ní má vůbec mluvit.

"Možná někdy příště," poznamenala.

"Co.?" řekl Graham roztržitě.

"To setkání za jiných okolností."

"Slečno Sarah.. buďte opatrná."

"Já jsem pořád opatrná."

"Myslím několik následujících dnů. Musíte být zvlášť opatrná."

"Po tom dnešku. To víte, že budu opatrná."

Kapitola 7

Menší, stroze zařízený byt Franka Bollingera se nacházel nedaleko Metropolitního muzea umění. Ložnice s holou nalakovanou podlahou měla stěny vylepené tapetami neurčité, kakaově hnědé barvy a jediným nábytkem tam byla obrovská postel s nočním stolem, na kterém stál přenosný televizor. V malém přístěnku měl zabudované police a v nich trochu prádla a šatstva. V obývacím pokoji s bílými stěnami a úplně stejnou nalakovanou podlahou jako v ložnici stál černý kožený gauč, proutěné křeslo s černými polštáři a konferenční stolek. Ale hlavně tam byly police plné knih. Zbývala běžně zařízená kuchyň s malým stolem a dvěma židlemi. Na oknech nebyly žádné záclony, pouze benátské žaluzie. Celý byt připomínal celu mnicha, ale tak to on chtěl a tak se mu to líbilo.

V pátek krátce po deváté vstal Frank z postele, osprchoval se, zapnul telefon a pak si uvařil šálek kávy.

Vrátil se sem přímo z Ednina bytu a další hodinku strávil popíjením skotské whisky a čtením Blakeových básní. Měl v sobě asi půl láhve, když zhasl a chystal se usnout. Nebyl opilý, ale zato byl šťastný. Velice šťastný. Když se pak po pěti hodinách spánku probudil, cítil se čistý a svěží, jako by se znovu narodil.

Seděl právě u svého prvního šálku kávy, když zazvonil telefon.

"Haló?"

"Dwight?"

"Jo."

"Tady je Billy."

"Jo. Poslouchám tě."

Dwight bylo jeho druhé jméno. Franklin Dwight Bollinger tak znělo jeho jméno celé. Tak se také jmenoval jeho dědeček z matčiny strany, který zemřel, když ještě Frankovi nebyl ani rok. Dokud se nesetkal s Billym a dokud se mu nesvěřil, byla jeho babička jedinou osobou, která ho oslovovala jménem Dwight. Krátce po jeho čtvrtých narozeninách totiž rodinu opustil otec a matka potom zjistila, že malý čtyřletý kluk pro ni po rozvodu představuje až příliš velkou zátěž. Kromě několika mučivých měsíců, které prožil s matkou, snažící se dokazovat svůj vztah k malému chlapci pouze občasnými výbuchy strojené a přehrávané citovosti, když ji trápilo svědomí, strávil celý zbytek dětství u své babičky. Ta o něj na rozdíl od matky nejen stála, ale dokázala mu navíc nahradit i chybějící mateřskou lásku. Pečovala o něho, jako kdyby byl nejen středem jejího života, ale snad i celého vesmíru.

"Franklin je takové moc obyčejné jméno," říkala. "Ale Dwight to už je něco. Tohle jméno nosíval tvůj dědeček, a to byl, panečku, skvělý muž. Ne takový jako většina jiných chlapů. Odlišoval se od nich, byl chytřejší a ve všem je převyšoval. Byl jednoduše nad nimi. Až vyrosteš, budeš mu podobný. I když ti budou všichni říkat Franku, pro mě zůstaneš jen a jen Dwightem." Babička zemřela před deseti lety a dalších devět a půl roku ho nikdo ani jednou jako Dwighta neoslovil. Před šesti měsíci poznal Billyho. Billymu nemusel dlouho vykládat, co to je být jiný než ostatní, být nad nimi. Billy měl totiž stejné pocity jako on, a proto měl právo nazývat ho Dwightem. Frankovi působilo téměř rozkoš slyšet po tak dlouhé době své milované jméno. Bylo klíčem k jeho psychice, byl to citlivý bod, kterého se stačilo jen dotknout, aby se jeho duše přenesla do vyšších rovin. Bylo mu připomínkou, že právě jemu je v životě osudem předurčeno postavení, se kterým se může poměřovat jen několik vyvolených.

"Pokoušel jsem se tě několikrát volat už v noci," řekl Billy.

"Vypnul jsem telefon, aby mě nikdo nerušil. Dal jsem si skotskou, četl jsem a pak jsem spal jako v nebi."

"Viděl jsi už dnešní ranní noviny?"

"Vstal jsem teprve před chvílí."

"Slyšel jsi už někdy o chlápku, který se jmenuje Harris?"

"Jak?"

"Graham Harris. Jasnovidce nebo něco takového."

"Ne. Nevzpomínám si. A co je s ním?"

"Kup si noviny, Dwight, a uvidíš. Bylo by nejlepší, kdybychom se někde sešli na oběd. Myslím, že máš dnes volno, ne?"

"Ve čtvrtek a v pátek mám pokaždé volno. Ale co se děje?"

"Až si koupíš Daily News, hned uvidíš, co se děje. Nechci ti to vykládat do telefonu. Sejdeme se o půl dvanácté u Leoparda."

Bollinger se zamračil. "Poslechni "

"O půl dvanácté, Dwighte."

Billy zavěsil.

Byl pošmourný a studený den. Od severu se hnaly těžké tmavé mraky a pluly nad městem tak nízko, že se zdálo, jako kdyby se měly už už dotknout těch nejvyšších budov.

Tři bloky před restaurací, kde se měli sejít, vystoupil z taxíku a v kiosku si koupil Daily News. Prodáváč navlečený do tlustého kabátu, s rukavicemi, lyžařskou čepicí a šálou omotanou okolo krku působil dojmem obživlé mumie.

Téměř celou spodní polovinu první strany zabírala fotografie Edny Mowryové, získaná patrně v reklamním oddělení Rhinestone Paláce. Byla krásná a sladce se na něho usmívala. V horní polovině byl přes celou šířku strany palcovým písmem titulek:

ŘEZNÍK ZAVRAŽDIL SVOJI DESÁTOU OBĚŤ

JASNOVIDEC VRAŽDU PŘEDPOVĚDĚL v TELEVIZNÍ SHOW

Ještě na rohu ulice obrátil noviny na druhou stranu a při čekání na zelenou se pokoušel proletět očima komentář. Ostrý ledový vítr mu rval papír z rukou a navíc ho bodal do očí, takže mu písmena splývala v neurčitou mazanici. Z textu psaného menším písmem nebyl schopen přečíst ani řádku.

Přešel na druhou stranu ulice a přikrčil se pod krytým vchodem jedné administrativní budovy. Zuby mu sice pořád jektaly chladem, ale zato mu tady vítr nerval noviny z rukou. Graham Harris a Půlnoční Manhattan to byla slova, která ho upoutala na první pohled.

Jmenuje se Dwight, prohlásil Harris, a policie ho prý zná.

Pane Bože! Jak je možné, že ten zkurvysyn o něm ví tak moc? Psychické síly něco takového považoval vždycky za bohupusté kecy. Nebo se snad mýlil?

Sbalil noviny a strčil je do odpadkového koše na rohu ulice. Byl značně znepokojen. Nahrbil se proti ostrému větru a vydal se směrem k restauraci, kde se měl sejít s Billym.

Leopard byl podnik, který se nacházel na Páté ulici v blízkosti Druhé avenue. Byla to příjemná malá restaurace s několika stoly a vynikající kuchyní. Jídla tu nebyla větší než průměrný obývací pokoj. Uprostřed místnosti sice

zabíral zbytečně moc místa stolek s nevkusnými umělými květinami, ale to byl snad jediný rušivý element v jinak příjemném a ne vtíravém prostředí.

Billy už seděl u jejich oblíbeného stolu hned vedle okna. Asi tak za hodinu bude Leopard plný těch, co se sem přijdou z různých kanceláří najíst, a místnost bude přesycená hlukem a šumem konverzace. Ted tu ale Billy seděl stále ještě sám.

Bollinger se posadil ke stolu naproti němu. Oba si potřásli rukou a objednali něco k pití.

"Nepříjemné počasí," prohodil Billy, když číšník odcházel. Stačila pouhá dvě slova, aby prozradila, že hovoří těžkým jižanským přízvukem.

"To tedy jo," souhlasil Bollinger.

Chvilí na sebe beze slova zírali přes jednu růži ve vázičce, stojící uprostřed stolu.

"Nepříjemné zprávy," řekl opět Billy.

"Jo."

"Co si o tom myslíš?"

"Ten Harris je příšera. Nemohu tomu uvěřit," odpověděl Bollinger.

"Dwight. Nikdo kromě mě tě pod tím jménem nezná. Nebudou z té informace nic moc mít."

"Tím si nejsem tak jistý. Uváděl jsem ho ve všech úředních dokumentech. Dokonce i v dotazníku při nástupu k policii."

Billy rozložil ubrousek a řekl: "Nemají přece jediný důvod se domnívat, že by vrahem mohl být policajt."

"Jenže ten Harris jim řekl, že ho policie zná. Že zná Rezníka."

"Budou si myslet, že tím míní někoho, koho už třeba jednou vyslyšeli."

Bollinger se zamračil a řekl: "Jestli jim o mně řekne jakoukoliv další drobnost, jsem v háji. Dříve či později si to někdo přebere."

"Myslel jsem, že na takové věci, jako je jasnovidnost, nevěříš."

"Asi jsem se mýlil. Měl jsi tedy pravdu ty."

"Jako omluvu to беру," odpověděl Billy s lehkým úsměvem.

"Ten Harris myslíš, že se s ním dá domluvit?"

"Ne."

"Nepochopil by, o co nám jde?"

"Určitě ne. Nemá s námi nic společného."

Dialog přerušil číšník přinášející objednané nápoje.

Když opět osaměli, Bollinger pokračoval: "Nikdy jsem o něm neslyšel. Co je to za člověk?"

"Povím ti o něm něco víc později. Ted mi ale řekni, co hodláš udělat?"

Bollinger nemusel dlouho přemýšlet. Bez sebemenšího zaváhání řekl: "Zabiju ho."

"Ach," komentoval Billy procítěně.

"Máš nějaké námitky?"

"Absolutně žádné."

"Fajn." Bollinger se napil ze své sklenky. "Protože i kdybys je měl, udělal bych to stejně."

K jejich stolu přišel vrchní číšník a ptal se jich, jestli si budou přát něco k jídlu.

"Moment, prosím vás. Za chvíličku," řekl mu Billy. Když číšník odešel, obrátil se znovu k Bollingerovi: "Jestli toho Harrise zabiješ, uděláš to tak, aby bylo zřejmé, že je to Rezníkova práce?"

"A proč ne?"

"Bude prvním mužem."

Kapitola 8

"Alespoň je to víc zmate," odpověděl Bollinger. "Kdy to hodláš udělat?" "Dnes v noci."

"Mám dojem, že nežije sám," poznamenal Billy. "A s kým žije? S matkou?" zeptal se Bollinger mrzutě. "Ne. Myslím, že s nějakou ženskou." "Mladou?"

"Domnívám se, že jo." "Je pěkná?"

"Harris na mě nedělá dojem člověka se špatným vkusem." "Dobře, to se docela hodí," prohlásil Bollinger. "Věděl jsem, že to tak vezmeš."

"Dvě trefy jednou ranou," dodal Bollinger a zašklebil se. "To nemůže žádnou zábavu pokazit."

"Máte na drátě detektiva Preduskiho, pane Harrisí."

"Dobře, dejte mi hovor sem. Haló?"

"Promiňte, jestli vás obtěžuji, Grahame. Mohu vás tak oslovovat? Nebude to tak formální."

"Jistě."

"Říkejte mi tedy Ira."

"Bude mi potěšením."

"Jste velmi laskav. Doufám, že jsem vás nevyrušil v nějakém důležitém jednání."

"Ne. Nic takového."

"Vím, že jste velmi zaměstnaný člověk. Nebylo by pro vás lepší, kdybych zavolał později? Nebo že byste mi brnkl vy sám, až se vám to bude lépe hodit?"

"Není třeba, můžeme mluvit hned teď. Co máte na srdci?"

"Dobře. Pamatujete si ještě na slova, která byla napsaná na zdi v ložnici slečny Mowryové?"

"Pamatuju se na ně až příliš jasně."

"Víte, pokoušel jsem se zjistit, z jakého zdroje ty verše pocházejí, a"

"Vy máte pořád ještě službu? Jsou dvě hodiny odpoledne."

"Ne, ne. Volám vám ze svého bytu."

"Spíte vy vůbec někdy?"

"Přál bych si, abych mohl spát, ale v posledních dvaceti letech se mi nedaří spát déle než čtyři nebo pět hodin denně. Zřejmě si tím ruinuju zdraví, já vím. Ale stejně s tím nic nenadělám. V hlavě mám hrozný zmatek. Tisíce zbytečných faktů. A nemohu se přinutit, abych se tím vším přestal zabývat. Pořád se musím v těch ztracených věcech vrtat. Vezměte si třeba ty verše. Pořád se mi honí hlavou a neusnu, ani kdybych chtěl."

"A objevil jste ohledně nich něco nového?"

"Něco ano. Už včera jsem vám říkal, že mi ta slova připadají nějak povědomá. Ďábel řve a plive oheň ve vzduchu plném síry, Hladová mračna vytržená z hlubin. Jak jsem o nich přemýšlel, najednou mi blesklo něco takového přece napsal William Blake. Víte, když jsem byl na univerzitě, byla mým hlavním studijním předmětem literatura. Dokonce jsem psal o Blakeovi esej. Bylo to ovšem před pětadvaceti lety. Ted už víte, co jsem měl na mysli pod pojmem zmatek v hlavě. V mé paměti se totiž nejdéle uchovávají ty nejzbytečnější a nejméně podstatné věci. Každopádně jsem si ale dnes dopoledne koupil nejnovější vydání Blakeovy poezie i prózy, které vyšlo v Erdmanově edici. A přesně ta slova, co byla načmárána na zdi ložnice, jsem našel v básni Spor ze sbírky Sňatek nebe a pekla. Znáte Blakea?"

"Obávám se, že moc ne."

"Byl to mystik a dost se zabýval zkoumáním psychických schopností člověka."

"Myslíte, že byl jasnozřivý?"

"To snad ne, ale rozhodně měl k těmto věcem sklony. Věřil, že člověk má schopnosti a sílu bohů. I když byl v podstatě zapřísáhlý optimista, tvoří důležitou část jeho tvorby poezie plná chaosu a kataklyzmatických obrazů. Vzpomínáte si na ta tři slova, která vrah napsal na dveře ložnice?"

"Ano. Tuším, že tam stálo Jano nad propastí"

"Nemáte ponětí, odkud pochází tohle? Nebo alespoň, co to znamená?"

"Ani v nejmenším."

"Já také ne. Jak už jsem řekl, hlavu mám plnou zbytečností a pro ty důležité věci už nezbyvá místo. Bohužel, moje vzdělání je dost chabé, pokud se vůbec u mě dá o vzdělání mluvit. Zavolał jsem tedy svému příteli, profesoru anglické literatury na Columbijské univerzitě, jestli by mi nepomohl. Ani jemu ta tři slova nic neříkala, ale slíbil mi, že se ještě poradí s několika svými kolegy. Pak mi volal, že jeden z nich na to přišel. Hledal podle hesla ve slovníku nejvýznamnějších filozofů a našel úplný citát. Člověk je lano natažené mezi zvířetem a bohem lano nad propastí."

"A kdo ten citát napsal?"

"Hitlerův nejoblíbenější filozof."

"Myslíte Nietzscheho?"

"Ano. Znáte jeho dílo?"

"Jen tak povrchně."

"I on věřil, že se člověk může stát bohem. Myslel tím zřejmě to, že někteří jedinci mohou dospět až na úroveň bohů, pokud jim ovšem společnost umožní, aby své schopnosti rozvíjeli a používali jich. Věřil, že lidský rod se vyvíjí směrem k božství. Rozumíte? V tomto bodě totiž existuje dost povrchní shoda mezi Blakem a Nietzsche. Proto asi vrah citoval oba filozofy. Ale je zde problém, Grahame."

"Jaký problém?"

"Blake byl každým coulem optimista, zato Nietzsche byl zapřísáhlý pesimista. Blake se domníval, že lidstvo čeká zářivá budoucnost. Na rozdíl od něho Nietzsche prohlašoval, že člověk sice má schopnosti dosáhnout této zářivé budoucnosti, ale zároveň varoval, že může sám sebe zničit ještě dříve, než stačí k božským výšinám dospět. Blake měl zřejmě rád ženy, Nietzsche jimi pohrdal. Dokonce věřil, že žena byla stvořena právě proto, aby překazila mužovi jeho cestu k božství. Víte, co jsem tím chtěl naznačit?"

"Asi ano. Chcete říci, že pokud je Řezník ochoten přijmout obě filozofie, Blakeovu i Nietzscheovu, pak je vlastně schizofrenik."

"Jenže vy jste tvrdil, že ten člověk není blázen."

"Moment "

"Včera v noci "

"Jediné, co jsem řekl, bylo, že pokud je to maniak, pak zcela nového, netradičního typu. Řekl jsem, že není blázen v tom smyslu, jak to slovo běžně chápeme."

"Troufl byste si na základě svých poznatků vyloučit u něho schizofrenii?"

"Domnívám se, že ano, Iro."

"Ale přece jen si myslím, že se na tom dá stavět. Možná že se mýlím. Ale třeba se jedná o někoho, kdo sám sebe považuje za jednoho z Nietzscheových nadlidí. V psychiatrii se to nazývá megalomanie. A právě tato úchylnka charakterizuje schizofrenii a paranoii. Ještě pořád se tedy domníváte, že by Řezník úspěšně prošel všemi psychiatrickými testy?"

"Ano."

"Usuzujete tak na základě svých psychických vjemů?"

"Přesně tak."

"Stalo se vám někdy, že vaše pocity pak neodpovídaly skutečnosti?"

"Nemyslím, že by zcela neodpovídaly skutečnosti. Spíš se jednalo o jistou nepřesnost jako v případě jména zavražděné. Vzpomínáte, místo Edna Mowryová jsem uvedl Edna Dancer."

"Jistě. Samozřejmě že znám vaši reputaci. Víím, že jste seriózní člověk. Nemínil jsem v žádném případě naznačovat opak. Rozumíte mi? Ale na čem mám tedy stavět?"

"To bohužel nevím."

"Grahame, kdybyste se v klidu posadil s knížkou Blakeových veršů, kdybyste věnoval hodinku svého času jejich čtení, nepodařilo by se vám naladit se na vrahovu notu? Možná že by ve vás něco zajiskřilo nemyslím přímo konkrétní vizi, třeba jenom tušení, náznak."

"Vyloučit to nemohu."

"Udělal byste mi v tom případě jednu laskavost?"

"Prosím"

"Kdybych vám tu knížečku hned teď poslal, nenašel byste si hodinku, ať vím, jestli se z toho dá něco vytěžit?"

"Poslat ji dnes můžete, ale nedostanu se k ní bohužel dříve než zítra."

"Možná by stačilo jen půl hodiny."

"Ani tolik času nemám. Musím dokončit práci na jednom ze svých časopisů, aby se mohl dát zítra ráno do tisku. Ve skutečnosti už mám třídenní zpoždění. Čeká mě práce na celou noc. Ale zítra odpoledne nebo večer bych se vašemu Blakeovi věnovat mohl."

"Děkuji vám. Opravdu vám děkuji. Abych se přiznal, dost na vás spoléhám. Vy jste moje jediná naděje. Ten chlap je zřejmě nad moje síly. Je chytřejší než já. Jsem teď úplně v koncích. Absolutně v koncích. Jestliže mi nedáte nějaké solidní vodítko, nějakou stopu, pak nevím, co bude dál."

Kapitola 9

Paul Stevenson měl na sobě modrou, ručně šitou košili, hedvábnou vázanku s modrými a černými pruhy, exkluzivní tmavý oblek, tmavé ponožky a světle hnědé polobotky s bílým šitím. Když vstupoval v pátek ve dvě hodiny odpoledne do dveří Princovy kanceláře, byl tak rozrušený, že si ani nevšiml, jak sebou Prine trhl při pohledu na jeho boty. Protože Stevenson byl absolutně neschopný na svého společníka křičet, nasadil jenom vyčítavý výraz a řekl:

"Tony, proč přede mnou udržuješ tajnosti?"

Prine ležel natažený na pohovce s hlavou opřenou o podhlavník a četl New York Times. "Jaké tajnosti?"

"Právě jsem objevil, že na tvůj příkaz naše společnost najala soukromou detektivní agenturu, která má jediný úkol slídit za Grahamem Harrisem."

"To není žádné slídnění. Chci po nich pouze to, aby mi zjistili, kde v určité dny a v určité hodiny byl a co tam dělal."

"Dal jsi jim příkaz, že to musí zjišťovat nepřímě. Že se nesmí s Harrisem ani jeho přítelkyní kontaktovat. Tomu já říkám slídnění. Najmul jsi je na nepřetržitou osmačtyřicetihodinovou práci a to nám pěkně natáhne výdaje. Jestliže mermomocí musíš vědět, co kdy kde dělal, proč se neinformuješ přímo u něho?"

"Protože si myslím, že by mi neřekl pravdu."

"Proč by ti měl lhát? A nač potřebuješ ty přesné časové údaje?"

Prine složil noviny, pak se posadil, protáhl a vstal. "Chci jen vědět, kde ten chlap byl, když byla zavražděna každá z těch deseti žen."

Stevenson, evidentně v rozpacích, přihloupě zamrkal a pak se zeptal, "K čemu to potřebuješ vědět?"

"Jestli se ukáže, že byl ve všech těch kritických hodinách sám pracoval sám, sám sledoval televizi, sám se někde procházel pak by se dalo usuzovat, že ty ženy zavraždil on."

"Haniš? Ty si opravdu myslíš, že Harris je Řezník?"

"Proč ne?"

"A kvůli tomu proč ne jsi najal za drahé peníze detektivy?"

"Už jsem ti řekl, že jsem k tomu chlapovi pojal od prvního okamžiku nedůvěru. A co se týče peněz, uvědomuješ si, co by se z toho dalo vyrazit, pokud bych měl pravdu?"

"Jenže Harris není vrah. Ten naopak vrahy pomáhá chytat."

Prine se vydal k baru. "Jestliže lékař léčí v jednom týdnu padesát pacientů s chřipkou a dalších padesát následující týden, překvapilo by tě, když tu chřipku dostane třetí týden on sám?"

"Ten tvůj přírůstek nezni zrovna moc přesvědčivě."

Prine si nalil sklenici bourbonu. "Celé čtyři roky se Harrisovo podvědomí dostávalo do kontaktu s psychikou vrahů, byl vystaven traumatům, se kterými se málokdo z nás vůbec kdy setká. Byl doslova vtažen do cítění vrahů žen, vrahů dětí nebo jiných mnohonásobných vrahů. Pravděpodobně viděl víc krve a násilí než většina zkušených policajtů."

Copak se ti nezdá možné, aby člověk, který není zrovna psychicky vyrovnaný, těmto vlivům podlehl? Copak nepřipouštíš, že by se mohl stát právě takovým maniakem, jaké sám pomáhá pracně chytat?"

"Psychicky nevyrovnaný?" zamračil se Stevenson. "Graham Harris je přece stejně psychicky vyrovnaný jako já nebo ty."

"Jak to můžeš tak dobře vědět?"

"Sledoval jsem ho při rozhovoru s tebou v televizi."

"A tím chceš říct, že už o něm víš všechno? Kdybys chtěl, mohl bych ti posloužit několika zajímavými informacemi."

Prine se zadíval do zrcadla tvořícího zadní stěnu baru a zálibně si rukou přihladil své lesklé bílé vlasy. "Například?"

"Zahrál jsem si totiž tak trochu na psychoanalytika. Samozřejmě psychoanalytika amatéra, ale přesto si myslím, že jsou mé závěry správné. Tak především, Graham Harris se narodil v rodině, která živořila na hranici chudoby, a "

"Moment. Pokud vím, jeho otcem byl Evan Harris, známý vydavatel."

"Nevlastním otcem. Jeho skutečný otec zemřel asi rok po tom, co se Graham narodil. Matka byla barová servírka a měla co dělat, aby udržela rodinu nad vodou, protože musela hradit účty za léky pro svého těžce nemocného manžela. Celé roky žili doslova z ruky do huby. To muselo malého Grahama poznamenat."

"A jak se tedy jeho matka seznámila s Evanem Harrisem?" zeptal se Stevenson.

"To nevím. Ale jisté je, že po jejich svatbě přijal Graham jméno svého nevlastního otce. Pozdější období svého dětství tedy prožil v docela jiných poměrech. Po absolvování univerzity se začal intenzivně zabývat horolezectvím. Měl dost času, peněz a zřejmě i odvahy, aby se stal jedním z nejlepších lezců na světě. Starý Harris ho v tom dokonce podporoval. V jistých kruzích byl Graham hvězdou první velikosti. Dovedeš si představit, kolik krásných žen se okolo horolezectví motá?"

Stevenson pokrčil rameny.

"Nemyslím jako aktivní horolekyně," pokračoval Prine, "ale jako přítelkyně, doprovod, zkrátka kamarádky do postele. Vůbec nepochybuji, že jich měl dost a dost. Mám dojem, že je všechny k horolezectví přitahuje právě ta neustálá blízkost smrti. Víc než deset let se Grahamovi dařilo, na co sáhl. Potom však měl těžký pád, ze kterého se sbíral téměř půl roku. Dal se sice dohromady, a dokonce se pokoušel vrátit se zpátky k lezení, ale už to nešlo, protože měl strach." Prine se zaposlouchal do svého hlasu, téměř fascinován teorií, kterou si vykonstruoval. "Už to začínáš chápat, Paule? Narodil se jako nikdo, prvních šest let svého života prožil jako nikdo a pak se stal doslova ze dne na den někým. Mohl by se mu někdo divit, že ho teď ovládá strach, aby se z něho opět nestal pan Nikdo?"

Stevenson přistoupil k baru a nalil si také bourbon. "Pan Nikdo. To je dost nepravděpodobné. Vždyť přece zdědil slušnou sumu peněz po svém nevlastním otci."

"Peníze ještě neznamenají slávu, na kterou byl zvyklý. Jednou byl oslavovanou a populární osobností, i když třeba jen v úzkém kruhu horolezeckých nadšenců, a je dost možné, že se u něho vytvořil návyk na takový život. Něco jako drogová závislost. To se občas stává i těm nejlepším lidem. Už jsem se s takovými případy setkal."

"Já také."

"Jestliže by to byla pravda, jestli Graham Harris takový je, pak mu mohlo třeba dojít, že být neznámý může za jistých okolností přinášet stejné vzrušení jako být známý. O slávu přitom také nemusí přijít. Jako Řezník zabírá titulní stránky většiny novin. Je sice neznámý, ale slavný, i když jenom pod přezdívkou."

"Ale v době, kdy byla zavražděna ta striptérka, s tebou seděl v televizním studiu."

"A co když ne?"

"Jak to, že ne? Vždyť její smrt předpověděl přímo před kamerou."

"To je pravda. Ale dalo by se najít i jiné vysvětlení. Mohl nám pouze oznámit, koho vybral za svoji další oběť."

Stevenson na něho zíral, jako kdyby právě spadl z měsíce.

Prine se smíchem dodal: "Jistěže se mnou seděl ve studiu, ale k vraždě mohlo klidně dojít až potom. Podařilo se mi získat z jistých policejních zdrojů kopii koronerova hlášení. Stálo tam, že na základě posudku patologů byla Edna Mowryová zavražděna někdy mezi půl dvanáctou v noci a půl druhou ráno. Měl tedy hodinu času na to, aby se dostal do jejího bytu."

Stevenson si dal notný hlt ze své sklenky. "Pane Bože, Tony. Jestli budeš mít pravdu, jestli tu story z Řezníkem rozlouskneš, tak si buď jistý, že po tobě ABC hrábne všemi deseti a nechá tě, abys i u nich dělal svoje show živě."

"Měli by."

Stevenson dorazil svůj bourbon. "Jenomže nemáš žádné důkazy. To co říkáš, je jen teorie, i když úplně fantastická teorie. Nemůžeš někoho usvědčit ze zločinu tvrzením, že se narodil v bídných poměrech. Kruci, tvoje vlastní dětství bylo ještě horší než to jeho. Jsi snad proto vrah?"

"Ted ještě žádný důkaz nemám," řekl Prine. A pokud by se opravdu nedal najít, třeba se podaří ho vyrobit, pomyslel si v duchu.

Kapitola 10

Sarah Piperová strávila téměř celé páteční odpoledne přípravou na pětidenní cestu do Las Vegas. Pozval ji na ni Ernie Nolan, výrobce pánské konfekce, který už dobré tři roky figuroval na seznamu jejích vybraných zákazníků. Jezdil do Las Vegas každý půlrok a Sarah si s sebou brával jako společníci. Za její erotické služby jí platil patnáct set dolarů a dalších pět stovek ji dával na to, aby si mohla sem tam přisadit v herně. Sarah byla spokojená. I kdyby byl Ernie otrava, což nebyl, mohla celý pobyt v Las Vegas považovat za příjemnou dovolenou.

V Rhinestone Paláce si vzala volno už dnes a byla ráda, že se nemusí před ranním odletem hnout z domu. Po návratu z Ednina bytu se jí sice podařilo na dvě hodiny usnout, ale i ve spánku se v její hlavě honily chaotické myšlenky plné strachu a hrůzy. Cítila, že by si potřebovala pořádně odpočinout, aby byla pro Ernieho v plné formě.

Ted když si balila zavazadla, měla snahu neustále zkoumat, jestli ji ta tragická událost nepoznamenala víc, než bylo únosné. Bude mít svůj obvyklý temperament? Nebudou její emoční reakce utlumené? Ednina tragická smrt Sarah hluboce zasáhla, takže větší část noci beznadějně proplakala. Ted už se přece jen z toho počátečního šoku dostala a její mysl začínaly ovládat příjemné představy o nastávajících dnech, kdy dá konečně New Yorku vale. Nemělo smysl se k té hrozné události pořád vracet. Vždyť už ve svém životě viděla tolik zoufalství, beznaděje a na druhé straně násilí, bezohlednosti a sobectví. Nemohla za to, že nebyla schopná neustále se trápit všemi špatnostmi světa a že se radši utíkala k věcem příjemným a hezkým. Vždyť schopnost zapomenout byla lidem dána právě proto, aby vůbec mohli přežít, aby se udrželi při zdravém rozumu. Možná že někdy není právě příjemné si tyto věci uvědomovat, ale přesto je to pra vdá.

Asi ve tři hodiny, právě když zamykala třetí kufr, volal nějaký muž. Žádal ji, aby si s ním mohla sjednat ještě dnes večer schůzku. Sarah ho neznala, ale on jí tvrdil, že na ni získal tip od jednoho z jejích pravidelných zákazníků. Ačkoliv v ní jeho hlas s měkkým jižanským akcentem vyvolával představu opravdového džentlmena, musela ho odmítnout.

"Jestli už dnes večer něco máte," prohlásil, "postarám se, abyste nelitovala, když dáte přednost mně."

"Ne, nemám nic, ale potřebuji si odpočinout, protože odlétám brzo ráno do Las Vegas."

"Jaká je vaše obvyklá taxa?" zeptal se.

"Dvě stovky. Ale "

"Dám vám tři stovky."

Sarah zaváhala.

"Čtyři stovky."

"Mohu vám doporučit několik jiných dívek "

"Nemám o nikoho jiného zájem. Chci strávit večer s vámi. Slyšel jsem o vás, že jste ta nejrozkosnější žena v celém Manhattanu."

Sarah se zasmála. "To bych vás asi zklamala."

"Už jsem se rozhodl pro vás. A když já se pro něco rozhodnu, nic na světě to nedokáže změnit. Pět set dolarů."

"Proboha, to je moc. Kdybyste "

"Drahá slečno, pro mě je pět stovek pakatel. Vydělávám milióny na obchodech s naftou. Pět stovek, a to vás ani nezdržím na celý večer. Přijdu okolo šesté. Trochu si spolu poláskujeme a pak si někam zajdeme na večeři. V deset budete doma a na spaní vám zůstane času habaděj."

"Vy nemáte ve zvyku se jen tak lehce vzdávat, že ne?"

"Máte pravdu. Je to něco jako moje obchodní značka. Příroda mě obdařila velkou vytrvalostí. Doma o mně ale tvrdili, že jsem tvrdohlavý jako mezek."

"Tak dobře," zasmála se Sarah. "Pět stovek. Vyhrál jste. Ale slibujete, že budeme v deset zpátky?" "Na svoji čest," odpověděl. "Ještě jste mi neřekl své jméno." "Plover, Billy James Plover." "Mohu vám říkat Billy James?" "Stačí jen Billy."

"A kdo vám vlastně dal tip na mě?" "Nerad bych jeho jméno říkal do telefonu." "Dobře. Takže okolo šesté?" "Vidím, že jste nezapomněla." "Budu se těšit," řekla Sarah. "Já také," odpověděl Billy.

Kapitola 11

I když si dnes Connie Davisová přispala a otevřela svůj starožitnický krámk a až odpoledne, stačil jeden jediný zákazník, aby mohla být spokojená. Proдалa totiž šest úplně stejných španělských židlí z tmavého dubu pocházejících ze sedmáctého století. Byly to dost zvláštní židle se zakřivenými nožkami zakončenými dole napodobeninou zvířecího pařátu. Také opěrky pro ruce byly opatřeny řezbami zobrazujícími hlavy těžko popsatelných démonů, jejichž vyceněné zuby připomínaly chrlíče vody na gotických chrámech. Žena, která je koupila, vlastnila čtrnáctipokojový byt s výhledem na Pátou avenue a Central Park. Tvrdila, že potřebuje do pokoje, v němž pořádá čas od času spiritistické seance.

Později když už zákaznice odešla a Connie ve svém krámk u osaměla, zašla si udělat dozadu do přístěnku kávu.

Bylo ticho, ale najednou uslyšela, jak v přední místnosti zapraskala velká okenní skla výkladu. Connie zvedla hlavu od kávovaru v domnění, že se snad někdo dobývá dovnitř. Venku však nikdo nebyl. Usoudila, že okna patrně zarezonovala pod náhlým nápoem ostrého zimního větru.

Usedla ke stolu pocházejícího z konce osmáctého století a vytočila Grahamovo privátní číslo do kanceláře. Vyhnula se tak přepojování hovoru přes jeho sekretářku. Když se ozval, ohlásila se: "Ahoj, Nicku."

"Ahoj, Noro."

"Jestli máš chuť udělat si v práci přestávku, vezmu tě někam na večeři. Právě jsem prodala šest španělských židlí a mám chuť to oslavit."

"Je mi líto, ale nejde to. Mám dnes tolik práce, že tu asi budu muset zůstat celou noc."

"A nemůže ti někdo pomoci?" zeptala se Connie.

"Všichni už si svoji práci udělali. Však mě znáš. Musím všechno dvakrát nebo třikrát přikontrolovat."

"Tak ti přijdu pomoci já."

"To by nemělo smysl. Nemám žádnou práci, kterou bych ti mohl dát."

"Tak tam budu jen sedět v koutku a číst si."

"Opravdu ne, Connie, nudila by ses. Jed domů a odpočiň si. S největší pravděpodobností přijdu tak okolo jedné v noci. Možná ještě později."

"Co nadělám? Vůbec bych tě nerušila, jen bych si spokojeně četla v křesle. Víš, Nora dnes potřebuje být blízko svého Nicka. Ale přinést večeři ti mohu, ne?"

"No, dobře. Neber mě vážně. Stejně vím, že bys přišla."

"Takže velká pizza a láhev vína. Co ty na to?"

"Zní to docela dobře."

"V kolik hodin?"

"Právě jsem skoro usnul nad psacím strojem. Jestli mám dnes v noci všechno dodělat, budu si asi muset trochu zdřímnout. Hned jak odejde uklízečka, zalehnu. Co kdybys přišla okolo půl osmé?"

"Dobře. Můžeš se mnou počítat."

"V půl deváté tu budu mít návštěvu."

"Koho?"

"Jeden detektiv od policie. Chce se mnou prodiskutovat něco okolo případu Řezník."

"Preduski?" zeptala se Connie.

"Ne. Ale je to jeden z jeho lidí. Nějaký Bollinger. Volal pár minut před tebou a chtěl za mnou dnes večer přijít domů. Řekl

jsem mu, že budeme oba dlouho do noci tady."

"Doufám, že přijde až po jídle," podotkla Connie. "Před jídlem by mi diskuse o Řezníkovi dokázala zkazit chuť."

"Tak o půl osmé."

"A dobře se vyspi, Nicku."

Vypnula kávovar, nalila kouřící kávu do šálku a přidala smetanu. Pak vzala podnos i s kávou a vrátila se do přední místnosti. Tam se posadila do křesla hned vedle okna vedoucího do výkladu, odkud mohla přes pár vystavených starožitných kusů přehlédnout větrem vymetenou Desátou ulici.

Několik postav s rukama nacpanýma do kapes dlouhých těžkých kabátů a s hlavami zataženými mezi ramena spěchalo kamsi za svým cílem.

Vítr hnal drobné vločky sněhu ulicí podél domů a zanechával na chodníku bělavé mapy.

Connie usrkávala kávu a téměř se tetelila rozkoší z hřejivého tepla, které sejí od horkého nápoje rozlévalo do celého těla.

Myslela na Grahama a to její pohodu ještě umocňovalo. V takových chvílích jí nemohlo nic zkazit náladu. Ani vítr, ani sníh, ani Řezník. S Grahamem se cítila bezpečná dokonce i tehdy, když na něho pouze myslela. Bezpečná a chráněná proti všemu zlému. Věděla, že navzdory strachu, který zachvátil po nešťastném pádu na Everestu celý jeho organismus, by pro ni položil i život, kdyby to bylo potřeba. Ostatně, to samé by udělala i ona pro něho. Bylo sice nepravděpodobné, že by kdokoliv z nich musel dokazovat vztah ke svému partnerovi za tak dramatických okolností, ale Connie byla přesvědčená, že Graham postupně získá svoji psychickou rovnováhu, aniž by k tomu potřeboval nějakou mezní situaci.

Zčistajasna se do okenních skel opřel prudký náraz skučícího větru a zalepil skleněné tabule nesčetnými skvrnami bílých sněhových vloček.

Kapitola 12

Byla to dlouhá úzká místnost s hnědými kachličkami na podlaze, bezově vymalovanými stěnami a vysokým stropem se zářivkovým osvětlením. Hned za dveřmi stály dva kovové stoly, na každém psací stroj, vázičky s umělými květinami, kazety na dopisy a spousta různých papírů, které přináší každodenní administrativní činnost. Za stoly seděly dvě slušně oblečené matrony, a i když vyzařovala z interiéru místnosti nudná a neosobní atmosféra, obě ženy se tvářily celkem příjemně. Kousek vedle bylo pět menších konferenčních stolků sražených kratšími hranami k sobě tak, aby ten, kdo si k nim sedne, byl vždycky otočen bokem k oběma velkým stolům. Všechny deset kovových židli bylo přistaveno k řadě stolků pouze z jedné strany. Nebýt zvláštního uspořádání stolů, člověk by usoudil, že je to nějaká učebna nebo studovna, na kterou dohlížejí dvě učitelky.

Frank Bollinger se představil jako Ben Frank a řekl oběma dámám, že je zaměstnancem velké místní stavební firmy a že by si potřeboval prohlédnout stavební dokumentaci od Bowerton Buildingu. Pak si svlékl kabát a posadil se u prvního stolu.

Ukázalo se, že obě ženy vypadají nejen ochotně, ale že mají přes tu spoustu složek a fasciklů dost slušný přehled. Poměrně rychle mu přinesly z vedlejšího archivu svazek původní modrotiskové dokumentace se všemi přílohami, změnami výkresy, hrubými rozpisami nákladů, s tucty nejrozličnějších stavebních povolení, konečným rozpisem všech nákladů, fotografiemi, doprovodnou korespondencí. Zkrátka s tím vším, co se musí podle předpisů před zahájením stavby vyprodukovat a potom nechat u příslušných úřadů schválit. Byla to odrazující hromada papírů, ale naštěstí byly všechny dokumenty pečlivě označeny a chronologicky seřazeny tak, jak vznikaly.

Dva čtyřicetiposchodový Bowerton Building se tyčil přímo nad rušnou Lexington Avenue. Byl dokončen v roce 1929 a od té doby tu stál prakticky bez sebemenších změn. Bylo to po urbanistické stránce jedno z nejpovedenějších děl celého manhattanského komplexu, možná dokonce účelnější a působivější než slavný Chanin Building, stojící jen několik bloků odtud. Asi před rokem se dala dohromady skupina občanů a zahájila kampaň za to, aby byl Bowerton Building zařazen na seznam chráněných staveb a tím ušetřen před neustálými objevujícími pokusy o necitlivou modernizaci. To všechno ale Bollingera nezajímalo. Pro něho bylo nejdůležitější, že ve čtyřicátém poschodí Bowerton Buildingu měl kanceláře svého vydavatelství Graham Harris.

Víc než hodinu Bollinger studoval rozložení místností v příslušném patře. Hlavní vchody, pomocné vchody, únikové požární cesty, umístění a ovládání všech šestnácti výtahů, umístění obou schodištních šachet, elektronický bezpečnostní systém s uzavřeným televizním okruhem, který byl zabudovaný v roce 1969. Znovu a znovu procházel všechny detaily, aby si byl jistý, že nic podstatného nepřehlédl.

Ve tři čtvrtě na pět vstal, protáhl se a unaveně zív. Pak vrátil vypůjčený fascikl a evidentně spokojený si navlékl kabát. Dva bloky od City Halli vešel do telefonní budky a vytočil Billyho číslo. "Tak jsem to všechno zkontroloval."

"Bowerton?"

"Jo."

"A co si o tom myslíš?" zeptal se Billy dychtivě.

"Dá se to provést."

"Hergot. A jsi si tím jistý?"

"Stejně jistý jako vždycky, když do něčeho jdu."

"Možná že bych ti měl trochu píchnout. Mohl bych"

"Ne," zarazil ho Bollinger. "Kdyby se to začalo kazit, vytáhnu policejní odznak a řeknu, že prošetřuju nějakou stížnost. Pak se můžu pěkně potichu vypařit. Když ale budeme dva, dá se těžko něco vysvětlovat."

"Doufejme, že máš pravdu."

"Necháme to tak, jak jsme se dohodli původně."

"Dobře."

"Budeš čekat v deset dole v postranní ulici."

"A co když budeš uvnitř a teprve tam zjistíš, že něco nehraje? Nemám chuť čekat."

"Jestli to budu muset zabalit, zavolám ti ještě před desátou. Když nebudu volat, čekej tam, kde jsme se dohodli."

"Dobře. Ale budu tam maximálně do půl jedenácté. Déle čekat nemohu."

"To bude bohatě stačit."

Billy si šťastně povzdychl. "Vypadá to, že zase bude jednou celé město na nohou."

"Zitřejší noc nikdo nezavře ani oko."

"Víš už, co napíšeš na zed'?"

"Bollinger chvíli čekal, až okolo budky přerachotí autobus městské dopravy. Na to, jaký vybral citát, byl velmi pyšný, a chtěl, aby ho Billy ocenil. "Vybral jsem něco delšího z Nietzscheho. Chci lidstvo naučit, že smyslem jeho existence je nadčlověk blesk z temného mračna."

"To je vynikající," řekl Billy. "Sám bych nevybral lépe."

"Díky."

"A co Blake?"

"Jenom fragment ze sbírky Čtyři Zoe Srdce otevřená světlu."

Billy se zasmál.

"Věděl jsem, že se ti to bude líbit."

"Předpokládám, že jim opravdu jejich srdce otevřeš."

"Přirozeně," řekl Bollinger. "Srdce i všechno ostatní. Od krku až k rozkroku."

Kapitola 13

Přesně v šest hodin se od dveří ozval zvonek.

Sarah Piperová vstala a šla otevřít. Její profesionální úsměv však splaskl v okamžiku, kdy uviděla návštěvníka stojícího venku v hale.

"Co tu děláte?" zeptala se překvapeně.

"Mohu dovnitř?"

"No."

"Vypadáte dnes večer báječně. Jsem naprosto ohromen."

Sarah na sobě měla jasně oranžový kalhotový kostým, který těsně obepínal její tělo a jehož výstřih odhaloval až příliš velkou část jejích sametových řader. Ted si je snažila trochu rozpačitě zakrýt rukou. "Lituji, ale nemohu vás pozvat dovnitř, čekám návštěvu."

"Vím, čekáte totiž mě," řekl s úsměvem "Billy James Plover."

"Cože? Vy že se tak jmenujete?"

"Jistě. Přesně s takovým jménem jsem se narodil. Ovšem, před lety jsem si ho nechal změnit."

"A proč jste se mi do telefonu nepředstavil pravým jménem?"

"Musím dbát o svou pověst."

Pořád ještě trochu zmatená ustoupila a pustila ho dovnitř. Potom za ním zavřela dveře a zamkla. Byla si vědoma, že ho nepřivítala právě přátelsky, ale stále ještě se jí nepodařilo ovládnout se tak, aby na něho přestala rozpačitě zírat. Chvilí bylo ticho, protože nevěděla, o čem začít mluvit.

"Vypadáte dost zaraženě, Sarah."

"To asi máte pravdu," zalekotala. "Čekala jsem někoho trochu jiného. Vy nevypadáte na muže, kteří chodí za ženami, jako jsem já."

Od okamžiku, kdy otevřela dveře, se na ni usmíval. Ted se však jeho tvář roztáhla do širokého šklebu. "A co by mělo být špatného na ženách, jako jste vy. Mně se zdáte úžasná."

Musí být blázen, pomyslela si.

Nahlas ale řekla: "Mluvíte nějak divně."

"Jižanský akcent, že?"

"Hm, ano."

"Ten také patří k mému mládí stejně jako moje původní jméno. Byla byste radši, kdybych mluvil normálně?"

"Asi ano. Tak jak jste na mě spustil, není to ono. Je to takové vlezlé." Sarah se zarazila.

"Vlezlé? Myslel jsem, že vás tím pobavím. Když řeknu, že jsem Billy, nevím, nežní to tak obvykle. Mám pocit, jako kdybych byl někdo úplně jiný." Najednou jeho výraz ztvrdl. "Asi jsem vám nepadl do noty. Nebo ještě něco horšího? Jestli se mnou nechcete jít do postele, stačí říct. Třeba vás na mě něco odpuzuje. Netvrdím, že jsem měl vždycky u žen úspěch. Už se mi taková věc stala víckrát. Nic ve zlém, stačí říct a vypadnu."

Sarah nasadila znovu svůj profesionální úsměv a zavrtěla hlavou. Její husté blond vlasy se přitom krásně zhouply.

"Nezlobte se na mě. Tak jsem to nemyslela. Byla jsem jen trochu překvapená, to je všechno."

"Vážně? Není třeba, abyste se přemáhala."

"Už jsem vám řekla."

Podíval se směrem k obývacímu pokoji a pak se rukou dotkl starožitného stojánu na deštníky, stojícího vedle dveří.

"Máte to tu pěkně zařízené."

"Děkuji." Otevřela skřín na šaty a vytáhla věšák. "Odložíte si?"

Svlékl kabát a podal jí ho.

"Ještě rukavice. Strčím vám je do kapes."

"Rukavice si nechám," řekl jí.

Když se k němu znovu otočila, stál proti ní a v pravé ruce držel odpornou zabijačkou kudlu s vystřelovací rukojetí.

"Dejte to pryč," řekla Sarah.

"Co říkáš?"

"Dejte to pryč!" opakovala.

Jenom se zasmál.

"Myslím to vážně," řekla znovu s překvapujícím klidem.

"Ty jsi ta nejhladnokrevnější děvka, se kterou jsem se kdy setkal."

"Schovejte ten nůž a vypadněte."

Pokročil o několik kroků blíž. "Všechny začaly říkat různé hlouposti, když poznaly, o co jde když poznaly, zeje hodlám podříznout. Ale nevěřím, že by si některá z nich zcela vážně myslela, že mně to může vymluvit. Až ty."

Otočila se a vrhla se směrem do obývacího pokoje. Srdce jí skákalo až v krku a po celém těle se třásla. Bezděčně si však uvědomila, že nesmí podlehnout panice. V zásuvce nočního stolku měla revolver. Kdyby se jí podařilo dostat do ložnice a zamknout za sebou, mohla by ho s pistolí v ruce držet v šachu, blesklo jí hlavou.

Neměla ale šanci. Po několika krocích ji chytil za rameno.

Škubla sebou, aby se uvolnila, ale byl silnější než na pohled vypadal. Jeho prsty se do ní zaťaly jako drápy divoké šelmy. Jediným škubnutím ji otočil a strhl zpátky k sobě.

Sarah ztratila rovnováhu, narazila do konferenčního stolku a přepadla přes něj na zem. V boku ucítila ostrou bolest, jak se uhodila o těžkou dřevěnou nohu.

Stál nad ní, v ruce pořád držel nůž a šklebil se.

"Ty hajzle," řekla mu.

"Můžeš si vybrat, Sarah. Bud se budeš pokoušet utíkat a vzpírat se a donutíš mě, abych to s tebou skončil hned teď."

Udělám to pomalu a bude tě to bolet. Nebo se mi podvolíš, půjdeš se mnou do postele, necháš mě, abych si s tebou trochu užil, a pak ti slibuji, že zemřeš rychle a bezbolestně."

Nesmíš podlehnout panice, uvědomila si znovu. Jsi Sarah Piperová, vždycky ses přece musela se životem prát.

Mnohokrát tě srazil k zemi, ale vždycky ses opět dokázala zvednout. Dokážeš to i teď, dostaneš se z toho. Dostaneš!

"Dobře," odpověděla. Pomalu vstávala ze země.

"Rozumná holčička." Pomohl jí na nohy, ale pořád držel nůž namířený proti ní. Pak ji rozeplnul kabátek a jeho volná ruka vklouzla dovnitř. "To je paráda," zašeptal.

Přitiskl se k ní blíž a Sarah zavřela oči.

"Neboj se, kotě, ani nebudeš nic vědět."

Kopla ho vší silou kolenem do rozkroku.

Ačkoliv její úder nesedl tak, jak zamýšlela, přesto se zapotácel o několik kroků dozadu.

Bleskově chytla stolní lampu a mrštila jí po něm. Pak se otočila, a aniž se zajímala, kam lampa dopadla, vyběhla z pokoje do ložnice a zabouchla za sebou dveře.

Ještě než je však stačila zamknout, škubl klikou a vzápětí se mu podařilo vrazit nohu do úzké mezery.

Sarah se zoufale pokoušela dveře držet, ale dobře věděla, že je to nad její síly. Možná několik vteřin, déle mu nebyla schopna odolávat. Když cítila, že jeho tlak zesiluje, pustila dveře a vrhla se k nočnímu stolku.

Vrazil do ložnice a málem spadl na zem.

Sarah otevřela zásuvku a vytáhla revolver.

Pozdě. Skočil a vykopl jí ho z ruky kamsi mimo její dosah.

Proč nevoláš o pomoc, blesklo jí hlavou. Proč jsi nevzburcovala celý dům, když jsi ho držela za dveřmi? Bylo sice málo pravděpodobné, že by ji někdo slyšel, ale mohla to alespoň zkusit, když měla několik vteřin času.

Sarah však věděla, proč tu šanci nevyužila. Ona je Sarah Piperová. Nikdy ve svém životě nevolala o pomoc. Nikdy po nikom nic nechtěla. Vždycky byla zvyklá řešit si své problémy sama. Život ji naučil tvrdosti a ona na to byla hrdá. Proto nemohla volat o pomoc.

Byla doslova umřtvena strachem, třásla se po celém těle, ale bylo jí jasné, že musí ze života odejít stejným způsobem, jakým ho tu krátkou dobu žila. Kdyby se teď zlomila, začala fňukat a prosit o slitování, popřela by tím celý svůj předchozí život. Byla hrdá a pevná žena. Tak také musela zemřít.

Když se k ní znovu přiblížil, plivla mu do obličeje.

Kapitola 14

"Policie."

"Chci mluvit s detektivem." "Koho si přejete?"

"To je jedno. Prostě nějakého detektiva." "Je to naléhavé?" "Ano."

"Odkud voláte?"

"Na tom nezáleží. Chci mluvit s nějakým detektivem." "Musíte mi nejdříve sdělit své jméno, adresu, telefonní číslo"

"Trhněte si nohou. Zavolejte mi nějakého detektiva, nebo zavěším."

"Detektiv Martin u telefonu."

"Právě jsem zabil ženu."

"Odkud voláte?"

"Z jejího bytu."
"Jaká je jeho adresa?"
"Byla hrozně hezká."
"Adresa toho bytu?"
"Taková roztomilá kočička."
"Jak se jmenovala?"
"Sarah."
"Znáte její příjmení?"
"Piperová."
"Můžete to hláskovat?"
"Piperová."
"Sarah Piperová."
"Správně."
"Jak se jmenujete vy?"
"Řezník."
"Jaké je vaše skutečné jméno?"
"To vám neřeknu."
"Jistě. Chápu. Takže voláte jen proto, abyste oznámil vraždu."
"Ne. Volám, abych vám řekl, že dnes v noci hodlám zabít ještě pár dalších lidí."
"Koho?"
"Jednou z nich je žena, kterou miluji."
"Jak se jmenuje?"
"Přál bych si, abych ji nemusel zabít."
"Tak to nedělejte. Poslyšte "
"Ale já si myslím, že už mě podezírá."
"Proč tedy "
"Nietzsche měl pravdu."
"Kdo?"
"Nietzsche."
"Kdo je to?"
"Filozof."
"Aha."
"To, co řekl o ženách, je pravda."
"A co řekl o ženách?"
"Že se nám jen pletou pod nohama. Překázejí nám na cestě k dokonalosti. Všechna energie, kterou muži vynakládají, aby je získali a ovládli, je k ničemu. Všechny síly vyplývané na sex by se mohly věnovat jinému účelu, například myšlení nebo studiu. Kdybychom nemámili svou energii ve styku se ženami, mohli bychom ve svém vývoji dospět až tam, kde je naše pravé místo."
"A kde je naše pravé místo?"
"Pokoušíte se zjistit, odkud volám?"
"Ne, to ne."
"Ale ano. Jistě že se pokoušíte."
"Ubezpečuji vás, že ne."
"Stejně budu během minuty pryč. Jenom jsem vám chtěl říct, že se zítra dozvíte, kdo jsem. Zítra poznáte, kdo je Řezník. Ale stejně mě nedostanete. Jsem blesk z temného mračna."
"Mohli byste mi "
"Na shledanou, detektive Martine."

Kapitola 15

V pátek v sedm hodin večer se začali nad Manhattanem čerti ženit. Nebyla to jen obyčejná chumelenice, ale opravdová sněhová bouře. Sníh se sypal z černé oblohy a vítr vytvářel na setmělých ulicích špinavě bílé závěje.

Frank Bollinger stál u okna ve svém obývacím pokoji a pozoroval milióny sněhových vloček ženoucích se v černé tmě za sklem. Špatné počasí mu vůbec nedělalo starosti. Naopak. Byl pátek, den před víkendem, a vzhledem k počasí se dalo těžko předpokládat, že by tak pozdě večer pracoval v Bowerton Buildingu ještě někdo jiný kromě Harrise a jeho přítelkyně. Cítil, že jeho šance provést všechno podle plánu a hlavně bez komplikací se značně zvýšila. Sníh byl teď jeho spojencem.

V půl osmé si oblékl kabát a chystal se opustit byt.

Pistoli už měl připravenou v pravé kapse. Nebyl to jeho služební revolver, protože ten by ho mohl při expertize vystřelených kulek velice lehce prozradit. Vzal si dnes Walther PPK kompakt ráže 38, který se od roku 1969 nesměl do Spojených států dovážet. Vyráběl se sice ještě o něco větší model Walther PPKS, určený právě pro trh ve Státech, ale ten se dal mnohem hůře ukrývat než model PPK kompakt. Jeho pistole byla navíc opatřena tlumičem. Ne nějakou podomácku vyrobenou náhražkou, ale precizním továrním výrobkem, který firma Walther dodávala do výzbroje elitních policejních oddílů v celé Evropě. Dokonce i s našroubovaným tlumičem se pistole dala lehce schovat v hluboké kapse

kabátu. Bollinger ji sebral jednomu mrtvému chlápku zapletenému do obchodů s narkotiky a do organizování prostituce. V okamžiku, kdy ji uviděl, věděl, že musí být jeho. Pistoli si jednoduše nechal a její nález neohlásil. Tohle se stalo zhruba před rokem a od té doby ještě neměl příležitost ji použít. Až dnes.

V levé kapse kabátu měl Bollinger krabičku s padesáti náboji. Nepředpokládal sice, že by jich potřeboval víc, než bylo v zásobníku, ale byl zvyklý připravovat se na všechny možné eventuality.

Zavřel za sebou dveře od bytu a vyrazil s dychtivostí lovce po schodech dolů.

Jakmile vyšel ven, okamžitě ho udeřila do tváře smršť bodavých jehliček, které se proti němu hnaly ze tmy. Vitr strašidelně skučel v pustých ulicích a lomcoval holými větvemi stromů.

Kancelář Grahama Harrise byla největší z pěti místností, které ve čtyřicátém poschodí Bowerton Buildingu zabíralo vydavatelství Harris Publications. Byla zařízena tak, že vůbec nepřipomínala místo, ve kterém se vyřizují obchodní záležitosti. Stěny byly obložené tmavým dřevem opravdovým přírodním dřevem, ne pouze nějakými odýhovanými aglomerovanými deskami a strop tvořily akustické panely s bezovou texturou. Tmavě zelené závěsy po stranách oken dokonale ladily s plyšovým kobercem. Pracovní stůl uprostřed místnosti byl důmyslně předělaný z piana značky Steinway a za ním se téměř až ke stropu tyčily poličky nacpané knihami o lyžařství a horolezectví. Místnost byla osvětlena čtyřmi staromodními lustry, ale kromě nich stály na pracovním stole ještě dvě těžké mosazné lampy, kterými si Graham přisvětloval na čtení. Menší konferenční stolek se čtyřmi křesly zabíral místo před oběma okny. Vedle dveří vedoucích do chodby stál bohatě tvarovaný věšák na kabáty, podle vzhledu tak ze sedmnáctého století, zatímco napravo od druhých dveří, kterými se vstupovalo do přijímacího salónku, byla starožitná mřížovaná stěna s fazetovými zrcadly a výplněmi z broušeného skla. Na stěnách visely fotografie různých horolezeckých skupin a také jedna olejomalba se zasněženými horami. Takhle nějak si člověk mohl představovat pracovnu profesora na odpočinku, kde se čtou knihy, kouří dýmka a kde u nohou svého pána leží stulený kokršpaněl.

Connie otevřela na konferenčním stolku úhledný balíček z hliníkové folie a místností se rozlila pikantní vůně pizzy. Vedle už stála vychlazená láhev s vínem, kterou si nechala dát v pizzerii do ledničky, když čekala, až bude pizza hotová. Oba byli hladoví jako vlci a hodnou chvíli jedli v naprosté tichosti.

Konečně Connie přerušila ticho, "Tak co, podařilo se ti zdřímnout?"

"To víš, že jo. Však mě znáš."

"Jak dlouho jsi spal?"

"Asi dvě hodiny."

"A spal jsi dobře?"

"Jako zabítý."

"Ale nevypadáš na to."

"Na to, že bych byl zabítý?"

"Nevypadáš, že by ses vyspal."

"Tak se mi to asi jen zdálo."

"Vidím, jaké máš kruhy pod očima."

"Rudolph Valentino měl také kruhy pod očima, a jaký to byl fešák!"

"Měl bys jít domů a pořádně se vyspat v posteli."

"A zítra by mě tady z toho klepla pepka."

"Jedná se přece o čtvrtletní časopisy. Já si myslím, že na nějakém tom dni nemůže záležet."

"Uvědom si, že mluvíš s perfekcionista." "

"No jo, jako bych to nevěděla."

"S perfekcionista, který tě miluje."

Connie se neudržela a políbila ho na tvář.

Frank Bollinger zaparkoval auto v postranní uličce a poslední tři bloky k Bowerton Buildingu došel pěšky. Ulice i chodníky pokrývala dosud ještě tenká, ale narůstající vrstva sněhu. Kromě několika taxíků, které se okolo přehnaly až příliš vysokou rychlostí vzhledem ke stavu cesty, byla Lexington Avenue prázdná. Hlavní vchod do Bowerton Buildingu tvořila čtveřice prosklených otáčivých dveří, z nichž byly v tuto hodinu otevřené už jen jedny. Za nimi pak bylo vidět rozlehlou vstupní halu, samý mramor a mosaz, zaplavenou teplým jantarově zbarveným světlem.

Bollinger nahmatal v kapse pistoli a vešel dovnitř.

Proti vchodu byla na kovovém nosníku upevněna kamera vnitřního televizního okruhu, nyní zaměřená na jediný otevřený vchod, ve kterém se právě objevil on.

Bollinger nespěchal. Párkrát zadupal botami o zem, aby si otřepal sníh, ale protahoval svůj vstup také proto, aby ho mohla kamera pořádně sejmout. Měl už tuhle situaci promyšlenou dopředu. Předpokládal totiž, že strážné na kontrolním stanovišti ani nenapadne podezírat někoho, kdo se dívá naprosto bezstarostně do kamery.

V malé kukani, vedle prvního pásu pojezdových schodů, seděl uniformovaný příslušník ochranné stráže.

Bollinger si to zamířil rovnou k němu. Tady už byl mimo záběr bezpečnostní kamery.

"Brý večer," pozdravil ho ten v kukani.

Ještě v chůzi vytáhl Bollinger z náprsní kapsy svůj služební odznak. "Policie." Mezi mramorovými stěnami a vysokým stropem se jeho hlas až děsivě rozezvučel.

"Něco se stalo?" zeptal se strážný.

"Je teď ještě někdo nahoře?"

"Jenom asi čtyři lidé."

"Všichni v jedné kanceláři?"

"Ne. Co se děje?"

Bollinger ukázal na otevřenou knihu odchodů. "Řekněte mi jejich jména."

"Můžete se podívat. Harris, Davisová, Ott a MacDonald."

"Kde bych našel Otta?"

"V šestnáctém poschodí."

"Jaké má ta kancelář označení?"

"Cragmont Imports."

Strážný měl kulatou pobledlou tvář s malým knírkem ala Oliver Hardy. Když teď nasadil zvědavý výraz, knírek se mu téměř ztratil v nosních dírkách.

"V kterém poschodí je MacDonald?" ptal se dál Bollinger.

"V šestnáctém, jako Ott."

"Jsou spolu v jedné kanceláři?"

"Přesně tak."

"Takže, jen ti čtyři?"

"Jen ti čtyři."

"Může tam být ještě někdo, o kom byste nevěděli?"

"Vyloučeno. Každý, kdo jde nahoru po půl šesté, se u mě musí zapsat. V šest hodin procházíme všechna poschodí a zjišťujeme, kdo tady ještě zůstává. Když odcházejí, musí se u mě odepisovat. Správce budovy trvá na dodržování přísných protipožárních nařízení. A tahle evidence k nim patří také." Poklepal přitom na knihu odchodů. "Kdyby náhodou došlo k požáru, víme přesně, kdo v kterém místě budovy je a kde ho máme hledat."

"A co údržbáři?"

"Co s nimi má být?"

"Třeba uklízečky. Nikdo z nich už tu není?"

"Je pátek večer. Co by tu kdo dělal?"

"Jste si jistý?"

"Samozřejmě že si jsem jistý." Bylo na něm vidět, že už je tím výsledkem trochu znepokojen a že se rozmýšlí, jestli má vůbec dál odpovídat. "Uklízečky přicházejí vždycky až ráno."

"Technik tu žádný není?"

"Schiller. Má noční směnu."

"Kde je teď?"

"Někde dole."

"Kde je to dole?"

"Myslím, že kontroluje čerpadla ve výměníku."

"Je tam sám?"

"Jo."

"Kolik je tu ještě strážných?"

"Nechtěl byste mi povědět, co se vlastně děje?"

Část druhá

PÁTEK 20:00 20:30

Kapitola 16

"Poslechněte, nemám čas na dlouhé řeči. Mohlo by tu dojít k nebezpečné situaci. Tak kolik je tady ještě strážných kromě vás?"

"Ještě dva. K jaké nebezpečné situaci?"

"Anonymní hlášení o uložené bombě."

Spodní ret strážného se začal chvět. Jeho knírek jako kdyby se teď úplně scvrkl. "Děláte si legraci."

"Moc bych si přál, aby to byla jen legrace."

Strážný vstal a vyšel z kukaně ven.

Ve stejném okamžiku vytáhl Bollinger z kapsy svůj walthera.

Strážný zbledl. "Co to děláte?"

"Zůstaňte na místě a nehýbejte se."

"Poslyšte, ten anonym, já jsem to nebyl."

Bollinger se zasmál.

"Opravdu jsem to já nebyl."

"O tom nepochybuju."

"Sakra, ta vaše pistole má tlumič."

"Jo."

"Ale policie přece "

Bollinger mu vpálil dvě rány do prsou.

Náraz kulek odhodil strážného na mramorový panel. Malý okamžik tam stál až nepřírozeně vzpřímený, jako kdyby si chtěl nechat udělat na stěně značku kvůli změření své výšky. Pak se zhroutil k zemi.

Bollinger se otočil ke vchodu a přesvědčil se, že tam nikdo není. Dokonce ani před budovou na chodníku nikoho

neviděl. Mohl být tedy klidný, jeho čin zůstal beze svědků.

Zastrčil pistoli do kapsy kabátu, vzal mrtvé tělo pod pažemi a zatáhl ho do krytého prostoru mezi dvěma výtahovými šachtami. Pohyboval se rychle a tiše. Teď měl alespoň jistotu, že kdyby někdo vešel dovnitř, uviděl by pouze prázdnou vstupní halu.

Ještě jednou vrhl krátký pohled na mrtvého muže. Jeho tvář na něho zírala v němém údivu a malý knírek pod nosem vypadal, jako kdyby byl na horní ret pouze přimalovaný.

Ale Bollingera teď vůbec nezajímala tvář mrtvého. Sklonil se a začal prohledávat kapsy jeho uniformy. Postupně z nich vydoloval čtvrt dolar, jednu deseticentovou minci, pomačkanou pětidolarovou bankovku a svazek sedmi klíčů.

Vstal a vrátil se do haly. Namířil si to ke vchodu do budovy, ale vzápětí se zarazil, protože mu došlo, že to není právě nejlepší nápad. Dostal by se totiž do záběru televizní kamery, a kdyby muž v monitorovací místnosti viděl, že jakýsi neznámý chlap zamyká vchod, určitě by mu to nepřípadalo normální. Zřejmě by se potom začal zajímat, co se děje, a on by ztratil výhodu překvapení.

Vybavil si v paměti rozložení místností v přízemí, jak si dnes odpoledne prostudoval ve stavební dokumentaci, a tiše zamířil směrem k zadním prostorám vstupní haly. Tam vešel do krátké chodbičky, ve které se nacházely čtverý dveře. Ty druhé na pravé straně vedly do místnosti strážných a byly otevřené.

Kapitola 17

Pomalu se k nim přibližoval a v duchu uvažoval, jestli ti, co jsou uvnitř, mohou slyšet vrzání jeho mokrých bot na mramorové podlaze.

Z místnosti k němu doléhal polohlasný rozhovor dvou mužů, kteří si vyměňovali stesky týkající se jejich práce.

Bollinger vytáhl z kapsy pistoli a vstoupil do otevřených dveří.

Oba seděli u malého stolku před televizním monitorem a hráli karty.

Tomu staršímu mohlo být okolo padesátky. Byl to mohutný prosedivělý chlap s hrudkovitou tlustou tváří vysloužilého zápasníka. Na levé kapse blůzy měl připevněnou jmenovku Neely. Beze spěchu se obrátil na Bollingera a pak, jako kdyby se vůbec nedíval do ústí pistole, se ho klidně zeptal: "Co je?"

Druhý strážný byl mladší, asi tak třicetiletý. Byl to fešák s asketickou tváří a s hubenými bledými rukama. Když se obrátil, aby se podíval, ke komu Neely mluví, uviděl Bollinger na jeho hrudi štítek se jménem Faulkner.

Vystřelil nejdříve na Faulknera.

Jeho ruce vylétly k prostřelenému hrdlu, jako kdyby se snažily zadržet život unikající z těla. Faulkner se svalil zpátky do své židle.

"Hej!" Tlustému Neelymu to asi konečně došlo. Sáh po pistoli, ale pouzdro, ve které ji měl uloženou, bylo zapnuté.

Jeho ruka se horečnatě pokoušela zbraň vytáhnout.

Bollinger na něho dvakrát vystřelil.

Neelyho tělo udělalo směšnou piruetu, zhroutilo se na stůl, převrhlo ho a potom těžce žuchlo na zem. Vedle něho skončily na podlaze rozházené karty.

Bollinger k oběma přistoupil a zkontroloval jim puls.

Byli mrtví.

Otočil se, vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Přešel celou vstupní halu, zamkl hlavní vchod a svazek klíčů vstrčil do kapsy. Pak vešel do strážní kukaně a posadil se na židli. Z levé kapsy vytáhl krabičku s náboji a doplnil zásobník.

Podíval se na hodinky ukazovaly deset minut po osmé hodině. Všechno šlo podle plánu.

"Dobrá pizza," pochválil Graham.

"Ani víno není špatné. Nalej si ještě."

"Už jsem měl dost."

"Jedna malá sklenička ti neuškodí."

"Už ne. Musím pracovat."

"Pořád jen práce, práce."

"Přece jsi to věděla, když jsi sem šla."

"Jenže já jsem myslela, že se mi podaří opít tě."

"Jednou lahví vína?"

"Třeba bych si pak pomohla ještě něčím jiným," šibalsky na něho mrkla.

"Zítřka večer," řekl Graham.

"Do té doby oslepnu touhou."

"To nevadí. Na milování vidět nepotřebuješ."

Connie se roztouženě protáhla.

Graham vstal, obešel stůl a políbil ji na tvář. "Přinesla sis něco na čtení?"

"Mám s sebou Nero Wolfa."

"Tak se teď věnuj pro změnu jemu."

"A mohu na tebe občas alespoň kouknout?"

"Co na mně může být tak zajímavého ke koukání?"

"Divil by ses. Proč si myslíš, že muži kupují Playboye nebo jiné podobné časopisy?" zeptala se s nevinným výrazem.

"Doufám, že nechceš, abych tu seděl u psacího stolu nahý."

"No, možná že by to bylo docela zajímavé."

"Nebo spíš nudné."

"Naštěstí jsi dost sexy i oblečený."

"Fajn," usmál se Graham. "Dívat se můžeš, mluvit ale ne."

"Ani zamilované řeči?"

"Jenom když už to nebudeš moct vydržet."

I když na sobě Graham nedal nic znát, cítil se polichocen. Connii zase naopak potěšila jeho reakce. Měla dojem, že se jí přece jen postupně daří zbavovat ho jeho komplexu méněcennosti.

Kapitola 18

Technik držící noční směnu byl zavalitý blondák, kterému už muselo táhnout k padesátce. Měl na sobě plandavé pracovní kalhoty a modrošedou kostkovanou košili. V ústech mu visela zapálená dýmka.

Když uviděl, jak k němu Bollinger schází po schodech s pistolí v ruce, zmohl se jenom na to, že řekl: "Kdo, k sakru, jste?" I v těch několika slovech byl cítit lehký německý přízvuk.

"Sie sinä Herr Schiller, nicht wahr?" zeptal se Bollinger. Jeho dědeček a babička pocházeli z Německa a německy ho naučili už jako malého kluka. Od té doby si stále ještě znalost němčiny udržoval, přestože měl velmi málo příležitostí ji používat.

Schiller se zdál zmaten. Díval se na člověka, který se na něho sice usmíval a navíc ho oslovil jeho rodnou řečí, ale kromě toho na něj také mířil pistolí. "Já, ich bins."

"Esfreut nicht sehr Sie kennenzulemen."

Schiller si vyndal z úst dýmku a nervózně si olízl rty. "Die Pistole?"

"Für den Mord," řekl Bollinger a dvakrát zmáčkl spoušť.

Když vystoupil zpátky do haly, otevřel dveře, které byly přímo naproti místnosti strážných. Vešel dovnitř a rozsvítil světlo.

V malé úzké místnosti byla telefonní ústředna a energetický pult. Stěny i strop tu byly z hrubého neopracovaného betonu. Hned vedle telefonní ústředny visel na zdi jasně červený hasicí přístroj.

Bollinger zamířil ke vzdálené stěně, do které byly zabudovány dvě uzavřené kovové skříňky. Na dvířkách každé z nich byl znak telefonní společnosti. Kupodivu, i když by zničení jejich obsahu vedlo k naprosté nefunkčnosti všeho ostatního vybavení, které se v místnosti nacházelo, včetně ústředny a na ni napojených signalizačních systémů, ani jedna ze skříněk nebyla uzamčena. V každé bylo dvacet šest menších jističů, přičemž všechny byly zapnuty. Bollinger sáhl dovnitř a jeden jistič po druhém vypnul.

Pak přešel ke skříňce, na které byl nápis Ústředna požární signalizace. Protože ta už byla zamčená, násilím ji otevřel a vytrhal všechny dráty, které do ní vedly.

Pak vyšel ven a vstoupil do protější strážní místnosti. Obešel obě mrtvá těla a zvedl sluchátko jednoho ze dvou telefonů, které stály na panelu před monitorem uzavřeného televizního okruhu.

Ticho, žádný tón.

Několikrát zacvakal spínačem.

Nic.

Zavěsil a zvedl sluchátko druhého telefonu. Také ten byl dokonale hluchý.

Bollinger vstoupil do výtahu. Tiše si pohvizdoval, což znamenalo, že byl s dosavadním průběhem akce spokojen.

Na ovládacím panelu výtahu byly dvě klíčové dírky. Jedním klíčem, příslušejícím horní dírce, se otevíral celý panel v případě opravy a druhým klíčem ve spodní dírce se dal zablokovat celý mechanismus výtahu.

Začal postupně jeden po druhém zkoušet klíče ze svazku, který vzal mrtvému strážnému. Hned třetí se hodil do spodní klíčové dírky.

Otočil s ním a pak zkusil stisknout knoflík do čtvrtého patra. Čtyřka na panelu se nerozsvítila, dveře se nezavřely a výtah zůstal nehybný.

Ted už si pohvizdoval o poznání hlasitěji. Přešel postupně ke zbývajícím čtrnácti výtahům a chystal se je zablokovat stejným způsobem, jako to udělal v případě prvního. Jen poslední výtah hodlal nechat v provozu, aby s ním vyjel do šestnáctého poschodí, kde měli být Ott a MacDonald, a potom do čtyřicátého, kde na něho čekali Harris a jeho přítelkyně.

Kapitola 19

I když Graham neřekl ani slovo, Connie okamžitě věděla, že něco není v pořádku. Zaslechla, jak těžce dýchá, a když zvedla oči od knížky, viděla, že přestal pracovat a s pootevřenými ústy a skelným pohledem civí do prázdna. "Co se děje?" zeptala se znepokojeně.

"Nic."

"Jsi bledý jako smrt."

"Asi trochu nevolnost."

"Vždyť se třeseš po celém těle."

Neodpověděl.

Vstala, odložila knížku a sedla si vedle něho na kraj stolu. "Co je s tebou, Grahame?"

"Nedělej si starosti. Už je to dobré."

"Ani se mi nezdá."
"Jo, už je mi dobře."
"Ale před chvílí jsi vypadal hrozně."
"Před chvílí možná ano," připustil.
Vzala ho za ruku a ucítila, zeje studená jako led. "Měl jsi vidění?"
"Jo," přisvědčil Graham.
"Koho se to týkalo?"
"Mě. Mám být zastřelen."
"To není moc povedený vtip."
"Já to také neříkám jako vtip."
"Nikdy předtím jsi přece neměl vize, které by se týkaly tvé osoby. Vždycky v tom byl někdo jiný."
"Máš pravdu, ale teď se to týkalo mě."
"Třeba ses mylil."
"Pochybuju. Měl jsem pocit, jako by mě někdo vzal po zádech železnou tyčí. Nemohl jsem popadnout dech. Viděl jsem sám sebe, jak padám na zem." Jeho modré oči se rozšířily. "Všude byla krev. Spousta krve."
Connie cítila, jak se jí srdce s víra hrůzou. Věděla, že se ve svých viděních nikdy nemylil.
Stiskla pevně jeho ruku, jako kdyby mu tím chtěla předat svoji sílu.
"Viděl jsi, že po tobě má někdo střílet, nebo tě má přímo zabít?"
"Nevím," odpověděl. "Možná mám být zabit, možná jenom zraněn. Každopádně mám být střelen do zad. To vím naprosto jistě."
"A víš, kdo to udělal vlastně má udělat?"
"Myslím, že Řezník."
"Viděl jsi ho?"
"Ne. Měl jsem jenom silný pocit jeho přítomnosti."
"Kde to bylo?"
"Nevím přesně. Někde, kde to velmi dobře znám."
"Tady?"
"Možná."
"Nebo doma?"
"Možná."
Za staženými závěsy zarezonovala okenní skla. Bylo cítit, že se do budovy opřel silný náraz větru.
"Kdy se to má stát?" zeptala se Connie.
"Brzy."
"Dnes v noci?"
"Nevím. Nejsem si jistý."
"Nebo zítra?"
"Je to možné."
"V neděli?"
"Tak pozdě ne."
"Grahame, co budeme, proboha, dělat?"

Kapitola 20

Výtah se zastavil v šestnáctém poschodí.
Dříve než z něho Bollinger vystoupil, zablokoval ho stejně, jako to udělal u ostatních. Kabinka tak zůstane tam, kde je, s dveřmi otevřenými, připravená jenom pro něho.
Většina prostor šestnáctého poschodí byla ponořena do tmy. Přímo nad jeho hlavou bylo jedno zářivkové těleso osvětlující výklenek u výtahů, ale jediným zdrojem světla na chodbě byly dvě slabě zářící červené polokoule s označením nouzový východ. Každá sloužila pro jedno křídlo budovy.
Bollinger byl na takovou situaci připraven. Z postranní kapsy vytáhl miniaturní tužkovou baterku a rozsvítil ji.
V šestnáctém poschodí mělo svoje kanceláře deset malých obchodních společností. Šest z nich napravo od výtahů a čtyři nalevo. Bollinger se dal doprava. Kontroloval jedny dveře po druhých, až narazil na ty, které nesly označení CRAGMONTIMPORTS.
Zhasl baterku a zastrčil ji zpátky do kapsy.
Pak vytáhl svůj walthera.
Panebože, pomyslel si, jde to všechno tak hladce, tak lehce. Jakmile bude hotov tady, může se okamžitě vydat do čtyřicátého poschodí. Tam je jeho hlavní cíl. Nejdříve Harris a pak ta jeho přítelkyně. A jestliže opravdu vypadá k světu, no, to se ještě uvidí. Každopádně má teď víc než hodinu času. Celou hodinu jí může věnovat, jestli to ovšem ona ocení. Už teď byl vnitřně nabitý, plný energie, plný chuti a vzrušení. Žena, stůl plný dobrého jídla a láhev vychlazené whisky. Ale především žena. Za hodinu se jí může nabažit dost a dost.
Zkusil vzít za kliku a zjistil, že dveře nejsou zamknuté.

Kapitola 21

Otevřel je a vkročil do přijímacího salónku. V místnosti bylo šero a jediné světlo sem přicházelo pootevřenými dveřmi z vedlejší kanceláře.

Přistoupil k nim a chvíli poslouchal, jak se spolu oba muži baví. Pak rázně rozrazil dveře a vstoupil dovnitř. Seděli u konferenčního stolu, na kterém se vršila hromada lejster a tlustých složek. Byli jen tak, v košilích s vyhrnutými rukávy, bez sak a bez kravat. Jeden měl košili bílé barvy a druhý světle modrou. Jejich pohledy zaznamenaly ze všeho nejdříve pistoli. Teprve několik vteřin potom, až jejich mozky začaly chápat situaci, zvedli oba oči a podívali se do tváře přichozícího.

"Páchne to tu jako v parfumerii," řekl Bollinger.

Mlčky na něho zírali.

"To je někdo z vás tak navoněný?"

"Ne," řekl ten v modré košili. "Parfémy jsou jedním z našich dovozních artiklů."

"Jmenuje se někdo z vás MacDonald?"

Oba chvíli zírali na pistoli, pak se podívali jeden na druhého a opět skončili u pistole.

"MacDonald," připomněl jim znovu Bollinger.

Opět se ozval ten v modré košili: "On je MacDonald."

Vzápětí zareagoval druhý: "On je MacDonald," a ukázal na svého kolegu.

"To je lež," protestoval modrokošilátý.

"Ne, ne, on lže," tvrdil ten druhý.

"Nevím, jaké máte účty s MacDonalodem," ozval se znovu modrokošilátý, "ale mě z toho vynechte. Vyřídíte si s ním, co potřebujete, a běžte pryč."

"Panebože!" vykřikl ten v bílé košili. "Já nejsem žádný MacDonald! Jestli chcete mluvit s MacDonalodem, sedí proti mně, ten zkurvysyn. Já to nejsem!"

Bollinger se zasmál. "Ono na tom zas tak nezáleží, kdo je kdo. Přišel jsem i kvůli panu Ottovi."

"Kvůli mně?" ozval se modrokošilátý. "Kdo by mě chtěl, proboha, zabít?"

"Musíš zavolat Preduskimu," řekla Connie.

"Proč?"

"Aby nám poskytl pomoc."

"To nemá smysl."

"On přece tvým vizím věří."

"Já vím, že jim věří."

"Zařídí pro tebe policejní ochranu."

"Jistě, mohl by zařídít," řekl Graham. "Ale to jsem neměl na mysli."

"Nerozumím ti."

"Connie, viděl jsem, že mě má někdo střílet do zad. To se opravdu stane. Věci, které jsem viděl tak jasně, se vždycky staly. Nikdo s tím nemůže nic udělat."

"Já na žádnou nezvratnou předurčenost nevěřím. Budoucnost se dá vždycky ovlivňovat."

"To nemůžeš vědět?"

"Vím to. I ty víš, zeje to možné."

V jeho jasně modrých očích rozpoznala strach. "Dost o tom pochybuju," řekl.

"Nemůžeš si přece být těmi svými vizemi až zas tak jistý."

"Ale já si jsem jistý."

Opět tedy jeho typický postoj, který ji tak trápil a zároveň rozčiloval. Ta ochota připsat všechna svá selhání na vrub předurčenosti Connie to považovala za obzvláště nebezpečnou formu zbabělosti. Spatřovala v jeho postoji odmítnutí jakékoliv zodpovědnosti za utváření svého vlastního života.

"Grahame, zavolej Preduskimu," prosila ho znovu.

Sklopil oči a díval se upřeně na její ruku. Nezdálo se, že by si uvědomoval, jak silněji svírá.

"Jestliže ten člověk přijde k nám domů, aby tě zastřílel, budu tam pravděpodobně i já. Myslíš si, že na tebe vystřelí a pak jen tak odejde a nechá mě naživu?"

"Můj Bože," zaúpěl Graham, do hloubi duše otřesen hroznou představou, že by Connie mohla skončit pod Řezníkovým nožem.

"Zavolej Preduskimu."

"Dobře," souhlasil a pustil jí ruku. Zvedl sluchátko a čekal, až naskočí tón. Neozvalo se nic. Stiskl několikrát tlačítko, ale výsledek byl pořád stejný.

"Co je," zeptala se Connie.

Graham se zamračil. "Je hluchý." Zavěsil, několik vteřin počkal a pak to zkusil znovu. "Pořád nic."

Connie slezla ze stolu a postavila se vedle něho. "Zkusme telefon tvé sekretářky."

Oba se odebrali do přijímací místnosti.

Ani tady však telefon nefungoval.

"To je divné," poznamenal Graham znepokojeně.

"Nemá přijít už dnes večer?" zeptala se přiškrčeným hlasem. Cítila, jak jí začíná divoce bušit srdce.

"Už jsem ti řekl, že nevím s určitostí, kdy se to má stát."

"A nedokážeš vycítit, jestli se právě teď nachází v budově?"

"Myslíš, že telefonní linku přerušil on?"

Beze slova přikývla. Pak se otočila ke dveřím, otevřela je a vyšla na chodbu. Graham vyšel za ní.

Téměř celá chodba tonula ve tmě, jenom na obou koncích, tam, kde se nacházely dveře ke schodišti, svítila červená nouzová světla. Asi patnáct metrů od nich prosvítalo bledé namodralé světlo zářivek u výtahové šachty.

Jediný zvuk, který teď ve čtyřicátém poschodí slyšeli, byl jejich vlastní dech.

"Já nejsem žádný jasnovidec," řekla Connie, "ale mně se to vůbec nelíbí. Cítím to, Grahame. Tady není něco v pořádku."

"Všude po budově jsou telefonní linky vedeny ve zdi. A mimo budovu jsou pod zemí. Je to tak po celém městě. Jak by se k nim mohl, proboha, dostat?"

"Já nevím. Ale on to třeba ví."

"Že by chtěl podstoupit takové riziko?" uvažoval Graham.

"Na riziko je přece zvyklý. Riskoval už minimálně v deseti případech."

"Ale tady je to něco jiného. Nejsme tu sami. Budova má svoji ostrahu."

"Strážní jsou až dole, o čtyřicet poschodí níž."

"Máš pravdu. Jsou moc daleko," souhlasil Graham. "Bylo by lepší, kdybychom se odtud ztratili."

"Možná že jsme blázni, že jsme jen podlehlí panice."

"Možná."

"Třeba jsme tady v naprostém bezpečí."

"Třeba."

"Zajdu pro kabáty."

"Nech kabáty kabátama." Chytl ji pevně za ruku. "Pojď. Musíme se dostat k výtahům."

Bollinger spotřeboval osm nábojů, než to s MacDonaldem a Ottem skončil. Oba se v zoufalém pudu sebezáchovy snažili uniknout a schovávali se mezi nábytkem.

Během těch osmi výstřelů mu na jeho waltheru přestal fungovat tlumič. Žádný tlumič si totiž neudrží stoprocentní účinnost po více než deseti výstřelech. A z jeho pistole už při posledních třech vycházely zvuky podobné ostrému zaštekání většího vlčáka. Ale na tom mu teď nezáleželo. Věděl, že ani takový zvuk nemůže proniknout ven na ulici nebo se donést o dvacet čtyři pater výš.

Přešel do vstupní místnosti firmy CRAGMONT IMPORTS, rozsvítil světlo a posadil se na gauč. Pak v klidu doplnil zásobník a odšrouboval tlumič. Nechtěl riskovat, že by se hlaveň poškodila ocelovými vlákny, které se z tlumiče uvolňovala. Krom toho se vlastně nemusel o hluk výstřelů starat, protože v budově už nebyl nikdo jiný než Harris a jeho přítelkyně. A že by výstřely ve čtyřicátem patře pronikly stěnami a okny, a tam dole na Lexington Avenue si jich někdo všiml, to nepokládal za pravděpodobné.

Opět si zkontroloval čas bylo právě osm hodin a dvacet pět minut.

Zhasl v kanceláři světlo, opustil firmu CRAGMONTIMPORTS a vydal se chodbou směrem k výtahům.

Až do čtyřicátého poschodí se dalo dojet osmi výtahy, ale teď L nich nefungoval ani jeden.

Když Connie mačkala přivolávací tlačítko na posledním výtahu v řadě a opět se nic nedělo, řekla nervózně: "Nejdříve telefon a teď tohle."

V slabém, přesto však nepříjemném zářivkovém světle, se vrásky na Grahamově obličeji rýsovaly ještě hlouběji a ostřeji než obvykle. Jeho tvář připomínala tvář herce namalovanou maskérem tak, aby vyjadřovala pocit nejvyšší úzkosti.

"Jsme v pasti," prohlásil přískrceným hlasem.

"To ještě nemusí nic znamenat. Může to být docela obyčejná porucha," snažila se ho uklidnit Connie. "Třeba právě teď pracuje někde dole opravárenská četa."

"A co ty telefony?"

"Shoda náhod. Nemusí v tom být nic zlověstného."

Najednou se nad dveřmi jednoho z výtahů rozsvítily číslice adalysedopohybu16.17.18.19.20.

"Někdo jede nahoru," řekl Graham.

Connii přeběhl mráz po zádech.

.25.26.27.

"Možná zeje to strážný na obhlídce," poznamenala.

Graham neřekl nic.

Connie měla chuť se otočit a někam utéct, ale nezmohla se na jediný pohyb. Zírala na blikající číslice jako zhypnotizovaná. .30.31.32.

Před očima jí probleskla představa žen ležících v kaluži krve na posteli, žen s proříznutými hrdly nebo ještě mnohem hůř zohavenými.

.33.

"Schody!" vyděsil ji Graham náhlým výkřikem.

"Jaké schody?"

"Nouzové schodiště."

.34.

"Co je s ním?"

"Musíme utéct po schodech dolů."

"A schovat se někde o pár poschodí níž?"

.35.

"Ne. Musíme se dostat až dolů do vstupní haly."

"To je příliš daleko!"

"Jedině tam můžeme najít pomoc."

.36.

"Možná že žádnou pomoc nepotřebujeme."

"Potřebujeme, o tom nepochybuji," skoro vykřikl Graham.

.37.

"Ale tvoje noha "

"Nejsem zase tak velký mrzák," odsekl příkře.

.38.

Chytil ji prudce za rameno, až se jí jeho prsty zaryly bolestivě do masa, ale ona věděla, že si teď Graham takové věci vůbec neuvědomuje. "Pojď, Connie!" vykřikl na ni.

.39.

Když viděl, že stále váhá, postrčil ji prudce dopředu, až zakopla a málem spadla. Ještě ji však stačil zachytit a udržet na nohou.

Jak oba prchali setmělou chodbou, zaslechli, že se za jejich zády výtah zastavil a kdosi z něho vystupoval.

Když vyšel Bollinger z výtahu, zahlédl, jak směrem k nouzovému schodišti prchají chodbou dvě postavy. Byla téměř tma a on neviděl nic víc než dva neurčité stíny, dvě matné siluety rýsující se proti zdi na konci chodby v ponuré červené záři nouzového osvětlení.

Harris s tou svou ženskou, blesko mu hlavou. Jak to, že nejsou v kanceláři? Copak o něm vědí? Je přece nemožné, aby je někdo varoval?

"Haló, pan Harris?" zavolal za prchajícími postavami.

Oba se zastavili asi ve dvou třetinách vzdálenosti ke schodišti, shodou okolností přímo před otevřenými dveřmi do kanceláři Harrisova vydavatelství. Obrátili se směrem k němu, ale on nebyl schopen jejich tváře rozeznat, protože jediné slabé světlo bylo až za nimi a vytvářelo z jejich postav pouhé dvě tmavé skvrny.

"Pane Harris, to jste vy?"

"A vy jste kdo?" ozvalo se z chodby.

"Policie," odpověděl Bollinger. Udělal směrem k nim jeden opatrný krok a pak druhý. Sáh do postranní kapsy a vytáhl z ní svůj služební odznak. Spoléhal se, že jeho postávaje osvětlená jasnějším světlem od výtahu a že by mohli přece jen něco rozeznat.

"Nepřibližujte se k nám," vykřikl Harris.

Bollinger se zastavil. "Co se děje? Co je s vámi?"

"Nechci, abyste se k nám přibližoval."

"A proč?"

"Nevíme, kdo jste."

"Už jsem vám řekl, jsem od policie. Detektiv Frank Bollinger. Dali jsme si přece na půl devátou schůzku, vzpomínáte?"

Udělal další krok směrem k nim a pak ještě jeden.

"Jak jste se sem dostal?" Harrisův hlas prozrazoval značné vzrušení.

Je vyděšený k smrti, uvědomil si Bollinger. Musí se pokusit uklidnit je. Usmál se a řekl: "Proboha, co se s vámi děje? Co vás tak vyděsilo? Vždyť jsem se vám ohlásil." Popošel pár opatrných kroků dopředu, jako když se člověk přibližuje k nějakému plachému zvířeti.

"Jak jste se sem nahoru dostal?" zeptal se znovu Harris. "Ani jeden výtah nefunguje."

"Jak to, že nefunguje. Přijel jsem normálně výtahem. Přece mě nepodezíráte, že jsem vyšel do čtyřicátého poschodí pěšky." Znovu napřáhl směrem k nim levou ruku, ve které držel policejní odznak.

Už se mu podařilo nenápadně zkrátit vzdálenost mezi nimi téměř o pětinu.

"Telefony také nefungují," řekl Harris.

"Opravdu?" Krok. Další krok.

Strčil pravou ruku do kapsy a nahmatal pažbu pistole.

Connie nedokázala odtrhnout oči od toho neustále se přibližujícího stínu na druhém konci chodby. Najednou jí něco blesko hlavou. "Pamatuješ se, co jsi říkal v Prineově show?" obrátila se šepem na Grahama.

"Co?" ozval se jeho selhávající hlas.

Nesmíš se tak poddávat strachu, pomyslela si. Nesmíš se zlomit a nechat mě v tom samotnou.

"Prohlásil jsi, že policie vraha velmi dobře zná."

"No a co?"

"Možná, zeje Řezník policajt."

"Panebože, to je ono."

Řekl to tak tiše, že mu stěží rozuměla. Ten tmavý stín se zase o pár kroků přiblížil. Mohutný tmavý chlap, skoro jako medvěd. Jeho tvář byla stále ve tmě. Už je tak blízko. Už se k nim za tu dobu přiblížil téměř o polovinu.

"Zůstaňte, kde jste," vykřikl Graham. Jeho hlas však postrádal autoritu. Nebyla v něm síla. Byl to zlomený hlas.

Přesto se Bollinger zastavil. "Pane Harris, co si mám o vás myslet. Víte, že jsem od policie. Vaše chování na mě dělá dojem, že jste udělal něco, co se přede mnou snažíte utajit." Udělal další tři kroky.

"Ke schodišti?" zeptala se tiše Connie.

"Ne," řekl Graham. "Ted už to nejde. S tou mou nohou by nás měl po pár schodech."

"Pane Harris," ozval se Bollinger. "Co si tam vy dva šeptáte?"

"Kam tedy?" vydechla Connie.

"Do kanceláře."

Část třetí
PÁTEK 20:30 22:30

Kapitola 22

Postrčil ji rukou a oba bleskově zmizeli za vstupními dveřmi Harrisova vydavatelství. Vzápětí po tom, co za nimi dveře zapadly, je Graham zamkl.

Podařilo se mu to skutečně v posledním okamžiku, protože ani ne o sekundu později do nich plnou vahou narazilo Bollingerovo mohutné rameno. Dveře se prudce otřásly v rámu a bylo slyšet, jak vrah divoce zacloumal klikou.

"Určitě má pistoli," řekla zadržávajícím hlasem Connie. "Dříve nebo později se sem stejně dostane."

Graham přikývl. "To vím."

Ira Preduski zaparkoval auto v pravém jízdním pruhu těsně vedle chodníku. Před ním už stály tři policejní vozy a dva neoznačené policejní sedany. Přestože byla všechna auta prázdná, jejich motory běžely a také světla byla rozsvícená naplno. Trio modrobílých aut bylo navíc korunováno rotujícím červeným majákem. Preduski vystoupil ze svého vozu a zamkl ho.

Ulice, ve které se ocitl, vypadala pod tenkou vrstvou sněhu čistá a uklizená. Hrábl zamyšleně botou po zemi a odhrnul čerstvě navátý sníh. Vítr mu hnal do zad další a další padající vločky a několik z nich si našlo cestu i za límec jeho kabátu. Preduski si vzpomněl na dobu, kdy se jako čtyřletý chlapec přistěhoval se svými rodiči do města Albany ve státě New York a tam uviděl první sněhovou bouři ve svém životě.

Dole, pod schodištěm vedoucím ke vchodu do činžovního domu, stál asi třicetiletý uniformovaný policista.

"Žádná slast mít dnes službu, co?" řekl mu Preduski.

"Mně to ani nevadí. Já mám rád sníh."

"Opravdu? Já vlastně také."

"Mimochodem," dodal policista, "myslím, zeje příjemnější stát tady venku ve sněhu než uvnitř v té spoustě krve."

V místnosti to páchlo krví, lidskými výkaly a zvířeným pudrem.

Mrtvá žena ležela na podlaze vedle postele, prsty na rukou křečovitě zaťaté jako dravci spáry, oči široce rozevřené.

Dva policejní technici pečlivě prohlíželi bezprostřední okolí mrtvého těla. Až budou hotovi, zakreslí jeho polohu křídou a odnesou pryč.

Výšetřování na místě činu řídil detektiv Ralph Martin. Byl to tlouštík s hlavou jako koleno a s výrazným huňatým obočím. Na nose mu seděly brýle v tmavých obroučkách. Bylo vidět, že si dává záležet, aby o mrtvou ženu nezavádl ani koutkem oka.

"Telefonoval odsud asi deset minut před sedmou," řekl Martin Preduskimu. "Hned potom jsme ti zkoušeli volat domů, ale pořád bylo obsazeno. Teprve za hodinu jsme dostali spojení."

"Měl jsem vyvěšený telefon, protože jsem se potřeboval konečně trochu vyspat. Někdy mám dojem, že si touhle otročinou kopu hrob." Povzděchl si a otočil se zády k mrtvole. "Co ti ten chlap říkal? Myslím Řezník."

Martin vytáhl z kapsy dva složené archy kancelářského papíru a rozložil je. "Nechal jsem záznam telefonátu přepsat. Tady máš kopii."

Preduski si vzal oba papíry a četl je. "Vůbec nenaznačil, které další lidi se dnes v noci chystá zamordovat?"

"Ne. To, co řekl, vidíš na papíře."

"Poslyš, ten telefonát je pro něho dost netypický."

"Netypické také je, že vraždí dvě noci po sobě," odpověděl Martin.

"Skoro bych řekl, že se mu ani nepodobá to, že by měl v plánu zavraždit dvě ženy, které se nejen znaly, ale navíc pracovaly ve stejném podniku."

Martin povytáhl své huňaté obočí. "Myslíš jako, že Sarah Piperová něco věděla?"

"Ptáš se mě, jestli si myslím, že znala vraha své přítelkyně?"

"Přesně tak. Myslíš si, že Sarah zavraždil proto, aby ji umlčel?"

"Ne. Jenom je asi obě viděl v Rhinestone Paláce a nedokázal se s konečnou platností rozhodnout, kterou z nich chce víc. Sarah určitě Ednina vraha neznala. Dal bych za to krk. Ale tím netvrdím, že jsem ten nejlepší znalec lidí, s jakým ses kdy setkal. Dokonce mám velmi často pocit, že se už v té džungli lidských charakterů a vztahů nevyznám vůbec. Bůh ví, asi jsem na tyhle věci natvrdlý. Nebo spíš tvrdý jako kámen. Ale v tomto případě cítím, že mám pravdu. Kdyby ho znala, určitě by mi to řekla. Nevěřím, že by právě ona patřila k ženám, které by takové věci dokázaly skrývat. Byla taková otevřená a přímá. Skoro bych řekl, že svým způsobem byla i čestná. Ale především byla zatraceně krásná." Martin zavadil kratičkým pohledem o tvář mrtvé ženy. Byla překvapivě čistá a neposkvrněná, jako kdyby ani nepatřila k tělu tak strašně znetvořenému. "Máš pravdu. Musela být okouzlující."

"Nemyslel jsem jenom krásná na pohled," řekl Preduski. "Byla krásná i jako člověk." Martin přikývl.

"Mluvila s takovým měkkým georgianským přízvukem. Její způsob řeči mi připomínal domov."

"Domov?" zatvářil se udiveně Martin. "Ty pocházíš z Georgie?"

"Co je na tom divného?"

"Ira Preduski z Georgie?"

"I dole na Jihu se najdou Židé nebo Slované."

"Ale podle řeči se to na tobě vůbec nepozná."

"Moji rodiče se na Jihu nenarodili, takže od nich jsem jižanský přízvuk pochytil nemohl. A od kamarádů ve škole také ne, protože jsme se na Sever přestěhovali, když mi byly čtyři roky."

Oba se na okamžik zadívali na nebohou Sarah Piperovou a na policejní experty, kteří se nad ní skláněli jako egyptští

služebníci smrti.

Preduski svůj pohled téměř vzápětí odvrátil. Pak vytáhl kapesník a vysmrkal se.

"Koroner je v kuchyni," řekl Martin. Jeho tvář byla bledá a na čele se mu perlil pot. "Říkal, že se za ním máš zastavit, až přijdeš."

"Dobře. Hned za ním zajdu. Chci se tu jenom trošičku porozhlédnout a něco se zeptat našich lidí."

"Mám na tebe počkat tady?"

"Nemusíš. Běž napřed."

Martin pokrčil rameny. "Svinská práce."

"Pěkně svinská," souhlasil Preduski.

Kapitola 23

Do ticha třeskl výstřel a jeho dunivý zvuk se ještě chvíli nesl temnou chodbou.

Kulka vystřelená z bezprostřední blízkosti otfásla dveřmi a okolo se rozlétly štěpiny dřeva.

Bollinger se na chvíli odvrátil, aby nemusel dýchat pach spáleného stělného prachu a sežehnutého kovu. Potom kopl nohou do dveří a otevřel je.

V přijímací místnosti byla tma. Vpravo od dveří nahmatal vypínač a rozsvítil. Nikdo tam nebyl.

Harrisovo vydavatelství obsazovalo nejmenší ze tří uzavřených komplexů kanceláří, které se ve čtyřicátém poschodí nacházely. Celkem tu bylo pět místností včetně té, v níž teď Bollinger stál. Dál vedly dvojce dveře, jedny doleva a druhé doprava. Harris a jeho družka moc možností neměli.

Bollinger si nejdříve vybral levé dveře. Ústily do oddělené chodbičky spojující tři velké kanceláře. Jedna sloužila redaktorovi a jeho sekretářce, ve druhé měl pracovní člověk, jehož starostí byla inzerce a obchodní záležitosti, a v té třetí se nacházelo výtvarné oddělení, kde sídlili dva muži zodpovědní za grafickou úpravu časopisů.

Ani Harris, ani jeho přítelkyně v žádné z těchto místností nebyli.

Bollinger vypadal napohled klidně, ale uvnitř jeho organismu pulzovalo enormní vzrušení. Hon na lidi byl pro něho něčím jako zábavou nebo sportem. Jenže žádný sport nemohl být ani zpola tak dramatický, a co se týče vzrušení vděčný, jako to, co prožíval právě teď. Uvědomoval si, že mu vlastně působí větší radost lidi pronásledovat než je vraždit. Dokonce bylo možné říci, že pociťoval větší úlevu a euforii ve dnech bezprostředně následujících po činu než při vraždě samotné. Jakmile už byla krev prolita a čin dokonán, dostával se do stavu, kdy se začal vracet k jeho průběhu a zkoumal, jestli někde neudělal chybu a nezanechal po sobě stopu, která by dovedla policii až přímo k němu. Napětí a nejistota udržovaly jeho psychiku v nejvyšším stavu bdělosti. Když pak uplynula doba, během níž získal jistotu, že mu to zase prošlo, že na něho nic nemají, zalila jeho duši nejen osvobozující vlna úlevy, ale jako magický elixír prostoupilo celým jeho organismem vědomí nekonečné převahy a nadřazenosti.

Druhé dveře vedly z přijímací místnosti přímo do Harrisovy kanceláře a byly zamknuté.

Bollinger o krok ustoupil a potom vypálil do zámku dvě rány. Výsledek byl úplně stejný jako v předchozím případě.

Štěpiny dřeva se rozprskly okolo a měkký kov zámku se zcela zdeformoval. Přesto však dveře otevřít nešly. Bylo zřejmé, že je nedrží trosky zámku, ale že je k nim na druhé straně přistaven jakýsi těžký kus nábytku.

Ani když se Bollinger do dveří opřel celou svou silou, nepodařilo se mu s nimi prakticky vůbec pohnout. Měl dojem, že zábrana stojící za nimi je něco vysokého, co však nemůže mít příliš velkou stabilitu. Mohl to být třeba regál s knihami nebo něco podobného, co má vysoko položené těžiště. Rozhodl se, že zkusí překážku rozkolébat a převrhnout. Začal rytmicky vrážet do dveří náraz, uvolnění, náraz, uvolnění, náraz. Cítil, jak se překážka rozhoupává čím dál víc a jak se doba zpětných nárazů prodlužuje. A pak nastalo na okamžik ticho. Za další vteřinu se místo zpětného nárazu ozvala hromová rána doprovázená zvukem tříštění se skla. Těžká starožitná stěna z kovových mříží a skla se převrátila na podlahu místnosti.

Téměř vzápětí pronikl pootevřenými dveřmi ostrý pach rozlité whisky.

Bollinger se protáhl úzkou mezerou, protože dveře zůstaly částečně zablokované. Překročil trosky starožitné stěny a šlápl do kaluže drahé skotské whisky.

V místnosti svítilo světlo, ale jinak tam nikdo nebyl.

Po Harrisovi a jeho přítelkyni jako by se zem slehla. Jediné, co mohlo vysvětlit, že ani tady nenachytl, byly další dveře. Bollinger k nim přistoupil a otevřel je. Chvíli se nechápavě díval do tmy, ale pak mu to došlo. Byl opět tam, odkud se před pár minutami pracně prostřílel dovnitř na hlavní chodbě čtyřicátého poschodí.

Zatímco on ztrácel čas prohledáváním kanceláří, uklouzli mu téměř pod rukama těmito dveřmi. Navíc před ním získali pár minut náskoku. Vůbec ho totiž nenapadlo, že by Harrisova kancelář mohla mít ještě jeden zvláštní vchod.

Chytré, pomyslel si.

Ale ne zase tak chytré, aby jim to bylo něco platné.

Dokonce se musel pousmát. Na něho takové dětské hry neplatí. On je přece pan lovec.

Vyšel na chodbu slabě osvětlenou červenou žárovkou a zamířil k bližšímu konci, tam, kde byl vstup na nouzové požární schodiště. Tiše otevřel dveře, vstoupil na podestu schodiště a stejně tiše za sebou zavřel. Z této strany svítilo nad dveřmi slabé bílé světlo.

Chvíli se zaposlouchal a jeho uši téměř okamžitě zaregistrovaly zvuky kroků, které k němu doléhaly odněkud zdola.

Jejich hluk ještě znásobovaly odrazy od stěn v úzké betonové šachtě.

Bollinger přistoupil k ocelovému zábradlí a pátravě se zadíval dolů. Hluboká šachta lemovaná zábradlím se odtud jevila jako zužující se prostor tvořený neustále se střídajícími vrstvami světla a tmy. Pět nebo šest poschodí pod sebou uviděl na zábradlí ženskou ruku. Pohybovala se kupodivu pomaleji, než by čekal. Být na jejím místě, bral by to

přínejmenším po dvou schodech nebo ještě rychleji. Ze svého postavení však bohužel neviděl víc než jenom tu ruku, protože otevřený střed schodiště byl poměrně úzký a na vlastní stupně nebyl schopen dohlédnout, ani kdyby se sebevíc nakláněl. Viděl pouze nekonečné spirály zábradlí vinoucí se do potměšlé hloubky. Díval se dolů jako dravec vyhlížející svou kořist a zatím z ní viděl jenom bílou ženskou ruku. O sekundu později se ze tmy vynořila také Harrisova paže. Oba se nacházeli na podestě jednoho z pater, kde prosvítalo matné nouzové světlo.

Na okamžik se Bollingerovi zdálo, že nejlepší bude se za nimi pustit a zezadu je zastřelit. Téměř vzápětí však tuto myšlenku zavrhl. Mohli by totiž zaslechnout, jak se k nim přibližuje, a opět mu někde zmizet v temné chodbě. Dokonce by ani nemusel vědět, v kterém poschodí.

I když ho ta honička pořád ještě bavila a těch pár komplikací mu zatím velkou starost nedělalo, nemohl si dovolit nahánět je tu celou noc. Jednak měl s Billym domluveno, že ho bude čekat v deset hodin dole v postranní uličce, ale také se chtěl alespoň půl hodiny pobavit s tou Harrisovou přítelkyní. Samozřejmě pokud uzná, že by to stálo za to. Právě teď uviděl znovu její bílou ruku na zábradlí.

A hned za ní Harrisovu.

Pořád měl však pocit, že neprchají tak rychle, jak by podle jeho úsudku měli.

Začal počítat jednotlivá křídla schodiště. Bylo to okolo dvanácti až čtrnácti, to znamená šest nebo sedm poschodí pod ním.

Kde by bylo nejlepší si na ně počkat?

Třeba v třicátém třetím poschodí?

Bollinger pustil zábradlí a vrátil se zpátky do chodby k výtahům. Otevřel dveře toho, kterým sem do čtyřicátého poschodí dojel, rozsvítil ho pomocí klíče, chvíli zaváhal a potom stiskl palcem knoflík s číslem dvacet šest.

Kapitola 24

Connii se zdálo, že to prokleté schodiště snad vůbec nemá konce. Neustálé střídání zlověstné temnoty se sinavě bledým nouzovým osvětlením v ní vyvolávalo pocit, že takhle nějak by mohla vypadat cesta do pekla. Bollinger, jako šklebící se pekelný pes ženoucí je níž a níž, tento dojem jenom dokresloval.

V šachtě únikového schodiště byl zatuchlý studený vzduch. Přesto Connie cítila, že se potí.

Dobře si uvědomovala, že by měli prchat rychleji, ale musela brát ohled na Grahama, protože se svou napolo zchromlou nohou víc nemohl. Jednu chvíli už skoro nedokázala potlačit vztek, že nemůže utíkat tak rychle, jak by sama chtěla.

Pocit sobecké zloby však zmizel vzápětí poté, co si ho s takovou intenzitou uvědomila. Zbylo v ní pouze nepříjemné překvapení, že je něčeho takového vůbec schopna. V době, kdy Grahama poznala, si nikdy nedovedla představit situaci, třeba sebevíc stresující, která by v ní dokázala vybudit tak negativní reakci vůči němu, jako se to stalo v tuto chvíli. Ale v okamžiku, kdy ji zcela ovládl přirozený živočišný instinkt přežít, se u ní zčistajasna objevily postoje a reakce, které právě ona kritizovala na druhých. Uvědomila si, že za jistých extrémních okolností se může osobnost člověka naprosto změnit. Na druhé straně jí právě tohle poznání umožnilo porozumět Grahamovu strachu do takové hloubky, jak se jí to nepodařilo nikdy předtím. Koneckonců, choval se jenom tak, aby už nikdy nemohl spadnout z Everestu. Podvědomě se vyhýbal všem situacím, které mu mohly způsobit zranění nebo mohly být jeho osobě jakkoliv nebezpečné. A skutečně, když uvážila, jakou tupou bolest pociťoval pokaždé, když musel vylézt nebo jenom slézt po schodech o jedno patro, byla jeho reakce na podvědomou výzvu víc než pochopitelná.

Opět za sebou uslyšela Grahamův hlas: "Běž napřed. Ty můžeš rychleji." Řekl jí to už poněkolikáté.

"Zůstanu s tebou," odpověděla mu stejně jako předtím.

Jejich tlumené hlasy se odrážely od betonových stěn a vracely se k nim s podivně děsivými sykavkami.

Connie dorazila na podestu třicátého prvního poschodí a chvíli čekala, až ji Graham dojde. "Nechci tě nechat samotného. Dva máme proti němu větší šanci, rozhodně větší než každý sám."

"Má pistoli. Nemáme žádnou šanci, ani když budeme dva."

Neřekla nic. Dál šla pár kroků před ním jeho tempem, jeden schod po druhém."

"Běž sama," sípal za ní a mezi slovy popadal dech. "Přived zdola. strážné. Třeba se to podaří dříve, než mě zabije."

"Ti už jsou určitě mrtví," odpověděla.

"Co?"

Nechtěla to říci. Bála se toho, jako kdyby pouhé vyslovení myšlenky mohlo způsobit, že to tak skutečně je. "Jak jinak, jak by se přes ně dostal?"

"Mohl se zapsat do knihy."

"A nechat tam policii své jméno?"

O pár schodů níže se zastavil. "Pane Bože!"

"Co je?"

"Máš pravdu."

"Nezbývá nám nic jiného," řekla Connie, "než se nějak dostat z budovy ven."

Jako kdyby mu najednou vstoupila do levé nohy nová síla. Když sestupovali do třicátého poschodí, Connie už na něho nemusela vůbec čekat.

O pár chvil později se odněkud zdola ozvala rána. Napjaté nervy a ticho znásobily její účinek tak, že se zdálo, jako kdyby to byla rána z děla. Oba zůstali stát jako přimrazení. V matném světle nouzového osvětlení viděli, že se právě nacházejí v devěťadvacátém poschodí.

"Co to bylo?"

"Dveře na nouzové schodiště," řekl Graham. "Někdo tam dole je."

"Myslíš, že ?"

"Psst."

Oba zůstali na okamžik v naprosté tichosti a čekali, co bude dál.

Connie měla pocit, že se kruh světla okolo ní rychle stahuje do nepatrného slabě zářícího bodu. Bála se tmy. Ve tmě se cítila zcela bezbranná. V jejích představách se Rezník zjevoval jako netvor mající až nadpřirozenou schopnost pronikat zrakem tmou. Cítila, že právě ve tmě se pro něho stává tím nejjednodušším terčem.

Ticho. Slyšeli teď jen svůj vlastní vzrušený dech.

Oba si uvědomovali, že to ticho je až děsivě nepřirozené a nesnesitelné.

Grahamovi povolily nervy: "Kdo je tam," vykřikl do tmy.

Connie sebou trhla. Už ji děsil i zvuk Grahamova hlasu.

"Policie, pane Harrisí," ozval se muž dole pod nimi.

"Bollinger," vydechla Connie hrůzou.

Stála na kraji schodiště u zábradlí a mimoděk se nahnula, aby se podívala dolů. Dvě poschodí pod sebou viděla na zábradlí spočívat matně osvětlenou mužskou ruku.

"Pane Harrisí," ozval se znovu Bollinger. Jeho hlas zněl studeně a dutě, jako kdyby přicházel z jeskyně.

"Co chcete?" stěží ze sebe vypravil Graham.

"Je pěkná?"

"Co?"

"Ptám se, jestli je pěkná."

"Kdo?"

"Ta vaše přítelkyně."

Bylo slyšet, jak vykročil po schodech nahoru. Vůbec nespěchal. Stoupal naprosto volně, jeden schod po druhém.

Právě to bylo ze všeho nejstrašnější. Connie cítila, že v tuto chvíli snad nemůže být nic děsivějšího než pomalost a lhostejnost, s jakou se k nim přibližoval. Dával jim naprosto jasně najevo, že jsou v pasti, že nemají sebemenší šanci, že klidně může nahanět celou noc, pokud ho to bude tak dlouho bavit.

Kdybychom měli alespoň nějakou zbraň, pomyslela si.

Najednou si uvědomila, že ji Graham chytil za ruku a oba vyrazili, jak nejrychleji šlo, po schodech nahoru. Ted už to nebylo lehké ani pro ni. Chyběl jí dech a začínala se cítit vyčerpaná. Graham vedle ní zatínal zuby a hlasitě sténal námahou.

Když vyběhli o dvě poschodí výš, museli se na okamžik zastavit. Graham si sáhl na levou nohu a snažil se ji trochu promasírovat. Connie se nahnula přes zábradlí.

Bollinger byl opět dvě poschodí pod nimi. Bylo zřejmé, že pokud běželi oni, běžel také. Ale ted se zastavil zároveň s nimi. Vzápětí uviděla, jak se i on vyklonil přes zábradlí a v pravé natažené paži držel pistoli.

"Hej, ty tam. Myslím, že se mi budeš líbit," zavolal nahoru a zašklebil se na ni.

Ucukla, jako by ji uštkl had.

Vzápětí se ozval výstřel.

Kulka proletěla tmou, odrazila se od kovového zábradlí do zdi nad jejich hlavami a opět odražená spadla o pár schodů výš, než stáli.

Connie se křečovitě chytila Grahama.

"Mohl bych tě zabít hned," slyšela zdola. "Jako bys už byla mrtvá, zlatíčko. Jenže my dva se spolu napřed trochu pobavíme."

A pak se znovu vydal na pochod, stejně jako předtím pomalu, bez jakéhokoliv spěchu. Jeho kroky vydávaly na betonových schodech zlověstný šoupavý zvuk. Šus.šus.šus.šus. Dokonce si začal spokojeně pohvizdovat.

"Jenom si s námi hraje, ten zkurvysyn," vyrazil ze sebe Graham zuřivě. "Jako kočka s myší."

"Co budeme dělat?"

Šus.šus.

"Nemáme šanci mu uniknout."

"Ale něco musíme udělat. Přece tady na něho nemůžeme čekat."

Šus.šus.

Harris se vrhl ke dveřím. Před ním se objevila temná chodba třicátého prvního poschodí. "Pojdí za mnou."

Connii nebylo jasné, co by tím měli získat, když opět utečou ze schodiště, ale žádné jiné lepší řešení jí nenapadlo.

Šus.šus.

Graham za sebou zavřel dveře a sklonil se dolů. Pak se celou svou vahou opřel do stavěcí zářáčky upevněné v jejich pravém dolním rohu a stlačil ji k podlaze. Connie viděla, že se mu ruce třesou tak, že je stěží schopen takovou jednoduchou věc provést.

"Co s tím děláš?" zeptala se.

Graham vstal a narovnal se. "Nemuselo by to fungovat, kdyby se zářáčka nedala zajistit. Tahle naštěstí jde. Až se pokusí otevřít, chytne zářáčka o práh a nepustí dveře dál. Je to, jako kdyby byly zavřené na závoru."

"Ale má přece pistoli."

"Ta mu tady moc nepomůže. Takové těžké kovové dveře nemůže prostřelit."

I když hrůza, která ji svírala, nijak nepovolovala, přece jenom si uvědomila, že se v Grahamovi něco zlomilo. Jako kdyby se začal svému strachu vzpírat. Jako kdyby začal jednat jemu navzdory.

Vzápětí se dveře otřáslly, jak na ně dolehlo Bollingerovo mohutné tělo. Zářáčka však zachytila za kovový práh a dveře zůstaly zablokované.

"Bude muset jít do jiného poschodí a dostat se k nám po schodech v druhém křídle budovy, nebo se bude muset vrátit k výtahu. Snad na něho získáme alespoň několik minut."
Na druhé straně dveří se ozvaly kletby a dveře se otfřásky pod dalším nápirem Bollingerova těla.
"A k čemu nám těch pár minut bude?" zeptala se Connie.
"Nevím."
"Grahame, myslíš, že se odsud vůbec někdy dostaneme?"
"Pravděpodobně ne."

Kapitola 25

Policejní lékař doktor Andrew Enderby byl příjemný muž, který zdaleka nevypadal na svých padesát let. Měl husté tmavé vlasy, na spánku už mírně šedivější, jasné hnědé oči, dlouhý aristokratický nos a výraznou hezkou tvář. Jeho knír byl sice poněkud větší, než je běžné, ale zato byl pečlivě udržovaný. Enderby měl na sobě perfektně ušitý oblek, doplněný vkusnými doplňky, což ostře kontrastovalo s Preduskiho ošuntělostí.
"Ahoj, Andy," pozdravil ho Preduski.
"Číslo jedenáct," řekl koroner. "Dost neobvyklé. Podobně jako pětka, sedmička a osmička." Když byl Enderby rozrušený, což se ostatně nestávalo moc často, nenacházel dost trpělivosti, aby se vyjadřoval v delších větách. Někdy jeho řeč působila stejným dojmem, jako když v ohni vybuchují kaštiny. Ukázal na kuchyňský stůl a řekl: "Vidíš to? Žádné máslo, žádný kečup, žádné zbytky. Nic. Ani drobceček. Až moc čisto. Další habaděra."
Bylo vidět, že policejní technici už rozebrali drtič odpadků pod dřezem.
"Proč?" zeptal se Preduski spíš sám sebe než Enderbyho. "Proč se tak namáhá, aby to na nás nahrál?"
"Já vím proč. O tom nepochybuj."
"Tak řekni."
"Zaprvé, víš vůbec, že jsem psychiatr?"
"Vím, že jsi koroner a především patolog."
"Ale také psychiatr."
"To jsem tedy opravdu nevěděl."
"Po medicíně jsem dělal ušní, nosní, krční. Hrůza. Nevydržel jsem to. Rodiče měli dost peněz, nemusel jsem vydělávat. Šel jsem zpátky na fakultu a vystudoval psychiatrii."
"To je zřejmě zajímavější než ušní, ne?"
"O tom nepochybuj. Ale i to jsem vzdal. Nesnášel jsem styk s pacienty."
"Ale?"
"Denně mezi hordou neurotiků. Začal jsem mít pocit, že polovina z nich patří pod zámek. Rychle jsem to zabalil. Lepší pro mě i pro ně."
"To věřím."
"Pak jsem se jen tak potloukal. No, a teď jsem dvacet let policejním patologem."
"A mrtvoly tě nedokážou neurotizovat?"
"Ani v nejmenším."
"Nemají nosní, ušní a krční infekce, že?"
"Jistě. Není šance se nakazit," řekl Enderby. "Samozřejmě, žádné velké peníze. Stejně jich mám ale dost. Víc nepotřebuju. Práce jako dělaná pro mě. Řekl bych, že i já pro ni. A psychiatrická praxe mi umožňuje dívat se na věci jinou perspektivou. Vidět víc dovnitř. Zrovna jako teď tady. Normální patolog by toho nebyl schopen."
"Chceš říct, že jsi Řezníka prokoukl? Chceš říct, že víš, proč se jednou nacpe jako dřevorubec a podruhé to jenom nahrává?"
Jistě, prohlásil Enderby. "Je to proto, že Řezník jsou dva lidi."
Preduski se poškrábal na hlavě. "Myslíš schizofrenie?"
"Ne, ne. Myslím tím, nedělá to jeden chlap, ale dva. Dva vrazi." Enderby se triumfálně usmál.
Preduski na něho chvíli civěl s otevřenou pusou.
Doktor si s uspokojením plácl pěsti do otevřené dlaně a řekl: "Vůbec nepochybuj, že mám pravdu. Řezník číslo jedna zabil první čtyři ženy. Pátou udělal Řezník číslo dvě. Podřezal ji přesně tak, jak to provedl ten první. Jenže byl trochu útlocitnější. Jaksi při tom mordování ztratil chuť k jídlu. Proto musel celou žranici jenom předstírat."
"Ale proč by ji měl předstírat? Proč mu na tom tak strašně záleželo?"
"To je jednoduché. Aby nevznikla sebemenší pochybnost, kdo to udělal. Chtěl, aby všechno šlo na konto Řezníka."
Preduski si najednou uvědomil, jak pečlivě má Enderby uvázanou kravatu. Rozpačitě si sáhl rukou ke krku. "Promiň, třeba to dost dobře nechápu. Moje chyba. Ale můžeš mi vysvětlit jednu věc? Nikdy jsme nepustili do tisku ani zmínku o tom, co jsme našli v kuchyních zavražděných žen. Chtěli jsme předejít právě tomu, o čem mluvíš vyrábění různých falešných stop. Jestliže chtěl někdo jiný Řezníka napodobit, jak by se ty podrobnosti o jídle dověděl?"
"Nepochopil jsi, kam mířím."
"Myslel jsem, že ano."
"Řezník číslo jedna a Řezník číslo dvě se znají. Jedou v tom společně."
"To chceš tvrdit, že jsou přátelé?" zeptal se Preduski s úžasem. "Myslíš si, že chodí vraždit zrovna tak, jako někdo chodí na kulečnick. Prostě si hodí losem a jeden z nich jde na to?"
"Takhle bych celou věc nestavěl."
"Dobře. Řeknu to jinak. Oba vraždí ženy a pokoušejí se všechno narafořit tak, jako by to dělal jenom jeden člověk?"

"Ano."

"A proč?"

"To nevím. Třeba chtějí vytvořit obraz jakési třetí osoby. Někoho, kdo se nepodobá ani jednomu z nich. Falešnou stopu."

Preduski začal rázovat po kuchyni. "Dva psychopati, kteří se poznali někde v baru "

"Není řečeno, že v baru."

"Dali se dohromady, aby povraždili všechny ženy v Manhattanu."

"Všechny ne," řekl Enderby. "Ale dost z nich."

"Promiň. Možná že jsem trochu natvrdlý nebo nemám dostatečné vzdělání. Nejsem doktor jako ty. Ale to, co říkáš, nemohu jaksi spolknout. Nedovedu si představit dva psychopaty, kteří by spolu dokázali tak perfektně spolupracovat. Těch vražd je už přece víc než deset."

"Ber to, jako by byli oba nakaženi stejným virem." "Jedině tak. Ale už je ta infekce drží pěkně dlouho."

Kapitola 26

V třicátém prvním poschodí Bowerton Buildingu mělo kanceláře šest obchodních společností. Graham a Connie postupně vyzkoušeli několik dveří, ale všechny byly zamknuté. Oba dobře věděli, že stejně tomu bude u všech zbývajících.

Přesto se Connii podařilo objevit v hale blízko výtahů neoznačené dveře, které zamknuté nebyly. Otevřela je, Graham nahmatal vypínač a oba vstoupili dovnitř.

Ocitli se v nevelké místnosti, asi tři metry hluboké a okolo dvou metrů široké. Na levé straně byly další, červeně natřené kovové dveře, vedle kterých visely na zdi pověšené mopy, smetáky a kartáče s dlouhými násadami. Vpravo stála kovová police plná nejrůznějších čisticích prostředků.

"Místnost pro uklízečky," řekl Graham.

Connie otevřela červené dveře a nakoukla, co je za nimi. "Grahame! Podívej se," vykřikla vzrušeně.

Neodpověděl.

"Grahame, podívej, co " Otočila se.

Stál těsně za ní a v pravé ruce držel veliké nůžky. Svíral je v zaťaté pěstě tak, jak se obvykle drží dýka. Ostří nůžek se ve světle žárovky hrozivě zablesklo.

"Co s tím děláš?" zeptala se.

Jeho ruka klesla. "Našel jsem je támhle na polici. Daly by se použít jako zbraň."

"Proti pistoli?"

"Třeba ze zálohy. Mohlo by se nám podařit naličit na něho past."

Jakou past?"

"Vylákat ho někam, kde bych ho mohl překvapit. Nedovolit mu, aby tu ztracenou pistoli použil."

"Například kam?"

Viděla, že se mu pořád třesou ruce. "Nevím," řekl sklesle.

"To by se nám těžko podařilo," řekla Connie. "Kromě toho jsem našla způsob, jak se dostat z budovy ven."

Graham se na ni překvapeně podíval. "To myslíš vážně?"

"Pojď se podívat. Žádné nůžky nebudeš potřebovat."

"Radši šije pro všechny případy nechám," odpověděl.

Connie měla strach, že až Graham uvidí, jakou únikovou cestu má na mysli, postaví se raději Řezníkovi s těmi ubohými nůžkami v ruce.

Vkročil za ní do červených dveří a oba se ocitli na úzké plošině ohrazené kovovým zábradlím. Byla něco přes metr široká a sotva půl metru hluboká. Zvenku byly dveře osvětlené bílou koulí a několik dalších světel zářilo o kus dál v podivném, na první pohled těžko identifikovatelném prostoru.

Plošina, na které stáli, byla totiž zavěšena uvnitř jedné ze dvou výtahových šachet, táhnoucích se z přízemí budovy až na její střeše. Šachta sloužila čtyřem kabinám stojícím nyní na jejím dně. Graham se přiblížil k zábradlí a pohlédl do hloubky pod sebou. Přímě před jeho očima se táhly dlouhé tlusté kabely. Podobné plošiny jako ta, na které stáli, byly ve všech lichých poschodích, a to jak na jejich straně, tak i na protější. Jedna z nich byla přímo naproti nim a při pohledu na ni si oba uvědomili, jak je jejich stanoviště nejisté. Connie si všimla, že po obou stranách šachty jsou do zdi zabudovány kovové stupně, po kterých se dalo dostat z jedné plošiny na druhou.

Bylo zřejmé, že se jedná o konstrukci, která se využívala při údržbářských pracích, ale také jako nouzová úniková cesta ze zablokovaného výtahu při požáru, výpadku elektrického proudu nebo v jiných podobných případech. Nad každými dveřmi svítilo malé bílé světlo. Bylo to vlastně jediné osvětlení celé šachty. Connie se nejdříve podívala nahoru a pak se její pohled stočil do závratné hloubky otevírající se pod jejich nohama. Řada světél se hluboko dole slévala dohromady a ona si teprve teď uvědomila, jak strašně dlouhá a nebezpečná je cesta k záchraně.

"To má být ta tvoje cesta ven?" zeptal se Graham roztřeseným hlasem.

Chvilí váhala a pak přisvědčila. "Tudy by se přece dalo slézt."

"Nedalo."

"Grahame, po schodech nemůžeme. Tam si nás hlídá."

"Tudy ale také ne."

"Neříkej mi, že je to nebezpečnější než lezení po holých skalách."

Viděla, jak jeho oči těkají po stěnách šachty.

"Polezeme přece po žebříku."

"Po takovém žebříku chceš slézt jednatřicet poschodí?"

"Grahame, prosím tě, nemáme jinou šanci. I kdyby tu nezaniknutou místnost s košťaty našel a otevřel červené dveře, nikdy ho nenapadne, že bychom mohli mít tolik odvahy a šplhat dolů šachtou. A i kdyby nás na žebříku uviděl, můžeme zmizet v nejbližším poschodí. Alespoň tak získáme další čas."

"Já to nedokážu," řekl Graham. Connie si všimla, že svírá oběma rukama zábradlí tak křečovitě, že by se ani nedivila, kdyby ho zlomil.

Rozhořčeně se na něho obořila: "Grahame, co jiného chceš dělat?"

Neodpověděl, jen se pořád díval do temné betonové hlubiny pod sebou.

Když Bollinger zjistil, že se těm dvěma podařilo zablokovat dveře z požárního schodiště do chodby, seběhl rychle o jedno poschodí níž. Tam chtěl přeběhnout chodbou na druhý konec budovy, odkud by se mohl dostat po protějším schodišti zpátky do třicátého prvního poschodí a zkusit druhé požární dveře. Měl však smůlu. O poschodí níž se totiž na dveřích skvěl velký nápis MANHATTANSKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST. Celé poschodí měla pronajaté jedna firma a vnitřní chodba nebyla běžně přístupná. Proto také byly dveře zamknuté a daly se otevřít pouze zevnitř.

Podobná situace byla ve dvacátém devátém a dvacátém osmém poschodí. Tam zase kralovala jakási kosmetická firma. Bollinger cloumal vztekle dveřmi, ale nic mu to nebylo platné.

V obavě, aby neztratil stopu své kořisti, seběhl do dvacátého šestého poschodí, ve kterém před několika minutami opustil výtah.

Když se konečně dostal do chodby, podíval se pod červeným světlem na hodinky. Bylo čtvrt na deset. Zdálo se mu, že čas teď začíná běžet až neskutečně rychle.

Vyrazil směrem k výtahům a cestou zalovil v kapse po svazku klíčů, které vzal mrtvému strážnému. Jenže ty se mu nějak zachytly za podšívku, a když jimi škuhl, aby je uvolnil, vyletěly mu z ruky a se zazvoněním spadly kamsi na zem.

Nejdříve si klekl a pokoušel se je ve tmě nahmatat, ale pak si vzpomněl, že má malou tužkovou baterku. Přesto mu trvalo skoro minutu, než klíče našel.

Vstal a vzteky bez sebe uvažoval, jestli na něho Harris a ta jeho madam pořád čekají v jednatřicátém poschodí. Schoval baterku a místo ní vytáhl pistoli. Chvilí zůstal tiše stát a pátravě se zadíval do tmy. Kdyby se tu někde pokoušeli skrýt, určitě by viděl jejich siluety kontrastující se světlem, které prosvítalo od výklenku s výtahy.

Jak o tom přemýšlel, došlo mu, že ti dva vlastně nemohou vědět, kde z výtahu vystoupil. Navíc bylo dost nepravděpodobné, že by se dostali tak rychle až sem.

Ovšem, co dělali v jednatřicátém, to byla jiná věc. Měli dost času, aby tam na něho mohli nastražit nějakou léčku.

Mohou na něho být nachystáni, až bude vystupovat z výtahu. V okamžiku, kdy bude vycházet ze světla do tmy, bude nejzranitelnější.

Vzápětí se zase uklidnil. Na něho si nepříjde nikdo a kromě toho má pistoli. I kdyby si sehnali nevínjakou zbraň, nemají na něho šanci.

Zasunul klíč do ovládacího panelu a odblokoval výtah.

Mrkl na hodinky bylo 21:19.

Pokud nenastanou nějaké jiné problémy, zabije Harrise a pořád mu ještě zbyde dvacet nebo třicet minut na tu jeho kočku.

Při pomýšlení na ni si začal znovu tiše pohvizdovat. Potom stiskl tlačítko s číslem třicet jedna.

Kapitola 27

Technici z laboratoře odmontovali drtič odpadků, zabalili ho do velkého bílého pytle z umělé hmoty a odnesli pryč.

Preduski a Enderby zůstali v kuchyni sami.

Z obývacího pokoje se ozval měkký úder starých pendlovek odbíjejících čtvrt. Šly o pět minut pozdě. Ve stejný okamžik, téměř jako hudební doprovod k úderu hodin, zahvízdal v okapových rourách nad kuchyňským oknem vítr.

"Jestli ti je zatěžko představit si dva psychopaty, jak spolu perfektně spolupracují," řekl Enderby, "pak je třeba si uvědomit, že to zrovna nemusí být psychopati běžné, obyčejné sorty. Třeba jsme se s něčím takovým ještě nesetkali."

"Ted mluvíš přesně jako Graham Harris."

"Já vím."

"Řekl, že Řezník je sice mentálně vyšinutý, ale při běžném styku to na něm nepoznáš. Symptomy jeho úchyvky se buďto navenek neprojevují, nebo je dovede dobře skrývat. Harris dokonce tvrdí, že by je nemuselo odhalit ani psychiatrické vyšetření."

"Začínám s ním souhlasit," poznamenal Enderby.

"Jenže ty jsi řekl, že Řezník jsou v podstatě dvě osoby."

Enderby jen přikývl.

Preduski si povzdechl, zamyšleně přistoupil k oknu a prstem nakreslil na opocené sklo obrysy nože. "Jestli bys měl mít pravdu, pak je moje teorie chybná. Byl jsem totiž přesvědčen, že musí jít o nějakého paranoidního schizofrenika, který ty vraždy provádí v záchvatu posedlosti. Takhle by mohl vraždit sám, to ano. Ale v žádném případě ne ve spolupráci s někým sobě podobným."

"Oni nevraždí v žádném záchvatu posedlosti," řekl Enderby. "Oba vědí velice dobře, co dělají. Ani jeden z nich netrpí amnezií."

Z malůvky na okenní tabuli začaly stékat dolů kapičky vody. Preduski se otočil zpátky do místnosti a řekl: "Ať už se

jedná o nějaký nový typ duševní úchylny nebo ještě něco jiného, vlastní zločiny jsou docela běžné. Sexuální vraždy bývají "

"Tady se nejedná o sexuální vraždy v pravém slova smyslu," přerušil ho Enderby.

Preduski zakroutil nechápavě hlavou. "Můžeš mi to zopakovat?"

"Nejedná se o typické sexuální vraždy."

"Oběťmi jsou ale pouze ženy."

"Ano, ale "

"A vždycky jsou před smrtí znásilněny."

"Jistě. Jsou to vraždy s doprovodným prvkem sexu. Jenomže vražda, při které byla oběť znásilněna, nemusí ještě nutně být sexuální vražda."

"Je mi líto, ale tomu už vůbec nerozumím. Moje chyba, ne tvoje"

"Na tom není nic složitého. Sex tady jednoduše není tou hlavní motivační silou. Není to primární důvod, kvůli kterému byly všechny ty ženy napadeny. Sex v nich figuruje jenom proto, že k tomu byla příležitost a oni ji pouze využili. Zabili by ty ženy tak jako tak. V žádném případě nevráždili z nějakých psychosexuálních pohnutek. Sex je tu pouze sekundární záležitost."

Preduski zakroutil nevěřicně hlavou. "Nechápu, jak jsi k těmto závěrům došel. Nikdy jsi ani jednoho z nich neviděl. Jaké máš k těm svým teoriím důkazy?"

"Nepřímých důkazů mám dost," odpověděl Enderby. "Například způsob, jakým zacházeli s mrtvými těly."

"Co máš na mysli?"

"Prohlížel jsi pečlivě těla obětí?"

"Jistě. Neměl jsem na vybranou."

"V pořádku. Našel jsi nějaká anální poranění?"

"Ne."

"Nebo poranění genitálií?"

"Ne."

"Poranění prsů?"

"V několika případech rozřezal obětem břicho a otevřel hrudní dutinu."

"Samotných prsů."

"Když jim rozpáral hrudní koš "

"Mám na mysli, jestli měly jeho oběti někdy uříznuté prsní bradavky, nebo dokonce celé prsní žlázy, jak to dělal Jack Rozparovač."

Na Preduskiho tváři bylo vidět, že už má té krve plné zuby. "Ne."

"A ústa. Zmrzačil jim někdy ústa?"

"Ústa?"

"Jestli měly třeba uříznuté rty?"

"Ne, nikdy."

"Nebo vyříznutý jazyk?"

"Proboha, ne! Andy, je opravdu nutné, abychom tu probírali takové morbidnosti. Jaký to má smysl?"

"Předkládám ti jen důkazy. Kdyby ti vrazili jednali na základě sexuálních pohnutek, s tím, že navíc své oběti rozřezávají nožem, pak by nutně museli začít právě u těchto erotogenních zón."

"Hm. To se dá tvrdit tak jednoznačně?"

"Samozřejmě. Přinejmenším jedna z těch částí těla, které jsem jmenoval, by musela být zmrzačena. Ovšem daleko pravděpodobněji všechny. Jenže nic takového se u Řeznickových obětí neobjevilo. Říkám ti, žádný sexuální motiv. Spíš demonstrace."

Preduski zavřel oči a přejel si špičkami prstů přes víčka, jako kdyby chtěl všechny ty hrozné obrazy vy gumovat.

"Demonstrace? A čeho? Obávám se, že ti zase nerozumím."

"Potřebuji na nás zapůsobit."

"Na policii?"

"Ano. A také na sebe chtějí upozornit tisk."

Preduski přistoupil k oknu, na kterém se ještě pořád neurčitě rýsovala jeho malůvka nože. Setřel ze skla zbytky vlhkosti a chvíli se mlčky díval na sněhové vločky poletující okolo světél pouličních lamp. "Proč? Proč by na nás měl chtít zapůsobit?" řekl zamyšleně.

"To nevím. Ale jsem přesvědčen, že právě v této potřebě spočívá skutečná motivace jejich řádění."

"Ano, skutečný motiv, kdybychom ho znali, mohli bychom třeba vytipovat jeho případné příští oběti."

Enderby si najednou na cosi vzpomněl a staccato jeho řeči prozradilo, že je opět vzrušený. "Moment. To už tu bylo. Dva vrazi, co pracovali spolu. Myslím v Chicagu. Devatenáct set dvacet čtyři. Vrahy byli dva mladí chlapci. Oba z milionářských rodin. Nebylo jim ani dvacet."

"Leopold a Loeb."

"Ty ten případ znáš?"

"Tak trochu."

"Zavraždili jiného chlapce. Bobbyho Frankse. Bylo mu čtrnáct let. Opět syn z bohaté rodiny. Nic proti němu neměli. Žádný klasický motiv. Psalo se, že to udělali z legrace. Kvůli vzrušení. Strašně krvavá vražda. Jenže skutečný motiv byl jiný. Žádná legrace. Frankse zabili kvůli filozofickým ideálům."

Preduski se otočil od okna a podíval se na něho. "Promiň, asi mi muselo něco uniknout. Nechápu to. Kvůli jakým

filozofickým ideálům?"

"Mysleli si o sobě, že jsou něco zvláštního. Nadlidi. První z nové rasy. Leopoldův idol byl Nietzsche."

Preduski se zamračil. "Jeden z citátů načmáraných na stěně ložnice pochází s největší pravděpodobností právě od Nietzscheho. Druhý pak od Blakea. A včera jsem našel citát z Nietzscheho napsaný krví na stěně ložnice Edny Mowryové."

"Leopold a Loeb. Neuvěřitelná dvojice. Oba si mysleli, že když provedou dokonalý zločin, bude to potvrzení, že jsou skutečně supermaní, nadlidi. Prostě ta vražda jim měla sloužit jako důkaz jejich nadřazené inteligence."

"A nebyli oba homosexuálové?"

"Byli. Ale to nemělo s jejich činem nic společného. S Bobbym Franksem neměli v tomto smyslu žádné styky. Nikdy ho nekontaktovali ani neobtěžovali. Chlípnost tu nehrála vůbec žádnou roli. Jak později uvedl Loeb, svůj čin považovali za intelektuální cvičení."

Přestože byl Enderby poměrně dost vzrušený, stačil si ještě uvědomovat, že manžety jeho košile nevykukují z rukávu kabátu tak, jak by správně měly. Okamžitě tedy tento nedostatek odstranil. Bylo vlastně s podivem, jak dokázal prohlížet krví zalité mrtvé tělo nebo se pohybovat v nepořádku kuchyně, aniž by se na jeho oděvu objevila jediná skvrna.

Preduski ho pozoroval opřen o okenní parapet. V tuto chvíli byl opět nucen si uvědomit, jak ostře kontrastují s Enderbyho oblečením jeho sešmařhané boty a pomačkané kalhoty. "Je mi líto, ale pořád nějak těžko chápu. Musíš ke mně být trpělivý. Však mě znáš, že bývám občas natvrdlý. Podívej se, jestliže ti dva, Leopold a Loeb, prohlašovali, že vražda pro ně byla pouhým intelektuálním cvičením, pak to nemohli mít v hlavě v pořádku. Nebo se mýlím? Byli to šílenci?"

"Svým způsobem asi ano. Byli posedlí svou vlastní dokonalostí. Tou skutečnou i tou, která navíc narostla do obřích rozměrů v jejich představivosti."

"A jevíli se jako šílenci i svému okolí?"

"Ani ne."

"Jak je to, proboha, možné?"

"Vzpomeň si. Leopold absolvoval univerzitu, když mu bylo sedmnáct. Byl téměř geniální. Měl velmi vysoké IQ.

Podobně Loeb. Byli natolik chytří, že si svoje nietzscheovské fantasmagorie nechávali pro sebe."

"A co kdyby museli projít psychiatrickým vyšetřením?"

"V roce 1924 ještě nebyl systém psychiatrických testů dostatečně propracován."

"Ale zkus si představit, že by byl. Že by byl stejně dokonalý, jako je dnes. Prošli by jim oba, aniž by u nich byla konstatována duševní úchylna?"

"Myslím, že absolutně bez problémů."

"A vyskytly se od té doby nějaké podobné případy?" zeptal se Preduski.

"Já o žádném takovém nevím. Alespoň ne v úplně stejném smyslu. Mansonova rodina vraždila z jakýchsi temných politických a náboženských pohnutek. Mysleli si totiž, že Manson je novodobý Kristus. Vraždili bohaté, protože věřili, že tím pomáhají chudým. Podle mě to byli obyčejní zatvrzelí fanatici. A kdybych probíral další vrahy, které si pamatuju, zvláště ty mnohonásobné Charlese Starkweathera, Richarda Specka nebo takového Alberta De Salvo, všichni byli typičtí psychopati. Všichni byli ke svým činům dohnáni psychózou, která se zrodila a rostla uvnitř jejich osobnosti. Jisté psychické úchytky se na nich projevovaly už od mládí. U Leopolda a Loeba tomu bylo trochu jinak. Žádná traumata v mládí. Nic, co by bylo předzvěstí jejich pozdějšího chování."

"Takže, jestli jsou všechny vraždy, které připisujeme Řezníkovi, dílem dvou mužů, máme tady nového Leopolda a Loeba," řekl Preduski. "Zabíjejí, aby si potvrdili svou nadřazenost."

Enderby začal chodit sem a tam po kuchyni. "Možná. Ale klidně v tom může být ještě něco víc. Může to být něco podstatně složitějšího než u Leopolda a Loeba."

"Co máš na mysli?"

"Nevím. Jenom mám pocit, že tahle záležitost je přece jen trochu jiná než ta z roku 1924." Přistoupil ke stolu a znovu si prohlížel zbytky jídel. "Volal jsi Harrisovi?"

"Ne," řekl Preduski.

"Měl jsi mu dát vědět. Celou dobu se pokouší dát dohromady vrahův obraz. Je sice fakt, že se mu to zatím moc nedaří, ale možná zeje to právě proto, že má představu pouze jedné osoby. Pokouší se vybavit si pouze jednu tvář, jednu podobu. Měl bys mu říct, že vrazi jsou pravděpodobně dva. Třeba se v něm uvolní něco, co zatím jeho schopnosti blokovalo."

"Jenže my nemáme jistotu, že jsou dva. Je to pouze domněnka."

"Jistě. Ale každopádně mu o tom řekni. Tím se nedá nic zkazit," trval na svém Enderby.

"Máš pravdu, měl j sem mu zavolat hned, jenže j sem se už neodvážil," řekl Preduski. "V poslední době jsem mu volal skoro v jednom kuse. Pořád jenom o tom zatraceném Řezníkovi. Neuvědomil jsem si, že má dost své vlastní práce. Je to zkrátka moje chyba. Řekl mi, že musí dnes v noci zůstat v kanceláři a pokusit se dohnat to, co zameškal. Neodvážil jsem se ho znovu vyrušovat."

Pendlovky v předsíni odbily půl samozřejmě opět s pětiminutovým zpožděním.

Preduski se podíval na své hodinky a řekl: "Za chvíli bude deset. Musím už pomalu jít."

"Jít? A kam? Máš tady přece práci."

"Ted ještě nemám službu."

"Vidím, že se začínáš šetřit."

"Jo."

"Překvapuješ mě. Vůbec si u tebe nepamatuju, že by sis hlídal, kdy jsi ve službě a kdy ne."
"Jistě. Ale co je moc, to je moc. A kromě toho, právě jsem vstal, když mě šéf zavolal. Dělal jsem si špagety, ale nestačil jsem si z nich ani nabrat. Doslova hlady šilhám."
Enderby zakroutil pochybovačně hlavou. "Znám tě pěkně dlouho, ale nikdy jsem tě neviděl, že by sis dal něco pořádného k jídlu. Vždycky ses jen ládoval všelijakými sendviči, abys nemusel kvůli jídlu vůbec přerušovat práci. A teď najednou slyším, že si sám doma kuchtíš špagety. Potřeboval bys ženu, Iro. Co říkáš?"
"Zenu?"
"Ano, ženu. Budeš se možná divit, ale většina mužů je ženatých."
"Já a žena? Děláš si legraci?"
"Myslím to s tebou dobře."
"Andy, podívej se na mě."
"Dívám se."
"Podívej se pořádně."
"No a co?"
"Ty musíš mít něco s očima."
"Co bych měl na tobě vidět?"
"Znáš nějakou, která by byla ochotná vzít si takového chlapa, jako jsem já?"
"Nezkoušej to na mě se svými obvyklými řečmi, Iro," řekl Enderby se smíchem. "Stejně vím, že to svoje sebezpodceňování jen tak hraješ. Ve skutečnosti jsi se sebou docela spokojený. Nemám dojem, že bys trpěl pocitem méněcennosti."
"No jo, ty to musíš vědět lepší než já. Jsi přece psychiatr."
"To máš pravdu. Navíc nejsem ani svědek, ani podezřelá osoba, takže je úplně zbytečné zkoušet na mě stejné metody, jako zkoušíš na ně."
Preduski se zašklebil.
"Vsadím se, že se už našlo dost žen, které podlehly tvému dobře vykalkulovanému zjevu malého chlapečka."
"No, pár snad," připustil Preduski neochotně. "Ale ani jedna nebyla ta pravá."
"A kdo mluví o té pravé? Většina mužů by byla šťastím bez sebe, kdyby mohli o své ženě prohlásit, že je jen z poloviny ta pravá."
"Jenže já o z poloviny pravou nestojím," prohlásil Preduski a podíval se znovu na hodinky. "Už opravdu musím jít. Vráť se okolo poledne, to bude Martin asi ještě pořád vyslýchat ostatní nájemníky. Je to dost velký barák."
Doktor Enderby si povzdechl, jako kdyby musel od této chvíle nést všechny neduhy světa jen na svých bedrech. "My tu budeme asi také. Je třeba sejmout otisky prstů, vysát koberce kvůli vlasům, však to znáš. Nenajde se nic, ale práce okolo spousta. Pořád stejně."

Kapitola 28

Levá noha mu najednou sklouzla a ocitla se ve vzduchu.
Ačkoliv se pořád ještě držel rukama, okamžitě ho zachvátila panika. Začal divoce tápat a kopat nohama, jako kdyby byl přesvědčen, že si musí žebřík nejdříve podrobit silou, než v něm opět získá pevnou oporu.
"Co je s tebou, Grahame?" volala na něho Connie, visící několik stupínků nad ním. "Grahame!"
Její hlas ho přece jen probudil. Přestal se zmítat a snažil se uklidnit dech. Věděl, že musí za každou cenu potlačit ty ztracené vzpomínky na Everest.
"Grahame, slyšíš?"
Konečně se mu podařilo zachytit nohama za pevný přičel. Všechno to trvalo jen několik vteřin, ale jemu se každá z nich zdála jako hodina. "Jsem v pořádku. Trochu mi jen uklouzla noha. Už je to dobré."
"Nedívej se dolů."
"Nedívám. Ani nebudu."
Nahmatal další stupeň a opatrně pokračoval v sestupu.
Cítil se, jako kdyby měl horečku. Mokrý vlasy se mu vzadu lepily na krk a pot stékající s čela ho štípal v koutcích očí. Přesto se však klepal zimou.
Prázdný prostor hluboko pod ním působil na jeho psychiku stejně intenzivně jako nůž vraha přitisknutý mezi jeho lopatky.
Frank Bollinger otevřel dveře do místnosti uklízeček. Nakoukl dovnitř a všiml si červeně natřených dveří, které byly maličko pootevřené. Okamžitě měl jasno tudy oba zmizeli.
Ale proč ty dveře za sebou nezavřeli?
Bylo to, jako kdyby za sebou nechali ukazatel směru, jako kdyby ho téměř vybízeli k následování.
Opatrně se ke dveřím přibližoval. Měl pocit, že na něho na druhé straně cosi číhá, nějaká nastražená léčka. Šel pomalu po špičkách dopředu, v pravé ruce walter, levou nataženou před sebou, aby mohl zachytit případný úder dveřmi do tváře. Zadržoval dech a snažil se zachytit i ten nejnepatrnější zvuk na druhé straně. Jediné, co však slyšel, bylo vrzání svých vlastních bot.
Jinak nic. Ticho.
Opatrně otevřel špičkou nohy dveře a vstoupil na malou plošinu. Měl stěží čas uvědomit si, kde se nachází, když se za ním dveře přivřely a celý ten podivný prostor, ve kterém se ocitl, se ponořil do tmy.
V prvním okamžiku si myslel, že za jeho zády vstoupil do místnosti Harris. Reflexivně strčil do dveří a světla se opět

rozsvítila. Ted mu to začalo být jasné. Osvětlení v šachtě bylo napojeno na dveřní kontakt a svítilo pouze tehdy, když byly dveře otevřené. Tím se také vysvětlovalo, proč je Harris nemohl zavřít.

Celý systém se světly a nouzovým žebříkem na Bollingera velmi zapůsobil. V roce 1920 se ještě nestavělo mnoho výškových budov, ve kterých by byl vyprojektován důmyslný únikový systém. V podstatě se i po válce postavilo poměrně málo mrakodrapů, které by byly projektovány s ohledem na možné nouzové situace. Pravděpodobně se předpokládalo, že člověk by měl v zablokovaném výtahu sedět a čekat až bude porucha opravena, bez ohledu na to, jestli to bude trvat deset hodin nebo deset dnů. A pokud by se porucha opravila nedala, zbývaly dvě možnosti: buďl podstoupit riskantní spuštění klikou, nebo zůstat v kabině a třeba tam i zažít smrt.

Čím déle se v téhle budově pohyboval, tím víc ho fascinovala. Nebylo to sice dílo ve stylu gigantických stadiónů, muzeí nebo výškových budov, které nechal Hitler navrhnout pro svou super rasu těsně před druhou světovou válkou, ale přesto na něho Bowerton Building působil velkolepým dojmem. Však on také Hitler brzy poznal, že jeho představy jsou nereálné. Začal si uvědomovat, že všechny ty grandiózní stavby navrhovali lidé, kteří měli svým myšlením blíž k olympským bohům než k běžnému praktickému životu. A pokud by v takovýchto budovách byly obchody a kanceláře, stejně by si nikdo z hlučícího davu nestačil všimnout jejich velkolepých rozměrů a stylu. Každý pokládá za samozřejmé to, na co si zvykl a co je pro něho všední. Pro průměrného Newyorčana nebyla dvaačtyřicetiposchodová administrativní budova ničím zvláštním. Přesto se však ted, i když byla tma, zdála ta věž až neuvěřitelně vysoká a složitá. V osamělosti a tichu noci téměř vybízela, aby se člověk zastavil a zamyslel se nad její velkolepostí a jedinečností. Bollinger si připadal jako mikrob pohybující se cévami a vnitřnostmi živého tvora.

Ale to nebyl zdaleka jediný pocit, který ho ovládal. Cítil přímo opojnou sounáležitost s lidmi, kteří ten velkolepý monument vytvořili. Cítil se být jedním z nich. Cítil se lepším, dokonalejším a povzneseným nad všechny ostatní. Titánská povaha budovy, ale i lidí, v jejichž hlavách se zrodila, v něm rozezvučela mohutný akord souznění nesoucí s sebou neotřesitelné vědomí o své vlastní výlučnosti a téměř božské podstatě. Jeho nitro přetévalo omamným pocitem velikosti a slávy. Právě ted, v tuto chvíli, cítil víc než kdy jindy svou předurčenost k tomu, aby Harrise a jeho ženu zabil. Nebyl schopen vnímat je jako lidské bytosti. Byly to vši, paraziti. Navíc ted představovali reálnou hrozbu pro Harrisovu podivnou psychickou schopnost. Ten nízký červ se pokoušel odeprít mu jeho právoplatné místo v novém a mocném proudu dějin, na jehož vrcholu se zrodí zcela nový typ člověka.

Znovu otevřel dveře a zajistil je tak, aby se průvanem nezavřely. Pak přistoupil k okraji plošiny a zadíval se dolů do hloubky.

Uviděl oba na žebříku asi tři podlaží pod sebou. Harris sestupoval první, několik stupínků nad ním ho následovala žena. Ani jeden z nich se nepodíval nahoru. Muselo jim být naprosto jasné, proč světla v šachtě na okamžik zhasla. Nemuseli se vůbec dívat nahoru, protože dobře věděli, koho by tam uviděli. Spěchali k plošině v nejbližším poschodí, ze které by mohli opustit žebřík.

Bollinger zabloumal zábradlím, aby zjistil, jestli je dostatečně pevné. Pak se opět nahnul nad bezednou hloubkou a pozoroval ty dva pod sebou.

Mohl by je odtud pohodlně zastřelit, ale to neměl vůbec v úmyslu. Způsob, jakým se je chystal sprovodit ze světa, měl dnes pro něho obzvláštní důležitost. Kdyby je zastřelil na žebříku, spadli by oba na dno šachty a on jim takový jednoduchý konec v žádném případě nehodlal dopřát. Kromě toho to odporovalo plánům, se kterými dnes odpoledne on a Billy vyrazili do akce. Nebyl zde proto, aby je poslal na onen svět prvním vhodným způsobem, který se mu naskytne. Jejich smrt musela mít formu. Když je zabije tak, jak si naplánovali, způsobí dokonalý zmatek v policejním vyšetřování. Všichni obyvatelé New Yorku pak začnou cítit, že se nad jejich hlavami stahuje vláda hrůzy, kterou si nedovedli představit ani v těch nejmučivějších snech. S Billym rozehráli zatraceně chytrou hru a on si ji teď nemůže dovolit pokazit.

Bylo tři čtvrtě na deset. Za čtvrt hodiny by se měl Billy objevit dole v postranní ulici a bude tam čekat jen do půl jedenácté. Bollinger si uvědomil, že mu už asi nezbude čas na laškování s Harrisovou přítelkyní, ale zatím vůbec nepochyboval o tom, že svůj úkol za tři čtvrtě hodiny skončí.

Ještě něco mu však bránilo ukončit Harrisův život hned teď" výstřelem z pistole. Dosud se s ním totiž nesetkal a připadalo mu zbabělé zabít muže, jemuž se nikdy nepodíval do tváře. Bylo by to stejné jako zastřelit někoho ze zadu. Takový způsob zabíjení, i když se jednalo o pouhou veš, odporoval Bollingerově představě o nadčlověku. Chtěl se setkat se svou obětí tváří v tvář, přiblížit se k ní, pocítit alespoň náznak nebezpečí.

Potřeboval je dostat ze žebříku zpátky do chodby. Tam už si je někde najde a dokončí věci tak, jak si předsevzal. Sklonil pistoli dolů, zacítil kousek stranou od ženy hlavy a stiskl spoušť.

Výstřel explodoval jako rána z děla a Connie měla pocit, že jí pod přívalem zvuku praskají ušní bubínky. Přesto však zaslechla, jak se vystřelená kulka odráží od betonových stěn šachty.

Její situace se jí zdála tak nereálná, že se musela v duchu ptát, jestli se nenachází uprostřed zlého snu. Na okamžik ji dokonce blesklo hlavou, že snad leží na lůžku v nemocnici a to, co se okolo ní právě děje, je jen produkt šílených horečnatých halucinací.

Nemohla dělat nic jiného než pokračovat v sestupu za Grahamem. Najednou si uvědomila, že si něco polohlasně mumlá. Chvilí to byly jakési zmatené fráze a pak už jen řetěz naprosto nesmyslných zvuků. Zvedal se žaludek a v útrokách cítila podobnou bolest, jako kdyby kulka opravdu projela jejím tělem a vyrvala z něho část živých orgánů.

Bollinger vypálil znovu.

Třesk druhého výstřelu se jí už nezdál tak ostrý. Její uši byly pravděpodobně pořád ještě ohlušené tou první, naprosto nečekanou explozí.

Dalo by se říci, že se až dosud držela překvapivě dobře na ženu, která se během svého života nikdy nedostala do styku se skutečným, bezprostředním ohrožením života.

Podívala se dolů pod sebe a uviděla Grahama, jak se rukou pouští žebříku a natahuje se k zábradlí na nejbližší plošině. Sundal jednu nohu ze žebříku, chvíli váhal nahnutý ve velmi nebezpečném úhlu, na okamžik stáhl nohu zpět, ale potom se najednou rozhodl a pevně dokročil na kraj plošiny. Tam zůstal stát jako ukřižovaný mezi dvěma pevnými body jistoty. Bylo vidět, že svádí zoufalý boj se svým strachem. Connie se už už chystala zavolat na něho a povzbudit ho. Vzápětí se však Graham odhodlal přenést váhu těla na nohu spočívající na kraji plošiny, sice ještě maličko zakolísal, ale pak už se chytil i druhou rukou zábradlí a přešel přes něj.

Connie bleskově slezla několik zbývajících stupňů a v okamžiku, kdy Bollinger vypálil potřetí, dosáhla na plošinu. Proletěla červenými dveřmi, které jí Graham držel otevřené, a oba se tak ocitli v podobné místnosti, v jaké už jednou byli, jenže tentokrát ve dvacátém sedmém poschodí.

První, co si na Grahamovi uvědomila, byla krvavá skvrna velikosti stříbrného dolaru na jeho kalhotách. "Co se ti stalo?" vykřikla.

"Měl jsem je v kapse," odpověděl a vytáhl nůžky. "Píchl jsem se s nimi už dříve na žebříku. Myslel jsem, že spadnu."

"Je to zlé?" "Nic vážného." "Radši ty nůžky zahod'." "Ještě ne. Zatím ještě ne."

Bollinger se díval, ve kterém místě ti dva opustili šachtu. Bylo to na druhé plošině pod ním. Protože viděl, že dveře do šachty jsou v každém druhém podlaží, lehce si spočítal, kde teď právě jsou.

Otočil se a spěchal k výtahům.

"Pokusíme se utéct po schodech," navrhoval Graham.

"Ne. Musíme zpátky na žebřík," řekla rozhodně Connie.

Díval se na ni, jako kdyby špatně slyšel, ale vzápětí se v jeho očích objevila úzkost. "Proboha, to by bylo šílenství!"

"Proč šílenství? Nebude nás tam totiž hledat. Alespoň určitou dobu ne. Vylezeme mezitím o dvě poschodí výš a můžeme se dostat na schody právě v okamžiku, kdy se vrátí zkontrolovat šachtu." Connie otevřela červeně natřené dveře, kterými před několika okamžiky prošli dovnitř.

"Nevím, jestli to znovu dokážu."

"Samozřejmě že dokážeš."

"A proč chceš proboha lézt zpátky nahoru. Musíme přece dolů. Jedině tam mu utečeme."

Zavrtěla odmítavě hlavou. "Vzpomínáš, co jsi říkal o nočních strážných?"

"Že je asi zastřelil."

"Jestli je to tak, jestli je zabil, aby si uvolnil ruce na nás, určitě také zamkl vchod do budovy. Uvažuj, co by se stalo, kdybychom se dostali do haly s Bollingerem v patách. Než bychom stačili rozbít sklo a dostat se ven, zabil by nás jako králíky v kleci."

"Ale co když strážní nejsou mrtví? Mohl se přes ně nějak nepozorovaně dostat."

"A chceš na tuhle malou šanci vsadit svůj život?"

Graham se zatvářil sklesle. "Máš pravdu. Asi ne."

"Nemá smysl snažit se dostat dolů, když na něho nebudeme mít dostatečně velký náskok."

"Takže polezeme nahoru. V čem to bude lepší?"

"Je ti jasné, že tuhle hru na kočku a myš s ním nemůžeme hrát přes dvacet sedm poschodí. Pokud není vyslovený hlupák, chytne nás příště buď na schodech, nebo v šachtě. Jestli ale nepozná, že se vracíme nahoru, může se nám podařit dostat se až do čtyřicátého do tvé kanceláře."

"A proč tam?" Zíral na ni v němém údivu.

"Protože je to poslední místo v téhle budově, kde nás bude hledat."

Výraz Grahamovy tváře se najednou změnil. Bylo vidět, že usilovně přemýšlí. Přirozený pud zachránit se a přežít v něm navzdory strachu zažehl novou jiskru. Byl to první náznak, že se v něm opět probouzí starý Graham Harris, muž který přemohl Everest.

"Po určité době stejně pozná, co jsme udělali. Můžeme tak získat maximálně čtvrt hodiny."

"Alespoň budeme mít čas přemýšlet jak dál," řekla Connie. "Pojďme, Grahame. Nemůžeme tu diskutovat donekonečna. Každou chvíli sem může vtrhnout."

Následoval ji sice bez nadšení, ale přece jen s menším odporem než poprvé.

V šachtě na plošině se k ní obrátil: "Běž první. Kdybych spadl, mohl bych tě strhnout s sebou."

Z úplně stejného důvodu trval na tom, že půjde první, když lezl dolů.

Connie ho objala a políbila. Pak se obrátila k žebříku a začala šplhat.

Hned jak ve dvacátém sedmém vystoupil z výtahu, začal prohledávat schodiště na severním křídle budovy. Bylo však pusté a prázdné.

Proběhl celou délkou chodby a otevřel dveře na jižní schodiště. Zůstal stát asi minutu v tichosti a napjatě poslouchal. Nic.

Vrátil se do chodby a začal zkoumat, jestli tam není nějaká nezamknuta kancelář. Pak mu najednou došlo, že se mohl vrátit zpátky do výtahové šachty. Vběhl do místnosti pro uklízečky a zarazil se před pootevřenými dveřmi do šachty. Opět, stejně jako předtím, se k nim přibližoval velmi opatrně. Když je otevřel dokořán, zaslechl odněkud z tmavého prostoru zvuk jiných dveří, které právě teď někdo zavíral.

Přistoupil k zábradlí a podíval se dolů. Zíral do temné závratné hloubky a přemýšlel, v kterém poschodí mohli zmizet.

V duchu uvažoval, kolik poschodí na něho zase získali?

"Zatraceně!"

Hlasitě zaklel a s kabátem vlajícím okolo nohou se vrhl zpátky k jižnímu schodišti. Chvilku poslouchal, ale opět neuslyšel nic, co by naznačovalo, že tam někde jsou.

Graham a Connie měli v té době za sebou další dvě křídla severního schodiště. Graham už vystupoval velmi namáhavě

a při každém kroku cítil, jak mu z levé nohy vystřeluje bodavá bolest. Snažil se tlumit nárazy tím, že stahoval břicho, ale teď už se ozývala bolest i z jeho ochablých břišních svalů. Proklínal sám sebe. Kdyby pokračoval podle rady lékařů alespoň s rekreačním ležením, nemusel se tu teď vedle Connie táhnout jako nemohoucí mrzák. Takhle dal své noze za hodinu větší zátěž, než byla běžně zvyklá snášet za celý rok. Uvědomoval si, že jeho rozbolavělé tělo platí daň za pět let naprosté fyzické pasivity.

"Nesmíš zpomalovat," pobízela ho Connie.

"Dělám co můžu."

"Využívej zábradlí. Musíš si pomáhat rukama."

"Jak dlouho ještě půjdeme po schodech?"

"Jen jedno poschodí."

"Nemá to konce."

"Pak se vrátíme do výtahové šachty."

Ted už lezl radši po žebříku než po schodech. Tam v šachtě se mohl víc spolehnout na ruce. Opřel se o zdravou nohu a pak se jimi přitáhl o jeden stupínek nahoru. Jeho levá noha nemusela nést téměř žádnou váhu. Ale na schodech už to tak nešlo. Kdyby chtěl nemocnou nohu odlehčovat, musel by poskakovat po té zdravé a to by jejich postup příliš zpomalilo.

"Ještě pár schodů," povzbuzovala ho Connie.

Ve snaze překonat se, přemoci bolest dříve, než se přestěhuje z nohy do mozku, vyrazil zrychleným tempem a přeskobrtal deset schodů, jak nejrychleji mohl. Výsledkem však bylo, že jeho utrpení se stalo téměř nesnesitelným. Musel opět zpomalit, ale nezastavil se.

Bollinger stál nehnutě na podestě jižního schodiště a pořád naslouchal.

Jeho ušima se však nepodařilo zaznamenat jediný zvuk.

Pak přistoupil k zábradlí a začal očima pátravě prohledávat vrstvy temnoty střídající se s matně osvětlenými ostrůvky na podestách jednotlivých podlaží.

Nic.

Vrátil se do chodby a proběhl jí na druhou stranu k severnímu křídlu.

Kapitola 29

Billy právě dorazil do postranní uličky, kde měl podle domluvy čekat. Kromě čerstvých stop jeho auta tu už žádné jiné nebyly.

V zadní části Bowerton Buildingu byla menší plocha pro přistavení zásobovacích aut. Byl to jen něco přes deset metrů široký a okolo šesti metrů dlouhý plácek. Z budovy sem vedly čtyři dveře. Jedny z nich nebyly vlastně ani dveře, ale zeleně natřená garážová vrata, kterými se daly dovnitř stěhovat rozměrnější předměty jako například nábytek do kanceláří a podobně. Právě nad těmito vraty svítila velká výbojková lampa vrhající ostré světlo na řadu odpadkových kontejnerů a čerstvě napadaný sníh na zemi.

Po Bollingerovi nebylo nikde ani stopy.

Billy zacouval do prostoru před zelenými vraty, vypnul světla, ale motor nechal spuštěný. Byl připravený vyrazit odtud při jakémkoliv náznaku, že se věci nevyvíjejí dobře. Stáhl pouze o několik centimetrů okno, aby se mu uvnitř nepotíla skla.

Chvilí čekal, a když se Bollinger stále neobjevoval, podíval se na hodinky. Byly dvě minuty po desáté.

V ulici před ním honil vítr oblaka zvířeného suchého sněhu, ale tady v závětví, kde parkoval, bylo poměrně klidno.

Věděl, že policejní hlídky mají ve zvyku nahodile projíždět méně osvětlenými uličkami, jako byla právě tato. Bylo mu celkem jasné proč. Právě v takovém prostředí se přepadávalo, znásilňovalo nebo cpalo ukradené zboží do připravených dodávek. Jenže dnešní noc byla kvůli počasí jiná. Většina policejních hlídek byla pravděpodobně zaměstnána řešením dopravních nehod způsobených čerstvým sněhem a ti zbylí z noční směny seděli zcela určitě někde v závětví v zaparkovaných autech, popíjeli kávu, případně něco ostřejšího, a klábosili o sportu a o ženských, připraveni vyrazit, kdyby je, nedej bože, dispečer vyhnal do nějaké akce.

Billy se znovu podíval na hodinky. Ukazovaly 22:04.

Zbývalo ještě dvacet šest minut. To byla doba, na které se s Dwigthem smluvili, a on tu nehodlal být ani o minutu déle.

Bollinger se znovu dostal do výtahové šachty právě v okamžiku, kdy odkudsi dozníval zvuk zavírajících se dveří.

Nahnul se daleko přes zábradlí a pátral očima v hloubce pod sebou. Neviděl však nic jiného než další řadu výstupních plošin, další řadu dveří s nouzovými světly a kromě toho už jen tmu a tmu. Po Harrisovi a jeho společníci, jako kdyby se zemslehla.

Už ho ta hra na schovávanou začala unavovat. Téměř tři čtvrtě hodiny nedělal nic jiného, než lítal z jednoho schodiště na druhé a pak zase zpátky k výtahové šachtě. Měl na sobě těžký kabát a cítil, jak se mu pod ním lepí mokrá košile na zpoceně tělo. Znovu se vrátil k výtahu, odblokoval ho a stiskl knoflík s označením PŘÍZEMÍ.

Dole vystoupil, svlékl si kabát a položil ho na zem vedle výtahových dveří. Po krku mu stékaly stružky potu a pokračovaly dál žlábkem uprostřed hrudi. Aniž si sundal rukavice, utřel si rukávem mokré čelo.

Pak se opřel o mramorovou stěnu vedle výtahů, v místě, kde ho nemohl vidět ani náhodný chodec jdoucí okolo vstupních prosklených dveří. Odtud měl také výborný přehled na další dvojce dveře, tentokrát bílé, na nichž bylo černými písmeny napsáno, že se jedná o východy z obou nouzových schodišť. Jedny byly v severním a druhé v jižním křídle vstupní haly. Už se těšil, až se v některých objeví Harris se svou přítelkyní. Nebude váhat ani vteřinu, říkal si v duchu. Vyfoukne jim ty jejich zatraceně chytré mozky kulkou ven z hlavy. Ano, už se nemohl dočkat.

Když se Graham belhal chodbou směrem k úzkému pruhu světla vycházejícího z pootevřených dveří jeho kanceláře, všiml si na stěně skříňky se systémem požární signalizace. Nebyla nijak velká, asi tak dvacet krát dvacet centimetrů, a byla zapuštěna do úrovně zdi. Zakrývalo ji skleněné víko zasazené v kovovém, červeně natřeném rámu.

Graham nedovedl pochopit, proč si na ni nevzpomněl už dříve.

Connie, která šla před ním, uslyšela, že se zastavil a otočila se: "Co se děje?"

"Podívej," řekl a ukazoval na skříňku.

Connie se o několik kroků vrátila.

"Jestliže to spustíme, začne u strážných dole houkat signalizace a někdo sem do čtyřicátého vyjede," řekl Graham.

"Pokud nejsou všichni mrtví."

"I kdyby byli, paralelní signalizace vede z budovy ven až někam na městské požární útvary. Během pár minut tu bude mít Bollinger návštěvu."

"Třeba se ani nepokusí utéct, až uslyší požární sirénu. Vždyť ví, že známe jeho jméno. Určitě tu zůstane, aby nás zabil, a pak někde ve zmatku vyklouzne."

"To je možné," připustil Graham, ale přesto se nechtěl lákavé myšlenky na záchranu vzdát.

Oba stáli před skříňkou a dívali se jako uhranutí na lesklou kovovou páčku spínače, třpytící se v červeném světle.

Graham měl pocit, jako kdyby do něho vstupovala nová naděje. V tuto chvíli ho poprvé zaplavila úlevná myšlenka, že by se odtud mohli dostat živí.

Pak si ale vzpomněl na svoji vizi, kterou ten dnešní hrozný večer začal. Kulka z pistole, krev. Má být přece střelen do zad.

"Zvuk sirény může být tak hlasitý, že vůbec neuslyšíme, jestli je v našem patře," řekla Connie.

"Ale to bude platit i naopak," namítal Graham. "On zase neuslyší nás."

Connie přitiskla ukazovák k chladné tabulce skla, chvíli zaváhala a pak zase ruku stáhla. "Dobře. Ale nemáme tu nic, čím bychom sklo rozbili." Ukázala na prázdný řetízek, na kterém mělo být připevněno malé kladívko. "Co použijeme místo toho?"

Graham se usmál, vytáhl z kapsy nůžky a držel je před sebou jako talisman.

"Výborně," zajásala Connie a zatleskala mu. I ji už zachvátila taková euforie naděje, že si dokonce dovolila trochu zažertovat.

"Děkuju, děkuju," odpověděl stejným způsobem Graham.

"Bud opatrný," nabádala ho.

"Jistě. Ustup trochu."

Uchopil nůžky jako kladívko a rozbil jimi tenké sklo. Protože v rámu zůstalo ještě několik špičatých střepin, vytloukl ještě i je. Pak sáhl do skříňky a přepnul kovovou páčku z polohy označené zeleně do červené.

Nic.

Žádná siréna, žádný zvonek.

Nic než zdrcující ticho.

"Pane Bože!"

"To není možné," zašeptala Connie.

Graham zíral na skříňku a nemohl se smířit s myšlenkou, že se jejich naděje rozplynula. Přepnul páčku zpátky do zelené polohy a zkusil to znovu.

Pořád nic.

Došlo jim, že Bollinger naložil s požární signalizací stejně jako s telefonním spojením.

Stěrače několikrát přejely tam a zpět a odhrnuly z předního skla čerstvou vrstvičku sněhu. Billy cítil, jak mu jejich rytmický zvuk brnká na nervy.

Ohlédl se přes rameno směrem k zeleným garážovým vratům a potom přešel pohledem zbývající dveře.

Bylo čtvrt na jedenáct.

Kde ten Dwight, proboha, vězí?"

Graham a Connie se vrhli do místnosti redakčních výtvarníků v naději, že se jim tam podaří najít nějaký nůž nebo jinou zbraň, která by byla účinnější než nůžky. Graham našel v zásuvce pracovního stolu dva ostré nástroje na ořezávání a chvíli uvažoval, jestli by se daly použít jako zbraň.

Když opět zvedl oči, uviděl, že Connie o něčem usilovně přemýšlí. Stála ve dveřích a upřeným pohledem se dívala do rohu místnosti na zem. Tam před fotografickým pozadím ze světla modrého papíru leželo téměř kompletní horolezecké vybavení kola stočených lan, karabiny, skoby, horolezecké boty, nylonové vesty a spousta dalších věcí.

"Podívej, co jsem našel," řekl Graham a ukazoval jí oba ořezávače.

Jenže Connie zřejmě zajímalo něco úplně jiného. "A co tohle?" ukázala na horolezeckou výzbroj.

"To tady máme jako instruktážní materiál," řekl Graham a obešel stůl. "Každý předmět se fotografoval a jednotlivé fotky se pak použijí v článcích. Proč tě to tak zajímá?" Náhle se jeho tvář rozjasnila. Domníval se, že pochopil. "No jistě, už vím proč." Dřepł si před hromadou a vybral z ní horolezecký cepín. "To je mnohem lepší zbraň než nějaký perořízek."

"Grahame?"

Zvedl oči a podíval se na ni.

V její tváři byl zvláštní výraz čel v ní strach, ale také rozpaky a v jistém smyslu i úžas. Ačkoliv pořád o něčem usilovně přemýšlela, o něčem důležitém, co ji zcela zaujalo, její šedé oči ani v nejmenším neprozrazovaly, co se v její hlavě děje.

"Přestaň se zabývat myšlenkou, že s ním budeme bojovat. Nebylo by lepší, kdybychom zvážili, jaké další eventuality nám ještě zbývají?"

"Samozřejmě. Proto jsme se sem vrátili."

Vyšla několik kroků ze dveří, naklonila hlavu a poslouchala, jestli neuslyší Bollingera.

Graham vstal s připraveným cepínem v ruce.

Když se Connie přesvědčila, že je na chodbě klid, vrátila se do místnosti.

Grahamova ruka s cepínem klesla. "Myslel jsem, že jsi něco slyšela."

"Ne. Chtěla jsem se jenom přesvědčit, že tu ještě není." Sedla si na kraj stolu a opět pohlédla na hromadu s horolezeckým vybavením. "Jak to vidím já, zbývá nám pět možností. První je, zabarikádovat se tu a pokusit se s ním bojovat."

"Třeba pomoci tady toho," řekl Graham a znovu pozvedl cepín.

"Nebo s čímkoliv jiným, co ještě najdeme."

"Můžeme na něho také nastražit past. Překvapit ho."

"Jenže tady vidím dva problémy."

"Myslíš tu jeho pistoli?"

"Jistě. To je ten první."

"Kdyby se nám podařilo nějak ho překvapit, neměl by třeba vůbec čas použít ji."

"Ano. Ale druhá věc je, že ani jeden z nás není vrah."

"Není třeba ho zabít. Stačí ho jenom praštit, aby se položil."

"Pokud ho prašíš přes hlavu tím, co máš v ruce, zabiješ ho zcela jistě."

"Jestli bude situace postavená tak, že buď zabije on nás, nebo my jeho, pak to myslím dokážu."

"Možná. Jenže ty to budeš oddalovat do posledního okamžiku. Budeš váhat, kdežto on ne. To je rozhodující."

Grahama ani nijak zvlášť nemrzelo, že její důvěra v jeho síly a odhodlání není neomezená. Věděl, že si zatím větší důvěru nezaslouží. "Mluvila jsi ale o pěti možnostech."

"Druhá možnost je někde se schovat."

"A kde?"

"To právě nevím. Třeba je tu kancelář, kterou někdo zapomněl zamknout. Mohli bychom se tam zavřít a on by neměl šanci na nás přijít."

"To by bylo krásné. Jenže taková kancelář tady není. Všichni zamkli."

"Také bychom mohli pokračovat v tom, co jsme dělali až dosud."

"Jak dlouho?"

"Do té doby než přijde nová směna strážných a najde tam ty mrtvé."

"A jestli je nezabil, pak se směny vystřídají a nikdo z těch nových nebude mít ani tušení, co se tady nahoře děje."

"To je pravda."

"Mimochodem, možná že se střídají až po dvanácti hodinách. Znal jsem jednoho z nich a slyšel jsem, jak proklíná dlouhé noční směny a zároveň si libuje, že má každý týden proplaceno osm hodin přesčasu. Takže, jestli nastupují směnu v šest hodin, nebudou se střídát dřív než v šest ráno."

"To je za sedm a půl hodiny."

"Tak dlouho s ním hru na schovávanou hrát nevydržíme. Zvláště s tou mou nohou ne."

"Třetí možnost," pokračovala Connie. "Můžeme ve tvé kanceláři otevřít okno a volat o pomoc."

"Ze čtyřicátého poschodí? Odtud by bylo těžké dovolat se na chodník i za ideálního počasí. A dnes je takový vítr, že by bylo stěží slyšet přes dvě poschodí."

"To je mi jasné. Kromě toho, dole na chodníku asi nikdo není."

"Tak proč jsi to navrhovala?"

"Pátá alternativa tě asi dost překvapí," odpověděla. "Chtěla jsem jen, aby sis uvědomil, že jsem uvažovala o všech možnostech."

"A jaká je ta pátá možnost?"

"Nejdříve probereme tu čtvrtou. Otevřeme okno a shodíme dolů nějaký kus nábytku. Museli bychom samozřejmě vystihnout vhodný okamžik, kdy by dole po Lexington Avenue někdo jel."

"Myslíš, že v tomhle počasí vůbec někdo jezdí?"

"Někdo určitě. Třeba taxi."

"Ale jestli shodíme dolů třeba židli, nemůžeme ovlivnit, aby ji vítr neodnesl tam, kam nechceme. Nejsme schopni odhadnout, kam přesně dopadne. Co když rozbije přední sklo u jedoucího auta a někdo přitom přijde o život?"

"Na to jsem také myslela."

"To nemůžeme udělat."

"Ano. Vím."

"A co pátá možnost?"

Slezla se stolu a přistoupila k hromadě horolezeckého vybavení. "Musíme si to všechno navléct."

"Navléct?"

"Ano. Boty, nylonové vesty, rukavice, lana všechno, co je potřeba."

Zíral na ni v naprostém úžasu. "A proč?"

Její oči teď připomínaly oči vyplašené smy. "Abychom mohli slézt."

"Kam slézt?"

"Slézt až dolů na chodník."

Část čtvrtá

PÁTEK 22:30 SOBOTA 4:00

Kapitola 30

Přesně o půl jedenácté se Billy rozhodl, že už dál čekat nebude, a opustil své stanoviště za budovou. Během poslední půlhodiny sněžení znatelně zhoustlo a vítr zesílil do té míry, že jízda autem byla velmi riskantní. Ve světle reflektorů totiž nebylo vidět nic jiného než bílý vír jemných sněhových vloček, který měl na viditelnost stejný účinek jako hustá mlha.

Hned na konci uličky dostal na zledovatělém dláždění smyk a auto se nasměrovalo ke vzdálenému obrubníku. Billy stočil volant ve směru smyku a naštěstí se mu podařilo srovnat vůz těsně před parkujícím nákladním autem.

Teprve teď si uvědomil, že za takového počasí musí jet mnohem opatrněji. Nic se sice nestalo, ale on měl vztek, že na to přišel teprve v okamžiku, kdy málem rozbil auto. To neodpovídalo jeho stylu. Billy byl velmi opatrný muž a nikdy nebyl lehkomyšlný. Nikdy. Teď na sebe zuřil, že ztratil kontrolu nad vozem.

Znovu se rozjel a pokračoval opatrně dál směrem k hlavní ulici. Na světelné křižovatce blikla zelená a on zahrnul na Lexington Avenue. Nejbližší auto, které jeho oči zaznamenaly, jelo o tři nebo čtyři bloky dál a bylo vidět jen jako osamocený pár světel mlhavě se rýsujících za hustou clonou padajícího sněhu.

Zhruba po sto metrech se dostal na úroveň přední fronty Bowerton Buildingu. Nad hlavním vchodem, tvořeným čtveřicí otáčivých skleněných dveří, se skvěla šest metrů dlouhá bronzová plastika zobrazující květiny a kapradí. I odsud z ulice bylo vidět část rozlehlé vstupní haly a Billymu se zdála naprosto prázdná. Zabočil do parkovacího pruhu na kraji vozovky. Nezastavil, ale jel tak pomalu, aby mohl obhlédnout situaci. Pátravě přejel očima fasádu budovy, chodník i mlhavě osvětlenou ulici. Hledal jakékoliv známky toho, že se věci neodvíjejí dobře, ale nenacházel nic, co by jeho zlověstnou předtuchu potvrdzovalo.

Přesto mu začínalo být jasné, že jejich plán selhal. Něco se pokazilo. Nevěděl sice co, jenom tušil, že se něco ztraceně pokazilo.

Bude Bollinger mluvit, jestli ho chytanou? Stáhne ho s sebou? Nebylo lehké o tom začít uvažovat.

Bohužel teď bude muset nastoupit do práce, aniž se dozví, jak to s Dwigthem dopadlo. Bylo mu jasné, že se bude dnes v noci těžko koncentrovat. Ale jestli si chce vybudovat alibi proti eventuálnímu Dwigthovu přiznání, pomůže mu nejvíc, když se bude chovat klidně a přirozeně a bude tak perfektní a přičinlivý jako každý jiný den.

Franklin Dwight Bollinger začínal být neklidný. Potil se a od neustálého křečovitého svírání pistole ho začaly bolet prsty. Už víc než dvacet minut sledoval napjatým pohledem východy z obou nouzových schodišť, ale po těch dvou jako by se zem slehla.

Billy už na něho určitě nečeká a jejich plán se zdál být v troskách. Bollinger sice doufal, že se ho ještě podaří zachránit, ale zároveň cítil, že už je to málo pravděpodobné. Situace se zvrhla tak, že by byl v tuto chvíli rád, kdyby je mohl jednoduše odprásknout a zmizet.

Proboha, kde ten Harris může být? Copak dokáže vycítit i to, že na něho tady dole čeká? Copak má opravdu věřit, že Harris dokáže tou ztracenou jasnovidností předvídat, co on v příštím okamžiku udělá?

Rozhodl se, že počká ještě pět minut. Pět minut a víc ani vteřinu. Pak se bude muset vydat nahoru a znovu je hledat.

"To je nemožné," prohlásil Graham při pohledu na děsivé panorama gigantických, sněhem opeřených budov a miliónů poblíkávajících světel.

Connie vedle něho mu položila ruku na rameno. "Proč by to mělo být nemožné?"

"Prostě proto, že to tak je."

"To není žádný důvod."

"Já to slézt nedokážu."

"Nejde o žádné lezení."

"Tak o co?"

"O sestup."

"To je to samé."

"Takže ty tvrdíš, že se to nedá uskutečnit?"

"Tvrdím jen, že já to nedokážu."

"Lezl jsi přece po žebříku v šachtě."

"To bylo něco jiného."

"V čem?"

"Mimochodem, ty přece nemáš o lezení ani ponětí."

"Můžeš mě to naučit."

"Ne."

"Opravdu můžeš."

"Nemůžeš se učit lézt na kolmé stěně čtyřicetiposchodového mrakodrapu uprostřed blizzardu a ještě k tomu v noci."

"Měla bych ale ztraceně dobrého učitele," řekla tiše.

"Ano, jistě. Takového, který už pět let nedržel lano v ruce."

"Ale pořád ví, jak na to. To se přece nedá zapomenout."

"Jsem úplně z formy."

"To nevadí. Jsi přece tvrdý chlap."

"Zapomínáš na mou nohu."

Přešla od okna ke dveřím a poslouchala, jestli je na chodbě pořád тихо. "Pamatuješ se, jak si Abercrombie a Fitch najali muže, aby slezl jejich budovu kvůli reklamě na nové horolezecké vybavení?"

"Ano. A co?" Vůbec neodtrhl oči od okna a dál zíral jako omámený do tmy.

"Tenkrát jsi prohlásil, že podobný výstup není ani zdaleka tak obtížný, jak se zdá."

"To jsem řekl?"

"Ano. Řekl jsi, že slézat budovu se všemi jejími výčnělky a zapuštěnými římsami je mnohem lehčí než výstup na kdejakou skálu."

Neřekl nic. Vzpomínal si však velmi dobře, že tenkrát něco takového skutečně prohlásil. A nejen prohlásil. Věděl také, že je to pravda. Jenže v okamžiku, kdy svůj soud vyslovil, ho ani ve snu nenapadlo, že on sám bude jednou postaven před úkol podobné lezení podniknout. Jeho mysl opět zaplavily děsivé představy Mount Everestu a nemocničního lůžka.

"To vybavení, které tady leží "

"Co je s ním?"

"Je nejlepší, jaké existuje?"

"Dalo by se říct, že ano."

"Byli bychom tedy perfektně vybaveni."

"Connie, musí ti být jasné, že nemáme šanci. Jestli se o to pokusíme, spadneme dolů a zabijeme se."

"Když se o to nepokusíme, dopadneme úplně stejně."

"To není lak jisté."

"Já bych řekla, že skoro víc než jisté."

"Přece musí existovat nějaká jiná možnost."

"Už jsme je všechny probrali."

"Třeba se ještě dá najít místo, kde se před ním ukrýt."

"Jaké?"

"Teď zrovna nevím. Ale "

"Nemůžeme se skrývat celých sedm hodin."

"Hergot! Vždyť je to šílenství!"

"Jsi schopný vymyslet něco lepšího?"

"Dej mi alespoň chvíli času."

"Právě že čas na dlouhé rozmyšlení nemáme. Bollinger se tu může každým okamžikem objevit."

"Connie, venku řádí vichřice. Rychlost větru je v nárazech určitě přes šedesát kilometrů za hodinu. A to ještě tam dole, na ulici. Tady nahoře to bude podstatně víc, možná osmdesát kilometrů za hodinu."

"Takže by nás odfoukl?"

"Museli bychom bojovat o každý decimetr."

"A nedala by se lana nějak ukotvit?"

Konečně odtrhl svůj pohled od okna "JJala, ale "

"A nemohli bychom si navléknout tohle?" ukázala na řemeny ležící úplně na vrchu hromady.

"Venku je zatracená zima, Connie."

"Budeme mít bundy s tepelnou vložkou."

"Ale nemáme žádné prošívané kalhoty. Jenom ty, které máme na sobě obyčejné džínsy. To je úplně stejné, jako bychom byli od pasu nazí."

"Zima mě nezabije, zimu vydržím."

"Ale ne dlouho. V těchto věcech si nejde poručit."

"Jak dlouho by nám trvalo, než bychom se dostali dolů na ulici?"

"Nevím."

"Musíš přece mít nějakou představu."

"Hodinu. Možná dvě."

"Tak dlouho?"

"Vždyť jsi úplně nováček."

"A nemohli bychom použít slaňování?"

"Slaňování?" Graham se zděsil.

"Vypadá to docela jednoduše. Člověk se jen tak odráží od stěny a na každé zhoupnutí je o metr níž."

"Máš pravdu, že to vypadá jednoduše. Ale jenom vypadá."

"Byl by to nejrychlejší způsob."

"Panebože! Nikdy v životě jsi nelezla, a najednou chceš rovnou slaňovat z mrakodrapu."

"Mám na to dostatek odvahy."

"Ale už ne dostatek zdravého rozumu."

"Dobře," připustila. "Nebudeme tedy slaňovat."

"Jistě že ne. Na to zapomeň."

"Polezeme tedy pomalu a bezpečně."

"Nepolezeme vůbec."

Connie pokračovala, jako by jeho poslední větu přeslechla. "Já v té zimě dvě hodiny vydržím. Vím to. A když budeme pořád v pohybu, nebudeme ji možná ani tak moc pociťovat."

"Nevíš, o čem mluvíš. Zmrzeme tam k smrti." Měl co dělat, aby se při té představě neotrásl.

"Grahame, před námi je jednoznačná volba. Jít do toho, nebo zůstat. Jestliže se rozhodneme lézt, možná že spadneme

nebo zmrzneme, ale jestli zůstaneme tady, čeká nás smrt naprosto určitě."

"Nezdá se mi to tak jednoznačné."

"Ale ano. Jenom si to nechceš přiznat."

Graham zavřel oči. Zuřil sám nad sebou. Bylo mu zle z vlastní neschopnosti postavit se k situaci, ve které se ocitli, čelem. Nebyl schopen podstoupit bolest, riziko, nebyl schopen vzepřít se svému strachu. Jistě, nápad slézt dolů po lanech byl nebezpečný. Svrchovaně nebezpečný. Svým způsobem to bylo čiré bláznovství, protože oba mohli klidně zahynout během několika prvních minut sestupu. Ale na druhé straně si uvědomoval, že Connie má pravdu v jedné věci nemají jinou volbu než se pokusit o nemožné.

"Grahame, ztrácíme čas."

"Však ty znáš skutečný důvod, proč to není možné," řekl tichým hlasem.

"Ne. Neznám."

Cítil, jak mu do tváře stoupá horko. "Connie, prosím tě, neponižuj mě."

"Nikdy jsem tě neponižovala. Ty sám se ponižuješ." Její krásná tvář byla teď plná bolesti a zármutku. Viděl na ní, jak těžce se jí ta slova říkala. Přistoupila k němu a položila ruku na jeho tvář. "Sám se vzdáváš své důstojnosti a respektu k sobě samému. Koušek po kousku." Řekla to tichým chvějícím se hlasem. Téměř šeptala. "Mám o tebe strach. Mám strach, že když se tomu nevzepřeš, nezůstane ti za chvíli nic. Dočista nic."

"Connie." Musel se vši silou přemáhat, aby se nerozplakal. Ale nechtělo se mu plakat kvůli Grahamu Harrisovi. Věděl naprosto přesně, že Connie má pravdu. To, co cítil, nebyla sebelítost. Uvědomil si, že takovým mužem, jaký se z něho stal, pohrdá i on. Věděl, že někde hluboko uvnitř jeho duše vždycky sídlila zbabělost a jeho pád na Mont Everestu mu byl pouhou vítanou záminkou, aby mohl svému strachu ustupovat. Proto se pořád zdráhal navštívit psychiatra. Vždyť mu to každý doporučoval. I lékaři mu navrhovali psychoanalýzu. Jenže jemu jeho stav vlastně vyhovoval, protože mu přinášel pohodlí. A právě tohle poznání ho teď drtilo. "Bojím se svého vlastního stínu. Nebudu ti tam venku nic platný."

"Tvůj dnešní strach není o nic větší než ten včerejší," řekla měkce. "Zatím ses držel zatraceně dobře. Vzpomeň si na výtahovou šachtu. Ještě dnes ráno by tě pouhé pomyšlení na něco takového zděsilo."

Viděla, že se chvěje.

"Je to tvoje velká šance," řekla Connie. "Můžeš svůj strach konečně porazit. Vím, že jsi toho schopen."

Nervózně si olízl rty. Pak pomalu přešel k hromadě s horolezeckou výzbrojí. "Byl bych šťastný, kdybych mohl být sám sebou alespoň zpoloviny tak jistý, jako jsi mnou jistá ty."

"Já vím, jak ti je, Grahame. Vím, že to, oč tě žádám, je nejtěžší úkol, před jakým jsi kdy stál."

Vzpomínal si na svůj pád velmi živě. Kdykoliv, dokonce i v přítomnosti jiných, dokázal zavřít oči a prožít to všechno ještě jednou okamžik, kdy mu uklouzla noha, pak bolest na hrudi od řemenů zachycujících jeho pád, najednou uvolnění v okamžiku, kdy se lano přetrhlo, dech se mu zastavil a pak už jen padal a padal. Bylo to necelých sto metrů, po kterých dopadl do tlustého sněhového polštáře, ale jemu se zdálo, že snad proletěl celý kilometr.

"Když zůstaneš tady, zemřeš. Možná že to pro tebe bude lehčí smrt než pád do hlubiny. V okamžiku, kdy tě Bollinger uvidí, zastřelí tě. Nebude váhat ani vteřinu. Ty to budeš mít za sebou hned." Connie ho vzala za ruku. "Ale se mnou to bude jinak."

Zvedl hlavu od hromady horolezecké výzbroje a podíval se na ni. Její oči vyzařovaly stejný živočišný a paralyzující strach jako ty jeho.

"Bollinger mě zneužije," řekla zadržávajícím hlasem.

Graham nebyl schopen promluvit.

"Zabije mě nožem."

Aniž se tomu mohl ubránit, zjevil se mu před očima obraz Edny Mowryové držící v rukou vlastní zkrvavené vnitřnosti.

"Znetvoří mě."

"Možná"

"Je to Řezník, na to nezapomeň. Nezapomeň, kdo to je. Co to je za zrůdu."

"Pane Bože, pomoz mi," zaúpěl Graham.

"Já nechci zemřít. Ale jestli už to musí být, nechci zemřít takovým způsobem." Connie se při svých slovech otřásla hrůzou. "Jestli se tedy neodhodláme k činu, jestli tu na něho budeme jen trpně čekat, pak po tobě chci, abys mě zabil ty. Udeř mě něčím přes hlavu, udeř mě tak, abych to měla rychle za sebou."

"Proboha, takhle nemůžeš mluvit," vykřikl Graham naprosto šokován.

"Zabij mě, Grahame, zabij mě dřív, než se sem Bollinger dostane. Musíš to udělat."

"Miluji tě, Connie," řekl slabě. "Jsi pro mě všechno. Kromě tebe nemám nic."

"Jestli mě opravdu miluješ, pak mi porozumíš, proč to musíš udělat."

"Nedokázal bych to."

"Grahame, nemáme dost času. Budť se okamžitě odhodláme k sestupu, nebo mě zabij. Každou chvíli tu může být."

Bollinger zběžně mrkl k hlavnímu vchodu, ale venku bylo pusto a prázdno. Přešel tedy po mramorové podlaze k bílým dveřím a otevřel je. Zůstal stát u paty severního schodiště a poslouchal, jestli neuslyší kroky. Nic. Absolutní ticho. Ani kroky, ani hlasy, ani žádný jiný hluk. Přistoupil k zábradlí a pátravě se zahleděl nahoru úzkou šachtou uprostřed schodiště, ale ani jeho oči nezaznamenaly nic, co by mohlo nasvědčovat, že se po schodech někdo pohybuje.

Přešel k jižnímu schodišti a opět naslouchal.

Jenže i zde panovalo hrobové ticho.

Podíval se na hodinky ukazovaly 22:38.

Obrátil se a zamířil k výtahu. Aby se uklidnil, zamumlal si sám pro sebe několik veršů z Blakea.

Kapitola 31

Dobré boty jsou základem horolezecké výbroje. Měly by být alespoň patnáct centimetrů vysoké, vyrobené z kůže prvotřídní jakosti, nejlépe ručně šité, s jazyky podloženými pěnovou hmotou. Nejdůležitější jsou však podrážky. Musí být pevné a tuhé s hrubým vzorkem z nějakého houževnatého materiálu, jako je třeba vibram.

Přesně takový pár horolezeckých bot si právě obouval Graham. Sedly mu jako ulité. Připadaly mu spíš jako rukavice než jako obuv. Ačkoliv ho jejich obouvání a zavazování čím dál víc přibližovalo k akci, která ho pořád ještě naplňovala hrůzou, zároveň si uvědomoval, že ho také zvláštním způsobem uklidňuje a vrací mu ztracené sebevědomí. Byl to svět, s nímž byl důvěrně obeznámen, a celou jejich situaci vnímal jako výzvu k otestování, co v něm zbylo ze starého Grahama Harrise a z jeho dřívější odvahy.

Jenže Connii se nehodil ani jeden ze dvou párů bot, které ležely na hromadě. Byly totiž o čtyři čísla větší, než by potřebovala. I kdyby si je ve špičkách a po stranách vycpala papírem, měla by pocit, že jí na nohou visí místo bot neforemné závaží, což by v některém z rozhodujících okamžiků mohlo způsobit chybný krok s tragickými následky. Naštěstí Graham někde vystrchal boty, které jí jakž takž seděly. Byly trochu lehčí, ohebnější a ne tak vysoké jako standardní horolezecké boty. Měly gumovou podrážku s obrubou, která jen minimálně přechýlala, takže umožňovaly získat oporu pro špičky i na těch nejužších výstupcích.

Ačkoliv by byly takové boty pro některé účely vhodnější než klasické horolezecké, pro to, na co se oba chystali, se moc nehodily. Jejich povrch byl totiž ze semiše a propouštěl vodu. Hodily se tedy pouze do suchého počasí, v žádném případě do sněhové bouře.

Connie si proto vzala dvoje tlusté vlněné ponožky a navrch ještě navlékla sáček z umělé hmoty, aby alespoň tak zajistila, že jí ponožky neprovlhnou.

Oba si oblékli tlusté, jasně červené nylonové bundy s kapucí, které se daly pod bradou stáhnout šňůrkou. Grahamova bunda měla pod vnitřní nylonovou podšívku tepelnou vložku, vhodnou tak pro podzimní lezení. Na dnešní podmínky však byla nedostatečná. Zato Connie měla bundu vycpanou husím peřím, takže měla nejteplejší oblečení, jaké si jen mohla přát. Graham jí to ani neřikal, protože by si určitě usmyslela, že si ji má vzít on.

Oba si na bundy navlékli řemeny, kterým Graham říkal úvazky. Na ně se připíná jističí lano, poučil ji. Tato součást výstroje představovala velké vylepšení proti dřívějšímu, kdy se používal pouze řemen okolo pasu. Stávalo se, že při pádu docházelo k takovému nárazu a utažení opasku, že to ohrožovalo činnost srdce nebo mohlo způsobit poranění plic. Úvazky umožňovaly rozložit tlak při nárazu rovnoměrněji na celý trup a tím snížit riziko vnitřního poranění. Kromě toho vylučovaly, že by horolezec visel po pádu vzhůru nohama.

"To je perfektní, nemyslíš? Nemusím mít hrůzu, že když uklouznu, poletím až dolů," libovala si Connie, když jí úvazky připevnil.

Samozřejmě. Pokud se ovšem nevytrhne skoba nebo nepřetrhne lano, jako se to tenkrát stalo jemu. Ale toho se Connie nemusela obávat, protože on ji bude zajišťovat maximálně možným způsobem pomocí dvou nezávislých lan. Kromě toho, že bude viset na hlavním laně, hodlal ji navíc jistit dalším pomocným lanem.

S ním už to bude trochu jiné. Jeho nebude mít kdo jistit. On bude muset sestupovat na jednoduchém nezajištěném laně. To všechno jí samozřejmě nevysvětlil. Věděl, že čím méně bude o všech rizikách vědět, tím větší bude její šance na úspěšné zvládnutí sestupu a tím i na přežití. Jisté napětí a možná i strach jsou sice lepší než naprostá bezstarostnost, ale nesmí přesáhnout míru, při které pak člověk začne dělat chybu za chybou.

Obě soupravy úvazků měly připojovací oka u pasu. Graham si k nim zavěsil skoby, karabiny, expresky, kladivo a miniaturní bateriovou vrtačku, velkou asi jako dva balíčky cigaret. Další skoby a karabiny měla ke svému úvazku pověšené Connie.

Kromě tohoto nářadí nesli oba ještě lana. Jedno třicetimetrové měla na boku připevněné Connie, a i když nebylo právě nejlehčí, bylo tak pevně svinuté, že vůbec nebránilo pohybu. Druhé třicetimetrové kolo měl u pravého boku Graham. Další dvě lana, tentokrát kratší, si připravili pro první fázi sestupu.

Nakonec si oba navlékli rukavice.

Bollinger vystoupil v každém poschodí z výtahu a kontroloval situaci. Jestliže bylo celé obsazeno jedinou firmou, zkoušel zamknuté dveře na obou koncích přístěnku s výtahy. Jestliže to bylo naopak "otevřené" poschodí, vyšel z přístěnku a přesvědčil se, že v celé chodbě nikdo není.

Kromě chodby však musel navíc zkontrolovat i nouzové schodiště a výtahovou šachtu. Až do dvacátého poschodí ústily čtyři šachty, dále do třicátého pátého dvě šachty a pak do čtyřicátého druhého už jen jedna šachta. Většinu času tedy Bollinger spotřeboval na prohledávání dolní poloviny budovy, protože musel otvírat únikové dveře do všech čtyř šachet.

V deset hodin padesát minut byl právě v patnáctém poschodí.

Zatím ale nenašel jedinou známku toho, že by se dostali tak nízko. Dokonce začal pochybovat, jestli je jeho systém prohledávání dostatečný. Přesto však nebyl v tuto chvíli schopen vymyslet nic lepšího.

Pokračoval tedy dál do šestnáctého poschodí.

Connie zatáhla za tlustou šňůru po straně okna a stáhla závěsy.

Graham mezitím odjistil prostřední okno. V prvním okamžiku se ani jedno křídlo nepohnulo, ale pak cosi zaskřípalo a obě křídla se náhle otevřela dovnitř.

Do místnosti vtrhl prudký závan větru, který s sebou přinesl vír sněhových vloček. Ty se začaly okamžitě rozpouštět na lesklé ploše konferenčního stolku i na brčálově zeleném koberci, kde vytvářely malé kapičky podobající se rose.

Pronikavé kvílení větru chvílemi připomínalo zvuky vydávané živým tvorem.

Graham se naklonil přes okenní římsu a podíval se dolů. Nejvyšších pět poschodí spolu s čtyřposchodovou nástavbou, tvořící zakončení celé budovy, mělo na všech stranách téměř o dva metry užší základnu, než byl půdorys celé budovy. Ten byl zachován až do třicátého sedmého poschodí, takže tři poschodí pod nimi vroubila celou budovu asi dva metry široká římsa. Stěna mrakodrapu ležící pod úrovní této římsy nebyla tedy z jejich pohledu vidět. Sněžení bylo tak husté, že Graham stěží rozeznal světla pouličních lamp na protější straně Lexington Avenue. Úzký chodník pod světly už nešlo rozpoznat vůbec.

Během těch pár vteřin, které potřeboval k obhlédnutí situace, zaútočil ledový vítr na jeho tvář tisíci bodavých jehel a způsobil, že mu téměř znečitlivěl nos a rty.

"Zatracená zima!" ulevil si. Jeho slova však téměř zanikala v kvílení větru. "Myslím, že si vykoledujeme minimálně omrzliny."

"Nemáme na vybranou. Na počasí se nemůžeme ohlížet," prohlásila Connie.

"Já vím. Nemyslel jsem tím, že bych chtěl couvnout."

"A co si tak něčím obalit tvář?"

"A čím?"

"Třeba nějakou šálou."

"Takový vítr každý běžný materiál profoukne. Šála by nám moc nepomohla, jenom by stěžovala dýchám. Smůla je, že tu nemáme k dispozici žádnou obličejovou masku. To je snad jediná věc, která v té výbavě chybí."

"Co tedy budeme dělat?"

Najednou ho něco napadlo. Šel ke stolu, sundal si rukavice a vytáhl prostřední zásuvku. Connie se mu podívala přes rameno a uviděla, že zásuvka je přečpaná nejrůznějšími léky. Anacin, aspirin, půl tuctu všelijakých prostředků proti nachlazení, tetracyklinové kapsle, teploměr. Uvědomila si, že i to je součástí jeho neustále rostoucího strachu hypochondrie. Graham vzal do ruky malou černou tyčinku.

"Jelení lůj?" zeptala se.

"Pojď sem."

"To je přece na rozpraskané rty. Proč se starat o rty, když nám omrzne celá tvář?"

Sejmul víčko a vysunul obsah tyčinky ven. Pak přistoupil ke Connii a natřel jí celou tvář včetně nosu, čela, spánků i brady. "Stačí jen tenká vrstvička a dost dlouho uchrání před mrazem. Kůže si totiž udrží svou vlhkost a zůstane vláčná. Ztráta teploty je pouze jednou příčinou omrznutí. Druhou je ztráta přirozené vlhkosti kůže. A k tomu právě dochází za velkého mrazu. Ten dokáže vysušit kůži zrovna tak jako horký vzduch na poušti."

"Vidím, že jsem měla pravdu," řekla Connie.

"V čem?"

"Zeje v tobě něco z Nicka Charlese."

V jedenáct hodin vstoupil Bollinger do výtahu, odblokoval ho a stiskl knoflík s číslicí dvacet dva.

Kapitola 32

Okenní rámy v této budově byly obzvláště masivní a pevné, žádná umělá hmota nebo hliník jako u budov postavených v posledních třiceti letech. Střední ocelový profil byl téměř tři centimetry silný a bylo zřejmé, že stačí bezpečně udržet váhu dvou lidských těl. Právě proto k němu Graham připnul první karabinu.

Connie potom stáhla na jeho pokyn plastický obal z těžkého červeného kola, ve kterém bylo pečlivě svinuto dvacetipětimetrové nylonové lano.

"Na pohled ani moc pevně nevypadá," podotkla.

"Na pohled snad ne, ale unese téměř tisíc pět set kilogramů."

"Takové tenké lano? Ani se mi to nechce věřit. Ale dám na tebe, ty tomu rozumíš líp."

"Bud klidná," usmál se na ni.

Graham udělal na kanci lana dvojitou smyčku a zakončil ji uzlem. Smyčku pak provlékl do karabiny připevněné na střední sloupek okenního rámu.

Docela příjemně ho překvapilo, jak lehce a rychle se mu podařilo složitý uzel uvázat. Uvědomil si, že některé věci ani za těch pět let nečinnosti nezapomněl. Měl je tak zažité, že pracoval více méně instinktivně.

"To bude tvoje jističí lano," řekl jí.

Karabina, kterou použil, měla zámek zabraňující jejímu náhodnému otevření a Graham ho po připevnění lana zajistil. Pak vzal svinutý kotouč, rychle odvinul asi deset metrů lana, odřízl ho nožem a přivázal ke Conniiiným úvazkům, takže teď vypadala, jako kdyby byla připoutaná k oknu devítimetrovou pupeční šňůrou. Zbývající část z původního pětadvacetimetrového lana jí uvázal jedním koncem okolo pasu.

Nakonec poklepal na okenní římsu a řekl: "Sedni si sem."

Posadila se na okno tváří obrácená k němu. Za jejími zády zela černá prázdnota, ve které zuřila sněhová bouře.

Graham vyhodil devítimetrové lano ven z okna a volná smyčka spojující Connii s oknem začala vlát ve větru.

Druhé, patnáctimetrové lano, jehož jeden konec měla Connie uvázaný okolo pasu, pečlivě připravil na podlaže do kotouče, aby ho mohl bez problémů odvínoval. Jeho konec si přivázal k pasu.

Měl v úmyslu ji jistit vstoje. Při lezení ve stěně se sice občas stávalo, že pokud nebyl jistič připoután k vhodné umístěné skobě, byl z méně stabilní pozice vstoje stržen a spadl pak společně s tím, koho jistil. Proto bylo jištění vstoje považováno za méně bezpečné než vsedě. Jelikož však byla Connie téměř o třicet kilogramů lehčí než on a navíc byla ještě jištěna dalším pevným lanem k oknu, neměl nejmenší obavy, že by ho mohla svým případným pádem strhnout z místnosti ven.

Zešíroka se rozkročil, aby měl dostatečnou stabilitu, a zvedl patnáctimetrové lano asi uprostřed vzdálenosti mezi svinutým kotoučem a Conniiným pasem. Pak si ho obtočil okolo boků.

"Jsi připravená?" zeptal se jí. Stál rozkročen asi dva metry od ní.

Neříkala nic, jen se kousala do rtů.

"Římsa je jenom deset metrů pod tebou."

"To není tak moc, že?" řekla slabým hlasem.

"Budeš tam dřív, než se stačíš rozkroukat."

Přinutila se k úsměvu.

Potom sklonila hlavu, podívala se na své úvazky a zaškubala za nějakou kdyby si nebyla jistá, jestli jim může věřit.

"Nezapomněla jsi, co máš dělat?" zeptal se jí.

"Držet se lana oběma rukama nad hlavou a sledovat římsu, abych ji neminula nohama."

"A až se na ni dostaneš?"

"Ihned se odvážu."

"Ale jenom od toho lana, na kterém tě spouštím."

"Ano."

"Od toho druhého ne."

Connie přikývla.

"Hned jak se odvážeš "

"Dvakrát za lano škusnu."

"Správně. Neboj se, budu tě spouštět tak opatrně, jak jen to půjde."

Přestože jí do tváře útočil ledový vítr a bodající sníh, byla bledá jako smrt. "Grahame, miluji tě," zašeptala.

"Miluji tě, Connie," odpověděl.

"Vím, že to dokážeš."

"Doufám."

"Jalo vím jistě."

Cítil, jak mu buší srdce.

"Věřím ti," zašeptala.

Graham si v tu chvíli uvědomil, že jestliže ji během sestupu nedokáže uchránit od pádu, jestliže ji nechá zemřít, nebude mít právo ani důvod zachraňovat sám sebe. Život bez ní by pak pro něho byl stejně jen nesnesitelnou poutí šedou prázdnotou samoty, na které by mu byl jediným společníkem nikdy nemizející pocit viny. Jestliže spadne ona, nezbude mu nic jiného než se vrhnout za ní.

Byl tím pomyšlením do hloubi duše zhrozen.

Jediné, na co se teď zmožil, bylo, že znovu opakoval: "Miluji tě, Connie."

Zhluboka nabrala dech, zaklonila se a řekla: "Tak tedy, žena přes palubu!"

Chodba byla tmavá a pustá.

Bollinger se vrátil k výtahu a stiskl tlačítko u číslice dvacet sedm.

Kapitola 33

Teprve v okamžiku, kdy Connie sklouzla z okenní římsy dozadu, poznala celou děsivost těch mnoha desítek metrů prázdnoty pod sebou. Ani se nepotřebovala dívat dolů, i tak si byla vědoma hluboké černé vtahující propasti pod sebou. Byl to pocit, který měl svůj fyzický i psychický rozměr. Hrdlo se jí křečovitě stáhlo, ztěžka dýchala a srdce jí tlouklo jako o závod.

Musela se vši silou přemoci, aby se nepokusila zachytit rukou okna, dokud ještě bylo na dosah. Místo toho však uchopila lano nad hlavou a pevně ho sevřela.

Náraz větru ji rozhoupal ze strany na stranu a drobný ostrý sníh ji začal bodat do kůže okolo očí tam, kde nebyla natřená lojem.

Aby vůbec něco viděla, musela téměř zavřít oči a dívat se uzounkými štěrbinami mezi víčky, protože jinak by jí oči zaplavily slzy. Teprve teď si uvědomila, jak důležitou součástí horolezecké výzbroje jsou sněhové brýle. Ty však oni k dispozici neměli.

Podívala se dolů na římsu, na niž se pomalu snášela. I když byla ve skutečnosti téměř dva metry široká, jí odtud z výšky připadalo, že se tam sotva zachytí špičkami bot.

Grahamovy nohy lehce uklouzly na koberci, ale přece jen se mu podařilo udržet rovnováhu.

Podle toho, kolik lana ještě zbývalo v kotouči na podlaze, usuzoval, že Connie může být asi tak v půli vzdálenosti k římsě. Přesto měl pocit, jako kdyby ji už spustil nejméně třicet metrů hluboko.

Na počátku Conniina sestupu měl dojem, že tah zátěže, kterou jeho ruce a ramena zachycovaly, je docela snesitelný.

Ale jak postupně přidával další a další metry lana, začal pociťovat krutou daň těch pěti let, během nichž si odvykl na jakoukoliv tělesnou námahu. Čím dál víc cítil umdlévání svalů na rukou a do ramen mu začala vystřelovat bolest.

Jeho neklid a úzkost však vycházely z úplně jiných pocitů. Neustále se ohlížel přes rameno a sledoval dveře kanceláře.

Nedokázal totiž zapomenout na svoji nedávnou vizi. Střela do jeho zad, krev a potom tma v jeho mysli se ten obraz pořád a pořád opakoval.

Kde teď asi Bollinger je?

Čím byla Connie níž, tím víc se zmenšovala smyčka volně visícího lana, kterým byla připoutána k oknu. Na chvíli ji přepadla pochybnost, jestli Graham odhadl jeho délku správně. Nedovedla si totiž představit, co by dělala, kdyby

jističí lano nestačilo až k římse. I kdyby nad ní zůstala viset pouhý metr, co by to znamenalo? Musela by šplhat zpátky k oknu, aby se o tom Graham vůbec dozvěděl? Nebo by bylo lepší jističí lano odvázat a spolehnout se pouze na to druhé, po kterém ji spouštěl dolů? S každým metrem úzkostlivě sledovala zkracující se smyčku, houpající seji po boku. Visela teď pořád ještě na hlavním laně, a jak se jeho spirálovitě stočená vlákna uvolňovala a stahovala, otáčelo se pomalu její tělo z jedné strany na druhou a zase zpět. K tomu všemu ji ještě rozhoupávaly póry vy větru jako kyvadlo, a nebylo divu, že se jí čím dál víc zvedal žaludek.

Také jí pořád dělalo starosti, jestli se lano opravdu nemůže přetrhnout. Ne pod její tíží, ale v důsledku toho, že se předře o nějakou ostrou hranu tam nahoře v okně.

Graham jí řekl, že sice k určitému tření mezi lanem a oknem docházet bude, ale že než se stačí třeba jen jedno vlákénko prodrít, bude už ona bezpečně dole na římse. Nylon je spolehlivý a pevný materiál. Proto se z něj horolezecká lana vyrábějí.

Červ pochybností a obav však v její hlavě vrtal dál.

Bylo osm minut po jedenácté hodině, když Frank Bollinger začal prohledávat třicáté poschodí.

Začínal mít stále intenzivnější pocit, že se beznadějně ztrácí v jakémsi fantasmagorickém světě stovek dveří naskládaných v mnoha vrstvách nad sebou. Už několik hodin nedělal nic jiného, než že zkoušel jedny po druhých a otevíral všechny, co otevřít šly. A pokaždé byl znovu a znovu přichystán na slastný okamžik vrcholného vzrušení, kdy stane tváří v tvář své oběti. Cítil v sobě napětí, které jeho organismus potřeboval. Napětí, které mu dávalo pocit, že žije. Ale pokaždé našel pouze tmou, ticho a prázdnotu. Každé další dveře mu byly příslibem, že za nimi najde svou kořist, ale pokaždé následovalo jen zklamání.

Zdalo se mu, že ta nekonečná houština dveří představuje realitu nejen dnešní noci, nýbrž i celého jeho života. Samé dveře, nic než dveře, za kterými se skrývá pouhá prázdnota a tma. Slepé chodby a mrtvé prostory. Každý den svého života se probouzel s nadějí, že konečně najde dveře, za nimiž bude všechno, po čem touží. Nic takového však nepřicházelo. Pokládal to za nespravedlivé. Vždyť on je přece jedním z vy volených, jedním z těch, jejichž poslání je nekonečně vyšší než běžný životní úděl obyčejných a podřadných tvorů, kteří se všude okolo něho hemžili. Co vlastně za těch třicet sedm let dokázal? Nic. Nestal se ani prezidentem, dokonce ani ne senátorem. Není slavný, není bohatý. Je jenom mizerný detektiv, polda, který téměř všechen svůj pracovní čas tráví v ponurém světě prostitutek a jejich pasáků, hazardních hráčů, narkomanů a všech možných podvodníků.

Právě proto musí Harris zemřít. Harris i desítky miliónů jemu podobných. Jsou to ubozí bezcenní tvorové a nemají na práci nic jiného než zabírat místo lidem nového rodu. Smůla byla ovšem v tom, že na každého takového, jako byl on, Bollinger, připadalo příliš moc těch podřadných. Jejich síla spočívala v množství. Aby uspokojili svoji chamtivou touhu po penězích a po moci, aby mohli prožívat ty svoje bezcenné životy v radovánkách, byli ochotni riskovat třeba i nukleární válku. Bollinger si uvědomoval, že nový rod se může zachovat a uplatnit pouze tehdy, když všichni tito bezcenní a podřadní tvorové zmizí ze světa. Pouze novodobý Armageddon může zajistit vyvoleným jejich právoplatné postavení.

Kapitola 34

Třicáté poschodí bylo pusté a prázdné, stejně jako schodiště a výtahová šachta.

Vydal se tedy o poschodí výš.

Connie ucítila pod nohama římso. Díky prudkému větru byla betonová plocha čistá, beze sněhu, a nemusela se proto bát, že by uklouzla na nějakém zledovatělém zmrázku.

Zůstala stát přitisknutá zády ke zdi budovy.

Kupodivu, teď když měla pod nohama pevnou oporu, zdál se jí pohled do nesmírné prázdné prostory pod ní ještě děsivější, než když se houpala zavěšená na laně. Během celého spouštění byla téměř neustále obrácena tváří ke stěně, a přestože vnímala prostor pod sebou, neviděla ho v té správné perspektivě. Teprve nyní, když bezpečně stála na betonové římse, si s dvojnásobnou intenzitou uvědomovala hrůzu pomýšlení na pád z výšky třicátého osmého poschodí. Černá propast, otevírající se dole pod ní, sejí zdála bezedná.

Silou vůle potlačila děsivé myšlenky a znovu se soustředila na to, co má dělat. Odvázala hlavní lano od svých úvazků a dvakrát za něj trhla. Graham zareagoval téměř okamžitě a začal lano vytahovat nahoru.

Connie věděla, že se během několika okamžiků vydá za ní.

Bude schopen přemoci svůj strach? Nepodlehne panice?

Věřím mu, opakovala si několikrát sama pro sebe. Opravdu věřím. Musím mu věřit.

Přesto ale nedokázala potlačit hroznou myšlenku, že se Graham během sestupu zřítí dolů a ona tu zůstane beznadějně sama.

Graham si stáhl rukavice, vyklonil se ven a začal rukou ohmatávat povrch zdi pod okenní římso. Celá budova byla obložena žulovými kvádry a byla postavena tak masivně, jako kdyby její stavitelé předpokládali, že by měla vydržet až na věky. Přestože mu prsty v ledovém větru brzy znecitlivěly, podařilo se mu mezi kvádry nahmatat uzounkou vodorovnou šterbinu, která přesně vyhovovala tomu, co potřeboval.

Sáhl k pasu, kde měl zavěšené kladivo a skoby, a pak, balancujíc na okenním rámu, se nahnul co jen mohl přes okraj a zatloukl do šterbiny ostrou skobu.

Musel pracovat téměř ve tmě, protože jediné světlo, které pocházelo od varovných majáků, umístěných asi deset metrů nad ním, bylo velmi slabé. Navíc tato světla neustále blikala a přepínala se z bílé barvy do červené a zase zpět.

V poměrně obtížné pozici, kdy vlastně zpola visel hlavou dolů, mu šla práce pomaleji, než by chtěl. Když byl konečně hotov, narovnal se a okamžitě se ohlédl přes rameno, jestli za ním nestojí Bollinger. Ne, pořád byl ještě sám.

Zdalo se, že skoba drží dobře. Ještě jednou ji pro jistotu zkusil, ale byl spokojen.

Vzal karabinu a zacvakl ji do oka skoby. Druhou karabinu připevnil k okennímu sloupku vedle té, na kterou bylo připevněno lano jistící Connii.

Pak si uvolnil smyčku hlavního lana od pasu a pustil jeho konec na zem.

Přivřel jedno okenní křídlo až těsně k oběma karabinám a druhé křídlo si připravil tak, aby ho mohl přivřít zvenku.

Potom stáhl zelené sametové závěsy. Věděl, že až sem Bollinger vtrhne, určité jejich únikovou cestu objeví, ale chtěl, aby se tak stalo co možná nejpozději.

Rozhrnul stažené závěsy a sedl si obkročmo na okenní rám. Závěs za ním se rozevlál v náporu větru pronikajícím dovnitř otevřeným oknem.

Vzal asi desetimetrový kus lana, který si uřízl z dalšího kotouče, přivázal jeho konec ke svým úvazkům a druhý konec připevnil ke karabině na okně. On už byl, na rozdíl od Connie, sám. Jeho neměl kdo jistit. Ale naštěstí už měl rozmyšlený způsob, jak se vyhnout sestupu najedním, nejistějším laně.

Rychle uvázal osmičkový uzel najeden konec patnáctimetrového lana, pak se vyklonil z okna a zapojil ho pomocí dvojité smyčky ke karabině na oku skoby. Uzavřel na karabině zámek a lano vyhodil do tmy. Ještě se pátravě podíval dolů, jestli visí volně. Ted měl připravené slaňovací lano.

Graham nikdy příliš nelpěl na ortodoxních lezeckých stylech, ale dnes se musel spolehnout vysloveně na improvizaci. Nebyl na žádné klasické stěně. Jeho postavení vyžadovalo, aby se dokázal přizpůsobit okamžité situaci a aby dokázal najít metody, pomocí kterých by sestup zvládl.

Znovu si navlékl rukavice, vzal desetimetrové jistící lano, ovinul si ho okolo pravé ruky a pak ho tou stejnou rukou pevně sevřel. Mezi rukou a karabinou na okenním rámu teď visela smyčka přibližně metr dlouhá. To bude tedy vzdálenost od okna, ve které se ocitne hned v prvním okamžiku sestupu.

Klekl si na okenní římsu a chvíli tak zůstal, jako kdyby si prohlížel lemování sametového závěsu. Potom se začal pomalu, opatrně a s přemáháním přesouvat ven. Ještě před tím, než se definitivně spustil z římsy, přivřel otevřené okenní křídlo až těsně ke karabinám na prostředním sloupku. Pak se okna pustil.

Téměř okamžitě přišlo to, čeho se obával. Vzpomínky na Mount Everest doslova v jeho hlavě explodovaly a na okamžik zcela ochromily schopnost soustředit se. Graham věděl, že právě tato okolnost může rozhodnout o všem, a zoufale se pokoušel potlačit paniku.

Cítil, jak se mu stahuje hrdlo a do úst mu stoupá tlak nesoucí s sebou kyselou pachut' nevolnosti. Několikrát opakovaně polkl, aby se uvolnil. Věděl, že musí za každou cenu nevolnost potlačit a naštěstí se mu to podařilo.

Alespoň pro tuto chvíli.

Levou rukou sáhl po slaňovacím laně a pak se i s ním chytl nad hlavou druhého lana, které svíral pravou rukou. Visel teď oběma rukama na kratším, jistícím laně. Trochu se přitáhl, potom zvedl kolena a zapřel se botama o holou stěnu.

Udělal několik malých krůčků, až se dostal do polohy, kdy se opíral o stěnu budovy přibližně v úhlu čtyřiceti pěti stupňů. Stál nyní zachycen špičkami bot za úzkou spáru mezi kamennými kvádry.

V tuto chvíli už mohl levou ruku opět uvolnit. Balancoval teď prakticky na čtyřech bodech. Pravá ruka svírající krátké jistící lano, obě nohy opřené o stěnu a levá ruka, kterou držel slaňovací lano.

Znovu vyzkoušel pevnost skoby tím, že několikrát vši silou trhl za lano, které na něm bylo upevněné. Skoba se ani nepohnula. Opatrně začal přenášet váhu těla na slaňovací lano, ale dál svíral pravou rukou i to druhé, jistící. Znovu zkontroloval, jestli se skoba pod jeho vahou neuvolňuje.

Nyní se už odhodlal uvolnit pravou ruku.

Ačkoliv se bránil jakýmkoliv myšlenkám na pád, přece jen si uvědomil, že po celou dobu slaňování dolů ke Connii je zajištěn bezpečně ukotveným lanem.

Musí si to pořád připomínat. Nesmí připustit paniku. Panika teď pro něho představuje největší nebezpečí. Právě ta ho může zabít daleko rychleji než Bollinger. Je jistěn pevným lanem, nic se nemůže stát.

Sáhl volnou pravou rukou pod stehno a snažil se nahmatat pokračování lana, které svíral levou rukou nad hlavou. Po několika vteřinách, kdy už začal málem zmatkovat, ho konečně našel. Nyní se tedy nacházel v pozici, ve které držel lano levou rukou nad hlavou, to pak procházelo mezi jeho nohama až k pravé ruce, odkud si ho přetáhl přes pravý bok, přes hrudl a konečně přes levé rameno. Zbytek lana mu visel za zády volně dolů a Graham ho pouze pravou rukou kontroloval.

Mohl být klidný, protože se nacházel v klasické slaňovací pozici.

Poprvé od okamžiku, kdy opustil okenní rám, se odvážil trochu se okolo sebe rozhlédnout. Z mlžného závoje sněhové bouře vystupovaly tmavé a děsivé obrysy mrakodrapů. Všude, kam jen pohlédl, poblikávaly stovky tisíc nejasných světelných bodů. Manhattan vlevo, Manhattan vpravo, Manhattan za jeho zády. Ale hlavně, a to ho děsilo nejvíc, Manhattan pod ním. Téměř sto osmdesát metrů černé prázdnoty bylo připraveno kdykoliv ho pohltnout. Na okamžik se ho zmocnil podivný pocit, že to nemůže být skutečné město, že to je pouze jeho miniaturní kopie. Ion sám se cítil nepatrný, nicotný, téměř jako maličká papírová figurka doplňující plastický model. Jeho iluzivní dojem však zmizel stejně náhle, jako se objevil, a město před jeho očima opět vyvstalo do obřích rozměrů. Temný betonový kaňon, který se otvíral dole pod ním, se zdál bezdný. Přestože se však dojem prostoru v jeho mysli vrátil do skutečných rozměrů, pocit, že on sám je nicotný a bezvýznamný, přetrvával.

V prvních okamžicích, kdy vylezl z okna, se soustředil především na skoby, lana a technické manévry. Tyto problémy ho tak zaměstnaly, že nebyl schopen plně vnímat širší okolí.

Teď už to ale bylo jiné. Najednou si začal svoji situaci uvědomovat až příliš jasně. Zvláště to, jak hluboko pod ním leží ulice a jak dlouhá je cesta k záchraně.

Aniž tomu mohl nějak zabránit, opět mu mozek zaplavily děsivé a paralyzující vzpomínky noha náhle ztrácí oporu,

strašný pocit prázdnoty, tvrdý náraz, řemeny se na zlomek vteřiny zařezávají do jeho hrudi, lano praská, letí, letí, letí, letí, opět náraz, tma, střepiny bolesti v nohou, zase tma, žhavé železo kdesi uvnitř, ostrá bolest vystřelující ze zad do celého těla, krev, tma, nemocniční místnost.

Ačkoliv do jeho tváře útočil ledový vítr, vyrazil mu na čele a na spáncích pot.

Třásl se a nemohl se ovládnout.

S hrůzou si uvědomoval, že nedokáže pokračovat v sestupu.

Letí, letí.

Nebyl schopen udělat jediný pohyb.

Když Bollinger vstoupil do výtahu, chvíli zaváhal. Už se chystal stisknout tlačítko do dvacátého třetího poschodí, když mu najednou došlo, že ztratil jejich stopu. Harris s tou ženskou zřejmě vůbec nešli dolů. Zmizeli mu přece ve dvacátém sedmém poschodí. Prohledal to tam dobře, stejně jako všechna poschodí níž, a nikde je nenašel. Měl skoro pokušení rozstřílet všechny zamčené dveře ve spodních třech čtvrtinách budovy. Byli pryč. Že by se vrátili zpátky do Harrisovy kanceláře? V okamžiku, kdy ho ta myšlenka napadla, věděl, že je správná. Zároveň mu také došlo, proč to udělali. Spočítali si totiž, že to je poslední, co on očekává, že by mohli udělat. Kdyby se pokoušeli dostat se dolů, ať už po schodech nebo výtahovou šachtou, dávno by je měl. Tím si byl zatraceně jistý. Takhle ho perfektně zmátli a získali spoustu času.

Sto osmdesát metrů.

Téměř dvakrát delší vzdálenost, než ta, kterou proletěl na Everestu.

A tentokrát už nemůže očekávat žádný zázrak v podobě sněhové závěje tlumící jeho pád. Policie by dole našla jen zkrvavený balík něčeho, co by stěží připomínalo lidské tělo.

Přestože neviděl téměř nic, dál zíral dolů pod sebe. Za clonou tmy a vířících sněhových vloček splýval chodník s okolím do neurčitě šedočerné plochy, ale on přesto upíral svůj pohled do bezedné hloubky jako hypnotizovaný.

Neděsilo ho vlastně to, co viděl, ale to, co vůbec vidět nepotřeboval, co už bylo v něm a co pohled dolů pouze oživoval a umocňoval.

Zavřel oči a přemýšlel o svém strachu. Přemýšlel, kam až ho jeho strach dostal. Stál špičkami bot zachycen za nepatrnou štěrbinu mezi dvěma bloky žulových kamenů. Levá ruka držela lano nad hlavou, pravá zase pod jeho tělem.

Nebylo proč se bát, nebylo proč váhat, přesto se nedokázal ani pohnout.

Když opět oči otevřel, uviděl pod sebou na římse Connii.

Stála tam a mávala na něho, aby si pospíšil.

Uvědomil si, že jestli se neodhodlá k sestupu, Connie zemře. Úplně na ni zapomněl, protože se zabýval pouze svými pocity a svými strachy. Byl naprosto znechucen sám sebou. Takhle se jí odvděčí za jeden a půl roku života, který mu věnovala? Za jeden a půl roku starostlivé péče, svaté trpělivosti a porozumění. Nepamatoval se, že by mu někdy vytkla jeho ukňouranost, sobectví a sebelítost. Náhle mu došlo, co všechno vlastně riskovala, když se odhodlala žít s ním. Bylo to dobrodružství, ze kterého nebylo návratu. Po stránce citové nebylo její postavení o nic lehčí než jeho pozice zde na laně. Sám nejlépe věděl, že citová zranění se dají mnohdy hůř snášet než konkrétní fyzická bolest. Musí to dokázat. Musí jí alespoň tímto způsobem splatit všechno, co pro něho za osmnáct měsíců společného života udělala. On je jejím dlužníkem, zatraceně velkým dlužníkem.

Potil se tak, že už měl s čela i s tváří částečně smytou vrstvičku ochranného loje. Když mu teď ledový vítr vysušoval kůži, cítil jeho mrazivost dvojnásob. Znovu si uvědomil, jak krátká doba by stačila, aby z nich mráz vysál všechny síly. Zvedl hlavu a podíval se na skobu, na které teď visel.

Jestli to nedokáže, Connie zemře.

Jeho levá ruka měla lano pouze vést, ale on ho svíral tak křečovitě, až ho bolely prsty. Věděl, co má dělat. Věděl, že je to úkol pravé ruky popouštět lano a určovat vzdálenost, o kterou se má spustit dolů.

Connie zemře.

Pomalů uvolnil křečovitě sevření levé ruky.

Umínil si, že se už nesmí dívat dolů. Zhluboka se nadechl a opět vydechl. Začal počítat do deseti. Jsem klidný, zvládnu to, říkal si v duchu. Odstrčil se nohama od zdi.

Jen nepropadat panice!

V okamžiku, kdy se jeho tělo zhouplo ve vzduchu, popustil lano a sklouzl po něm o kus níž. Při zpětném nárazu na zeď však projela jeho levou nohou ostrá bolest. Zkřivil tvář, ale zároveň věděl, že je schopen to vydržet. Pohledem na zeď zjistil, že klesl asi o půl metru. Nebylo to moc, ale daleko důležitější byl pro něho fakt, že se konečně k sestupu odhodlal a že to půjde.

Zpočátku si myslel, že se bude od zdi odrážet, co jen bude moci, a na každé zhoupnutí sestoupí asi o dva metry. Ale teď viděl, že to nedokáže. Alespoň zpočátku ne. Tak jak bylo pro něho v minulosti slaňování hračkou a vysloveným požitkem, tak ho teď stále ještě děsilo. Navíc rychlý a energický sestup by byl vzhledem k bolestem v noze nesnesitelný.

Znovu se odrazil od zdi, sjel o půl metru níž a zhoupl se zpátky. A znovu, tentokrát snad jen třicet nebo čtyřicet centimetrů. Byly to drobné opatrné přiskyky připomínající ustrašený tanec. Dozadu, dolů a zpět, dozadu, dolů a zpět, dozadu dolů a zpět.

Hrůza, která mu stahovala celé tělo, neustupovala. Byla pořád v něm. Ta zhoubná nemoc, přizívající se na jeho organismu už několik roků, se nedala vypudit během několika málo minut. Přesto však cítil, že se jí dokázal vzepřít. Už ho neovládala beze zbytku, nechromovala ho. Najednou mu blesklo hlavou, že by snad mohl jednou přijít den, kdy by se opět stal tím starým Grahamem Harrisem, mužem, který dokázal pokořit i samotný Everest. To pomyšlení ho nesmírně povzbudilo.

Když se po dalších několika metrech opět odvážil pohlédnout dolů, zjistil, že už je tak blízko římsy, že se stačí pustit lana a seskočit.

Connie byla okamžitě u něho a objala ho. "Dokázal jsi to, Grahame!" Musela křičet, aby ji v bouřlivém větru vůbec slyšel.

"Dokázal! Až sem jsem to dokázal."

"Možná že to bude stačit," řekla s novou nadějí v hlase.

"Jak to myslíš?"

Ukázala na okno vedle. "Co kdybychom se dostali dovnitř?"

"A proč? Co tam budeme dělat?"

"Je to něčí kancelář. Můžeme se tam schovat."

"A co Bollinger?"

Opět musela přidat na hlase, protože jí vítr rval slova od úst. "Stejně se jednou do tvé kanceláře dostane."

"To vím."

"Najde otevřené okno, uvidí lano, karabinu."

"To také vím."

"Určitě si bude myslet, že slézáme až dolů."

"Možná, ale dost o tom pochybuju."

"No dobře. I kdyby si to nemyslel, nebude vědět, kde jsme zmizeli. Nemůže přece rozstřílet všechny zámky v celé budově, aby nás našel."

Se svištěním a skučením se do nich opřel další nápor větru. Cloumal s nimi, jako kdyby byli pouhými figurkami na hraní.

Grahamovi padla do oka velká vločka sněhu. Zamrkal a pak zavřel oči, aby se voda vyplavila. Vypadalo to, jako kdyby mu po tváři stékaly slzy.

Oba se k sobě přitiskli blíž, aby na sebe nemuseli hulákat.

"Můžeme se tam ukrývat až do rána. Až přijde někdo do práce," navrhovala Connie.

"Do práce? Zítra je sobota."

"Někdo přece pracuje i v sobotu. Přinejmenším ti, co se starají o budovu."

"Ráno bude v celém městě sněhová kalamita," namítal. "Když řádí blizzard, nikdo do práce nepůjde."

"Pak tam zůstaneme až do pondělí."

"A co jídlo? A voda?"

"Ve větších kancelářích přece bývá kuchyňka. Třeba tam bude automat na kávu nebo na sodovku. Nebo tam možná najdeme i něco k jídlu."

"Až do pondělí?"

"Když to bude muset být."

"To je pěkně dlouhá doba."

Connie ukázala rukou do prázdna pod nimi. "Tady by nás zase čekala pěkně dlouhá cesta."

"Dobře. Dám na tebe, Connie."

"Pojďme," pobízela ho netrpělivě. "Musíme rozbít okno."

Bollinger překročil střepy z rozbitých lahví a nakoukl do Harrisovy kanceláře.

V prvním okamžiku neviděl nic, co by naznačovalo, že tu někde jsou.

Kam mohli proboha zmizet? Přece se nevypařili?

Už se chystal vrátit se do chodby, když si všiml, že se těžký zelený závěs kryjící okno nepatrně zavlnil.

Zvedl svůj walthera a málem vystřelil. Dříve než však stačil stisknout spoušť, závěs opět přilnul ke zdi. Tam se nemůže nikdo schovat, blesko mu hlavou. Není tam dost místa.

Došel k okraji závěsu, nahmatal šňůru a zatáhl za ni. Závěs se shrnul na stranu.

Jakmile se uvolnil střed okna, okamžitě si Bollinger všiml, že tam není něco v pořádku. Přistoupil blíž, a když uviděl, že jsou obě křídla pootevřená, otevřel je dokořán.

Téměř okamžitě na něho ze tmy vyrazil závan studeného větru a rozcuchal mu vlasy. Ani to však nemohlo zabránit, aby si nevšiml karabiny připevněné na rámu a také lana, které na ní viselo.

Bollinger se vyklonil z okna a podíval se dolů.

"To snad není možné!" vyklouzlo mu z úst. Nevěděl, jestli má věřit svým vlastním očím.

Graham se pokoušel odepnout kladívko zavěšené u pasu, ale s tlustými rukavicemi se mu to pořád nedařilo. Bez rukavic by to byl jednoduchý úkon, ale on se je bál svléknout, aby mu nespadly dolů. Kdyby byli později nuceni pokračovat dál v sestupu, byl by bez rukavic naprosto nemožný.

Najednou uslyšel ve větru nad sebou podivný zvuk. Bylo to poměrně hlasité tupé třesnutí podobné tlumenému zahřmění hromu.

Konečně se mu podařilo odepnout kladívko.

Další tupý třesk.

Connie ho chytila za ruku. "Bollinger!"

V prvním okamžiku nevěděl, co tím myslí. Podíval se nahoru pouze proto, protože se tam dívala ona.

Deset metrů nad nimi vykukovala z okna jeho kanceláře Bollingerova hlava.

Graham okamžitě vykřikl na Connii: "Přitiskni se ke zdi!"

Stála jako přimrazená a nebyla schopná se pohnout. Byl to vlastně první okamžik, kdy ji viděl opravdu zděšenou.

"Connie, proboha, nevystavuj se mu tak!" vykřikl na ni znovu.

Konečně zareagovala a přitiskla se zády ke zdi.

"Odvaž se od jistího lana," přikázal ji.

Nad jejich hlavami ve tmě zableskl výstřel.

Graham praštil kladívkem do skleněné tabule a rozbil ji. Okamžitě začal vytloukat rozeklané střepliny, které čnely z okenního rámu. Všechno to dělal v horečnatém chvatu, protože si vzpomněl na svoji vizi, předpovídající, že má být střelen do zad.

Ostré třesnutí odražené kulky pár centimetrů od jeho hlavy způsobilo, že instinktivně uskočil stranou.

Opět mu na tváři vyrazil studený pot.

Zaslechl, jak na ně Bollinger něco vykřikl, ale v hukotu větru nebylo rozumět.

Už se nahoru nedíval, jen se horečnatě snažil vytlouct z rámu zbylé střepliny skla.

Třesk!

"Vlez dovnitř!" vykřikl na Connii, když bylo okno jakž takž čisté.

Connie se vyškrábala na okenní římsu a zmizela uvnitř tmavé kanceláře.

V rychlosti se odvázel od jistího lana.

Třesk!

Zvuk letící kulky se ozval tak blízko, že bezděčně vykřikl. Vzápětí si uvědomil, že kulka zavadila o tlustý límec jeho bundy. Byl tak šokován, že se zapotácel a málem ztratil rovnováhu. V tom okamžiku se už téměř viděl, jak padá z římsy dolů.

Třesk!

Třesk!

Graham se vrhl směrem k rozbitému oknu a téměř jím proskočil dovnitř. Do posledního zlomku vteřiny očekával, že kulka z Bollingerovy pistole skončí v jeho zádech.

Kapitola 35

Stáli uvnitř cizí neosvětlené kanceláře v třicátém osmém poschodí a pod nohama jim skřípaly skleněné střepliny.

"Nemohu pochopit, jak je možné, že nás netrefil," řekla vyděšená Connie.

Graham si otřel zpoceně čelo rukavicí a řekl: "Je tam vichřice. Možná že vítr kulku trochu odchýlil."

"Na deseti metrech?"

"Možná. Kromě toho, třeba nemohl pořádně zamířit. Musel se vyklonit a střelit dolů. Tma, vítr a sníh do očí musel by mít vlastně štěstí, aby nás trefil."

"Ted tu ale nemůžeme zůstat, jak jsme si plánovali," povzddechla Connie.

"Jistě že ne. Ví, ve kterém jsme poschodí. Ted už asi běží do výtahu."

"Musíme se tedy vrátit ven?"

"Kdyby to nebylo nutné, už bych se tam nevrátil ani za nic."

"Co když nás bude sledovat a pokusí se nás sestřelit?"

"Máme nějakou jinou volbu?"

"Ne," prohlásila jednoznačně Connie. "Jsi připravený?"

"Copak lze být na něco takového připravený?"

"Zatím ses držel perfektně."

"Jenom deset metrů."

"Vím, že to dokážeš, Grahame."

"Copak ty už jsi také jasnovidec?"

"Nepotřebuju být jasnovidec. Viděla jsem to. Viděla jsem, jak jsi konečně překonal svůj strach."

"Kdo? Já?"

"Ano."

"Já mám strach, že bych ho mohl rozdávat."

"Ale ne takový jako dříve. Tedl máme oba ke strachu důvod. Je to ale normální, přirozený strach."

"Tak ti tedy řeknu, že jsem z toho normálního, přirozeného strachu celý špatný."

"Vidím, že jsem měla pravdu."

"V čem?"

"Že jsi právě takový muž, jakého jsem vždycky chtěla."

"Jeden by se divil, jaká ty jsi nenáročná."

Přesto z jeho hlasu poznala, že mu její slova zalichotila. Connie věděla, že jeho ironická poznámka nebyla míněna vážně. Cítila, že se tak v legraci vypořádával s komplexem méněcennosti, který ho trápil. Z jeho slov i z jeho chování poznala, že začíná pomalu, ale jistě získávat sebevědomí a úctu k sobě samému.

Graham přistoupil k oknu a otevřel jeho druhé křídlo. "Počkej tady. Musím upevnit novou skobu a navázat lano."

Svlékl si rukavice. "Podrž mi je zatím."

"Zmrznou ti ruce."

"Minutku nebo dvě to vydržím. Bez rukavic budu rychleji hotov."

Opatrně vystrčil hlavu z okna a podíval se nahoru.

"Je tam pořádek?" zeptala se s obavou.

"Ne."

Graham vylezl ven na římsu, lehl si na břicho, a s hlavou a s rameny přes okraj začal zkoumat povrch stěny pod sebou.

Connie mezitím přistoupila ke dveřím a poslouchala.

Ještě než Bollinger opustil Harrisovu kancelář, zastavil se, aby doplnil zásobník svého walthera. Pak se vydal směrem k výtahu.

Podobně jako nahoře zatloukl Graham skobu do mezery mezi dvěma žulovými bloky. Přesvědčil se, že je pevná, a připevnil k jejímu oku karabinu.

Pak se narovnal, odepjal si od pasu třicetimetrové lano a rychle ho upravil tak, aby se dalo bez problémů rozvinout.

Uvědomil si však, že při jistění Connina sestupu bude muset dát pozor, aby mu vítr stočené lano nezamotal. To by jim mohlo přinést nepříjemné problémy. Na jednom konci lana udělal dvojitou smyčku a zakončil uzlem.

Potom si znovu lehl na břicho a zapnul smyčku do karabiny. Uzavřel karabinu a zajistil ji zámkem.

Opět se narovnal a posadil se zády proti větru. Jeho nárazy byly tak silné, že měl chvílemi pocit, jako kdyby ho něčí silné ruce strkaly k okraji římsy. Už teď cítil, jak jeho prsty začínají působením mrazu ztrácet citlivost.

Obě jističi lana, která použili k sestupu ze čtyřicátého poschodí, se vedle něho kývala ve větru. Natáhl ruku a jedno z nich uchopil.

Lano bylo k vrchní karabině připevněno takovým způsobem, že se dalo uvolnit zespodu a shodit dolů. Bylo totiž ke karabině přivázáno pomocí speciálního uzlu, který držel tím pevněji, čím těžší zátěž na laně visela. Ale v okamžiku, kdy se lano odlehčilo, dal se uzel vhodným trhnutím uvolnit. To se právě teď Graham pokoušel udělat. Zkusil to jednou, dvakrát a napotřetí se lano vysmeklo z karabiny a spadlo mu k nohám.

Graham vytáhl z kapsy zavírací nůž a pak pomocí něho odřízl z desetimetrového lana dva krátké, přibližně jeden a půl metru dlouhé kusy. Zavřel nůž a strčil ho zpátky do kapsy.

Postavil se a trochu se při tom zapotácel. Jeho bolavá noha se opět ozvala.

Vzal jeden krátký kus lana, který právě uřízl, a uvázal si ho ke svým úvazkům. Na jeho druhý konec připevnil karabinu a tu pak zacvakl za okenní rám.

Naklonil se dovnitř kanceláře a zavolal: "Connie?"

Vystoupila z tmy do mdlého vějíře světla přicházejícího zvenku. "Poslouchala jsem u dveří."

"A co? Slyšela jsi ho?"

"Zatím ne."

"Vylez sem za mnou."

Bollinger si najednou uvědomil, že by byl rád, kdyby tu s ním byl Billy. Cítil, že Billy je polovina jeho osobnosti, padesát procent jeho těla i duše. V některých chvílích, jako byla třeba tato, se bez Billyho cítil jen napůl živý. Bez Billyho nebyl schopen plně vychutnat všechno to napětí a vzrušení.

Šel chodbou k výtahům a přemýšlel o něm. Hlavou mu probleskly vzpomínky na dny, kdy se spolu seznámili.

Setkali se tenkrát v pátek a strávili plných devět hodin v soukromém nočním klubu na Čtyřicáté čtvrté ulici. Odešli pak až po rozednění a oba byli udiveni, jak rychle jim spolu čas uplynul. Bar byl místem, kam s oblibou chodívali městští detektivové, a byl téměř pořád plný. Přesto se tenkrát Bollingerovi zdálo, jako kdyby tam kromě nich nebylo živé duše.

Od prvního okamžiku si dokonale rozuměli. V jejich myšlení byla až mytická jednota vyskytující se někdy u dvojčat.

Hovořili spolu překotně a dychtivě. Ne nějaké běžné společenské řečičky nebo drby. Vedli spolu vážnou konverzaci, která se dotýkala těch nejvznešenějších myšlenek a pocitů. Bollinger se nepamatoval, že by se kdy dokázal před někým tak otevřít. Nic pro ně nebylo tabu. Politika, náboženství, poezie, sex. Hovořili o sobě, o tom, že jejich postavení ve společnosti neodpovídá jejich schopnostem. Nacházeli obrovské množství myšlenek a názorů, ve kterých, i když byly značně neortodoxní a neobvyklé, se dokonale shodovali. Po devíti hodinách věděli jeden o druhém víc, než znal kterýkoliv z nich o jiném živoucím tvorů na této zeměkouli.

Následující večer se v baru setkali znovu. Opět spolu mluvili, pili a večer zakončili tím, že odešli do Billyho bytu s nejlepší prostitutkou, jakou v baru objevili. Všichni tři si pak spolu vlezli do postele, nebo přesněji řečeno, oni dva si vlezli do postele s ní. Rozdíl spočíval v tom, že ačkoliv s prostitutkou rozehráli tu nejdivočejší partii sexuálních hrátek, chvílemi každý zvlášť a chvílemi zase oba současně, přesto se jeden druhého ani nedotkli.

Později si Bollinger uvědomil, že tak zběsilý a nevázaný sex, zacházející až na samou hranici vyčerpání, si nikdy předtím nedovedl ani představit. Billy na žádného divokého hřebce nevypadal. Spíš naopak. Jenže skutečnost byla zcela jiná.

Byl doslova nenasytý. Dlouhé hodiny s rozkoší oddaloval svůj orgasmus, protože věděl, že čím déle se dokáže zdržovat, tím bouřlivější bude konečné vyvrcholení. Byl to požitkář, který si dokázal odepřít okamžité uspokojení, pokud existovala naděje na pozdější, ještě intenzivnější vzrušení. Od okamžiku, kdy se všichni tři ocitli v posteli, Bollinger poznal, že je testován a oceňován. Billy ho neustále pozoroval. Bollinger si dával záležet, aby se svému staršímu kamarádovi vyrovnal, a to se mu dokonale podařilo. Prostitutka si dokonce stěžovala, že už nemůže a že je vyčerpána.

Ještě teď si dovedl naprosto živě vybavit pozici, ve které se nacházel při vyvrcholení. Dokonce trochu Billyho podezíral, že ho do ní on sám vmanévroval. Prostitutka klečela uprostřed postele na kolenou, opřená o ruce, a Billy byl před ní. Bollinger klečel za ní a rozdával si to s ní zezadu. Díval se přitom přes její záda na Billyho a později si uvědomil, že právě v této pozici chtěl Billy skončit. Chtěl se mu dívat do tváře.

Dříve než to zjistil, pozoroval Bollinger spíš sám svoje pohyby. Pak si ale všiml, že na něho Billy dychtivě zírá široce otevřenými vytřeštěnými očima. Ačkoliv měl Bollinger z jeho pohledu téměř strach, neuhnul očima a vydržel. Několik okamžiků potom ucítil, že pomalu upadá do jakéhosi halucinogenního stavu, v němž se ho zmocňuje pocit, jako když opouští své vlastní tělo a pomalu pluje vzduchem k Billymu. Pluje a postupně se zmenšuje tak, až ho ty divoce rozšířené oči hrozily zcela pohltit. Uvědomoval si sice, že je to pouhá iluze, ale ani tím se její působivost nezmenšila. Byl ochoten téměř přísahat, že se skutečně do Billyho očí ponořil. Ztrácel se v nich a padal dolů, pořád dolů.

Jeho vlastní vyvrcholení bylo něčím nekonečně větším než pouhou biologickou funkcí. Na fyzické úrovni ho sice

spojovalo s prostitutkou, ale současně cítil, že v mnohem vyšší rovině je přitahován k Billymu. Přesně v okamžiku, kdy jeho vzrušení vrcholilo, stříkal Billy svoje semeno do jejích úst. V divokém a intenzivním orgasmu ovládla Bollingera zvláštní představa, že on i Billy vrůstají do těla ženy a jejich údy se nafukují a prodlužují, až nakonec dochází k jejich setkání přímo uprostřed ní. Pak už tu ženu přestal vnímat úplně a vnímal pouze Billyho. Ve své halucinogenní představě viděl, jak oba stojí proti sobě, špičky jejich penisů se dotýkají a ejakulují jeden do druhého. Byla to velmi silná představa, ale překvapivě asexuální. V žádném případě v ní nebyl ani náznak homosexuálního citění. Bollinger nebyl žádný teplouš, to ani v nejmenším. Představa, která v okamžiku vrcholného vzrušení zcela ovládla jeho vědomí, měla spíš charakter rituálu uzavírání bratrství stvrzeného krví, tak jak je to běžné u některých amerických indiánských kmenů. Ti věří, že krev, která se mísí v malých rankách přiložených k sobě, způsobí, že každý takto spřízněný bude navždy součástí těla toho druhého. Ano, Bollingerova fantastická představa byla obdobou indiánského ceremonálu uzavírání pokrevního bratrství. Byla to přísaha, nejposvátnější spojení, jaké si jen dovedl představit. A podobně jako primitivní indiáni i on byl přesvědčen, že k vzájemnému splynutí skutečně došlo. Věděl, že od této chvíle už nejsou každý sám, ale že tvoří jedno tělo, jednu duši.

Ted tu ale sám byl a cítil, že mu Billy chybí. Cítil, že tu chybí druhá půlka jeho osobnosti.

Došel k výtahu a klíčem ho odblokoval.

Connie se vyškrábala na okenní rám a vylezla ven.

Graham rychle navázal volný konec hlavního třicetimetového lana k jejím úvazkům.

"Hotovo?" zeptala se.

"Ještě to není všechno."

Cítil, že mu začínají mrznout prsty a začíná v nich ztrácet cit.

Vzal druhý kus krátkého lana, který si předtím uřízl, a navázal na oba jeho konce karabiny. Potom obě karabiny zacvakl do kovového kroužku na jejich řemenech. Vznikla tak smyčka lana, která jí visela od pasu ke kolenům. Potom jí zavěsil k řemenům u pasu kladívko.

"K čemu mi to bude?" zeptala se a ukázala na smyčku.

"Další římsa je o pět poschodí níž. Vypadá, zeje asi o polovinu užší, než ta, na které stojíme. Spustím tě tam úplně stejně jako poprvé. Já budu zatím přivázaný tímhle k okennímu rámu," škubl za svoje krátké lano. "Ted už ale nemáme čas chystat pro tebe jističi lano. Budeš muset dolů bez jistění."

Connie se kousla do rtů a pak přikývla.

"Hned jak se dostaneš na římsu," pokračoval Graham, "zkus tam najít vodorovnou mezeru mezi kameny, do které by se dala zatlouct skoba. Čím užší bude, tím lepší. Ale neztrácej moc času dlouhým porovnáváním. Vezmi kladivo a do první vhodné mezery skobu zatluč."

"Už rozumím. Tou smyčkou se pak připnu, abych byla zajištěná."

"Přesně tak. Odepeš jednu karabinu a připeš ji k oku skoby. Jenom si dej pozor, abys pak zaklapla zámek."

"Jaký zámek?"

Graham ji ukázal, jak se s karabinou pracuje. "Jakmile ji zajistíš, odvaž se od lana, abych ho mohl vytáhnout nahoru a použít pro sebe."

Connie mu podala rukavice a on šije navlékl.

"Ještě něco. Budu tě spouštět mnohem rychleji než poprvé. Nesmíš se toho vyděsit. Jenom se pořádně drž a sleduj římsu pod sebou."

"Dobře."

"Je ti to všechno jasné?"

"Snad ano."

Connie se posadila na okraj římsy a nohy spustila dolů.

Graham zvedl lano a několikrát zacvičil zkřehlými prsty, aby opět získal cit a sílu k pořádnému uchopení. I když účinek nebyl kdovíjaký, přece jen se jeho prsty trochu uvolnily a zahřály. Pak se zešíroka rozkročil, nadechl se a řekl: "Tak můžeš!"

Connie sklouzla přes okraj do prázdna.

Grahamovy paže a ramena bolestivě pocítily náraz napětí. Zatnul zuby a začal popouštět lano, jak nejrychleji se odvažoval.

Bollinger stál v třicátém osmém poschodí na chodbě a nemohl se rozhodnout, které dveře vedou do místnosti nacházející se přesně pod Harrisovou kanceláří. Nakonec se rozhodl pro dvojce brokerskou firmu Boswell a Dentwickův zásilkový prodej.

Oboje dveře byly zavřené.

Začal u Dentwicka a třemi kulkami roztříštil zámek. Potom strčil do dveří, dvakrát vystřelil do tmy a příkrčený vrazil dovnitř. Rukou zašmátral po vypínači a rozsvítil.

První tři místnosti byly prázdné. Opatrně se přiblížil k zbývajícím dvojím dveřím.

Napětí lana povolilo a Graham věděl, že se Connie právě dostala na římsu o pět poschodí níž.

Přesto ještě chvíli svíral pevně lano a byl připraven zachytit ji, kdyby před tím, než se připoutá, uklouzla.

Najednou uslyšel dva tlumené výstřely.

Přestože byly jeho uši zahlcené hučením vichru, zaslechl výstřely zcela zřetelně. Znamenalo to jediné Bollinger musel být někde zatraceně blízko.

Ale na co proboha střílel?

Kancelář za Grahamovými zády zůstávala tmavá, ale najednou se objevilo světlo za vedlejšími okny.

Byl mu v patách.

Má se to snad stát tady, blesklo Grahamovi hlavou. Tady má dostat svoji kulku do zad? V laně, které držel v rukou, ucítil dvě zaškubnutí. Connie byla hotová dříve, než čekal. Vytáhl lano, jak nejrychleji mohl, a horečnatě zvažoval, jestli se mu podaří uniknout odsud ještě před tím, než Bollinger najde správné dveře. Bylo mu jasné, že tentokrát musí sestupovat podstatně rychleji, jinak nemá nejmenší šanci. Navíc si uvědomil, že by se měl vyhýbat oknům umístěným podél dráhy lana pod římsou. A na to právě nebude mít dost času, protože musí spěchat. Musí se spouštět po delších úsecích, musí se odrážet dál od zdi. Všechny tyto úvahy ho do krajnosti znervózňovaly a opět v něm začínaly rozdmýhávat jiskřičky hrůzy a děsu. Možná ale že vypjatost chvíle byla jeho štěstím. Ted musel jednat bleskově. Kdyby měl víc času na přemýšlení, mohlo by dojít k situaci, že by ho strach a panika opět zcela paralyzovaly. Bollinger se definitivně přesvědčil, že ani Harris, ani jeho družka v kancelářích Dentwickovy společnosti nejsou. Vrátil se tedy zpátky na chodbu a dvěma výstřely rozbil zámek u vedlejších dveří.

Kapitola 36

Boswellova brokerská firma obsazovala v třicátém osmém poschodí tři malé kanceláře. Všechny byly poměrně chudě zařízené, ale na Bollingera spíš zapůsobila skutečnost, že ani v nich nikdo nebyl. Přistoupil k rozbitému oknu a vyklonil se ven. Jeho oči pátravě zkoumaly římsu táhnoucí se podél budovy, ale ani na jedné, ani na druhé straně nikoho neviděl. Znechuceně odhrnul střeptiny skla z parapetu a prolezl oknem ven. Sotva se ocítl na římsě, opřel se mu do tváře prudký nápor větru a za několik vteřin měl sněh i za límcem. Zimomřivě se otřásl a začal litovat, že si dole v hale svlékl kabát. Protože neměl, čeho by se chytil, musel si lehnout na břicho. Beton byl tak studený, že měl pocit, jako kdyby ležel úplně nahý na kusu ledu. Vysunul hlavu přes okraj a pátravě se zadíval dolů. Harris visel asi tři metry pod ním a komíhal se na tenkém laně. Bollinger sáhl přes okraj římsy a nahmatal skobu. Málem mu na ní přimrzly prsty, jak byla studená. Zkoušel, jestli by skobu nedokázal uvolnit, ale ani s ní nepohnul. Přestože byla téměř tma, uviděl nezřetelně, že lano je připevněno na karabině, která se dala rozepnout. Znovu ji nahmatal a pokoušel se lano uvolnit. Ani to se mu však nepodařilo, protože neuměl s mechanismem karabiny zacházet. Chvilí zvažoval, jestli by měl šanci Harrise sestřelit. I když byl od něho jen pár metrů, uvědomil si, že by mohl jen těžko pořádně zamířit. Byla tma a kromě toho měl oči plné slz od ledového větru. Navíc se Harris neustále na laně kýval a jako terč byl velmi nezřetelný. Bollinger však dostal lepší nápad. Obrátil se na bok, zastrčil pistoli do kapsy a místo ní vytáhl svůj vystřelovací nůž. Byl to tentýž vražedný nástroj, kterým odpravil už tolik žen. Pokud se mu podaří přerezat lano dřív, než Harris dosáhne na úzkou římsu dole pod sebou, bude mít jeho nůž na kontě první mužskou oběť. Znovu nahmatal skobu a přejel rukou dál ke komíhající se karabině. Ted už měl pod svými prsty smyčku, za kterou bylo lano připevněno. Z boku se do budovy opřel nový nápor větru, sklouzl po stěně a udeřil ho plnou silou do tváře. Bollinger těžce dýchal vzrušením i námahou. Měl otevřená ústa a za chvíli ho začal ledový vzduch řezat do krku. Harris neměl ani ponětí, co se nad ním děje, a spouštěl se dolů, jak nejrychleji mohl. Právě se odrazil od stěny, sjel téměř o dva metry níž a znovu se odrazil. Karabina se v oku skoby neustále kývala a Bollinger měl problém, aby při řezání nasazoval nůž pořád na stejné místo. Harris se rychle přibližoval k římsě, na které ho už netrpělivě očekávala Connie. Za několik vteřin bude stát vedle ní. Ještě několik metrů absolvoval Harris na zpola přerezaném laně, když poslední nylonové vlákno povolilo a lano se vysmeklo z karabiny ven. Graham se právě zhoupl zpátky ke stěně a s nohama nataženými se blížil k uzounké okenní římsě. Najednou si s hrůzou uvědomil, že napětí lana povolilo. Okamžitě věděl, co se stalo. Jeho myšlení akcelerovalo do nejvyšších možných obrátek. Dlouho předtím, než mu volné lano spadlo na ramena, a snad jen setinu vteřiny před okamžikem, kdy se jeho nohy už už dotýkaly žulových kamenů, blesklo jeho mozkiem jediné možné řešení. Okenní římsa byla asi pět centimetrů široká, sotva na špičku jeho bot. V žádném případě se na ní nemohl udržet. Jedinou šancí bylo využít pohybu, který jeho tělo setrvačností dokončovalo a rozbít okenní tabuli. Napřáhl nohy směrem k uzounké římsě a vzápětí narazil ramenem do okna. V posledním zlomku vteřiny ho ovládla jediná myšlenka: musí rozbít sklo a zachytit se rukou za okenní rám. Kdyby se mu to podařilo, mohl by se snad dostat i dovnitř. Jenže v téže okamžiku, kdy skleněná tabule praskla, smekly se jeho nohy z uzounké římsy do prázdna. Vzápětí si s hrůzou uvědomil, že jeho tělo klouže nezadržitelně dolů. Začal zoufale tápat rukama po něčem, čeho by se mohl zachytit. Jeho kolena narazila na okenní římsu a ostrá žulová hrana mu roztrhla kalhoty a do krve sedřela kůži. Na nemožně úzkém výstupku se neměl šanci udržet a jeho kolena sklouzla do prázdna stejně jako předtím špičky bot. V posledním zoufalém pokusu hrábl oběma rukama po římsě a zůstal na ní viset za prsty. Několik vteřin se kýval nad propastí, kopal nohama do zdi a hledal oporu pro nohy tam, kde žádná nemohla být. Římsa, na které ho čekala Connie, byla od okna vzdálená asi čtyři a půl metru, takže jeho nohy se teď komíhaly něco přes dva metry nad ní. Pouhé dva metry, jenže z jeho pozice mu ta vzdálenost připadala spíš jako kilometr.

Mozkem mu probleskla děsivá představa pádu dolů na Lexington Avenue a on v duchu úpěnlivě prosil Boha, aby jeho vize o kulce v zádech byla pravdivá.

Bylo mu jasné, že se v této pozici nemůže udržet dlouho. Rukavice, které měl na ruku, byly příliš tlusté, než aby se mohl na úzkém zledovatělém výstupku pořádně chytnout.

Cítil, jak jeho prsty povolují, a pak už jen padal dolů. Dopadl nohama na římsu, vykřikl bolestí a zapotácel se dozadu. Ve víru bolesti a děsu si stačil uvědomit Conniiin výkřik.

Protože ztratil rovnováhu, jedna jeho noha instinktivně vykročila dozadu, ale tam byla jen prázdnota. Graham cítil, jak na něho saha smrt. Jeho ruce zběsile tápaly vzduchem v marné snaze chytout se něčeho pevného.

V posledním zlomku vteřiny ucítil Conniiinu ruku. Chytla ho za bundu a zoufale se snažila přitáhnout ho k sobě, aniž si uvědomovala, že tím riskuje svůj vlastní život. Skoba, na kterou byla připnutá, nemusela totiž zátěž dvou těl unést. Snad to byl další z nahodilých větrných poryvů proti budově, který jim pomohl.

Connii se podařilo přitáhnout Grahama k sobě tak, že se jejich poloha stabilizovala. Noha tápající v prázdnotě našla konečně spásnou pevnou oporu. Graham objal Connii kolem krku a oba se přitiskli těsně ke studené stěně, co nejdál od děsivé prázdnoty bezedné černé hloubky.

Kapitola 37

"Musel ti přeríznout lano," vypravila ze sebe po chvíli Connie. "Ale není tam nahoře nikde vidět."

"Protože už zase po nás jde."

"Co když nám přerízne lano znovu?"

"Nepochybuj, že to udělá. Jediná šance je, abychom byli rychlejší než on."

Graham si lehl na břicho podél římsy.

Cítil, jak se po celé délce jeho levé nohy rozlévá ochromující bolest. Když si uvědomil, co všechno by ještě musela vydržet, než by se dostali dolů na ulici, zdálo se mu naprosto nemožné, aby se to podařilo. Obával se, že by ho noha mohla zradit právě v okamžiku, kdy na její pevné opoře bude záviset celý jeho život.

Sáhl k pasu a odepnul jednu skobu. Potom natáhl ruku směrem ke Connii: "Kladivo."

Okamžitě mu ho podala.

Trochu se otočil, tak, aby ležel šikmo k okraji římsy, a vystrčil hlavu spolu s pravou rukou přes okraj.

V hloubce pod sebou uviděl, jak po Lexington Avenue jede sanitní auto s blikajícím majákem. Dokonce i odtud, z třicátého třetího poschodí, toho nebylo dole na ulici moc vidět. Nebýt blikajícího majáku, asi by vůbec nebyl schopen sanitku rozeznat. Auto projelo podél Bowerton Buildingu a zmizelo ve tmě.

Grahamovi se podařilo najít vhodnou štěrbinu, aniž by byl nucen svléknout rukavice. Protože nebyl čas na rozmýšlení, začal do ní okamžitě zatloukat skobu.

Najednou jeho oči zaznamenaly jakýsi neurčitý pohyb v okně o dvě poschodí níž. Uvědomil si, že někdo okno pootevřel. Neviděl vlastně nic jiného, než že se jedna okenní tabule pohnula směrem dovnitř. Žádná hlava se neobjevila, ani nic jiného, co by naznačovalo, že tam je on. Přesto si byl Graham naprosto jistý, že v tmavé kanceláři o dvě podlaží níž čeká Bollinger.

Cítil, jak mu po těle projelo zamrazení, ale tentokrát neměl jeho pocit nic společného s chladem a ledovým větrem.

Okamžitě si uvědomil, že se musí chovat tak, jako kdyby si ničeho nevšiml. Ne kvůli Connii, ale kvůli němu. Dokončil tedy zatloukání skoby a potom se teprve posadil a vstal. "Už nemůžeme pokračovat dolů, Connie," oznámil jí.

Podívala se na něho se zmatkem v očích. "Proč ne?"

"Čeká na nás o dvě poschodí níž."

"Cože?"

"Viděl jsem, jak se pootevřelo jedno okno. Čeká tam, aby nás zastřelil. Nebo alespoň toho, kdo půjde první."

Její šedé oči se rozšířily hrůzou. "Ale proč tedy nevtrhl rovnou sem?"

"Možná si myslel, že už nás tu opět nezastihne. Nebo se obával, abychom neutekli podél zdi po římse, až se sem bude dobývat."

"Co teď?"

"Nevím. Musíme něco vymyslet."

"Grahame, mám hrozný strach."

"Nesmiš propadat panice."

"Ted už nám nic nepomůže."

Objal ji, aby ji uklidnil. Zblízka viděl, že má na obočí vrstvičku přimrzlého sněhu. Vítr okolo nich skučel jako pomínutý.

"Kousek odsud je roh budovy," řekl Graham.

"A co s tím?"

"Za ním je stěna obrácená do postranní ulice."

"K čemu?"

"Dostaneme se po římse za roh," řekl Graham vzrušeně.

"A pokusíme se slézt tam?"

"Konečně ti to došlo. Nebude to o nic obtížnější, než po téhle straně."

"A Bollinger nás neuvidí, protože má přehled pouze přes Lexington Avenue." V jejím hlase opět probleskla naděje.

"Přesně tak."

"To je fantastické."

"Jdeme na to, Connie."

"Jenže po určité době náš manévr stejně odhalí."

"Musíme doufat, že mu to bude chvíli trvat."

"Pár minut na nás bude určitě čekat tam, kde je teď. Potom mu zabere dost času, aby prohledal celé poschodí."

"A také schodiště."

"A výtahovou šachtu. Jestli budeme mít štěstí, můžeme za tu dobu sešplhat víc než polovinu vzdálenosti dolů."

"Kéž bys měl pravdu," povzddechla si Connie. "Pojďme."

Kapitola 38

Frank Bollinger stál v třicátém prvním poschodí u pootevřeného okna a čekal. Slyšel, jak Harris před chvílí zatloukal skobu. Nyní si asi připravují lana.

Občas mrkl poočku nahoru, aby se přesvědčil, jestli už Harris začal spouštět tu svoji ženskou. Představa, jak se objevuje přímo před ním, ho vzrušovala. Těšil se na okamžik, až ji bude moci sfouknout dolů do tmavé propasti. Už to měl promyšlené. Jak ji Harris uvidí letět, zlomí se a nebude schopen nic vymyslet. Pak se za ním vydá a dostane ho jako bezbranného králíka v kleci. Konečně bude mít dostatek klidu, aby ho oddělal pěkně čistě, přesně tak, jak si dnes odpoledne naplánovali.

Znovu se mu v hlavě vybavila vzpomínka na noc, kterou s Billym strávil v jeho bytě.

Když konečně propustili zmoženou prostitutku, vrhli se do kuchyně a dali se do jídla. Vytáhli nejrůznější saláty, studené řízky, opekli si několik plátků slaniny, k tomu šest vajec a osm kousků topinek. Všechno pak zalévali skotskou. Ke své hostině přistupovali stejně jako k sexu dychtivě, lačně a s chutí, která neměla nic společného s chutí obyčejných mužů. Byla to chuť téměř božská, protože oni dva byli supermani stojící blíž bohům než obyčejným bezcenným lidem.

Uprostřed noci pak začal Bollinger nad lahví brandy Billymu vypravovat o létech, která prožil jako dítě se svou babičkou.

Dokonce i teď by mohl přesně opakovat téměř celý rozhovor. Měl obrovský talent pamatovat si psané i mluvené slovo. Navíc svou přirozenou schopnost neustále třibil a cvičil memorováním dlouhých pasáží své oblíbené poezie.

"Takže ti říkala Dwighte. Líbí se mi takové jméno."

"Pročnajednou tak zvláště mluvíš? "

"Míniš můj jižanský přízvuk? Narodil jsem se na jihu. Mluvil jsem tak až do svých dvaceti let. Pak jsem se rozhodl, že se musím naučit mluvit správně. Dokonce jsem chodil na speciální lekce. Teď už běžně jižanský přízvuk nepoužívám, ale kdykoliv chci, mohu se k němu vrátit. Někdy mě to protahování docela baví."

"A proč ses snažil jižanského přízvuku zbavit? Mně se docela líbí. "

"Protože tě tady na severu nebere nikdo vážně, když protahuješ. Každý si o tobě myslí, že jsi venkovský balík. Poslyš, co když ti budu říkat Dwighte?"

"Jestli chceš, tak klidné."

"Myslím, že se to hodí. Stejně jsem pro tebe nejbližší člověk, se kterým ses od dob svého dětství setkal. Nemám snad pravdu?"

"Jistě že máš."

"Měl bych ti říkat Dwighte, protože ti jsem ve skutečnosti ještě blíž než tvoje babička."

"Myslím, že máš pravdu. "

"A navíc ty mi rozumíš líp než kdokoliv jiný před tebou. "

"Opravdu? To mě těší."

"Takže bude lepší, když se budeme vzájemně oslovovat jmény, která nikdo jiný nezná."

"Jistě. Říkej mi tedy Dwighte. Budu jenom rád."

"A ty mi zase říkej Billy."

"Billy?"

"Billy James Plover."

"Jak jsi k tomu jménu přišel? "

"Jednoduše. Narodil jsem se s ním."

"A potom sis ho dodatečně změnil? "

"Přesně tak. Stejně jako akcent."

"A kdy?"

"To už je dlouho."

"Jaký jsi k tomu měl důvod? "

"Odešel jsem na sever na univerzitu, ale ve škole se mi nedařilo tak, jak bych si představoval. Neudělal jsem pár zkoušek a nakonec jsem musel odejít. Ale něco jsem se přece jen naučil. Uvědomil jsem si, že s protaženým venkovským akcentem neměl tenkrát na prestižní univerzitě nikdo šanci. A to vůbec nemluví o jménu. " "O jménu ? To snad přeháníš. "

"Jak víš, že přeháníš? Co ty o tom můžeš vědět? Ty se svým krásným anglosaským, protestantským, severským jménem Franklin Dwight Bollinger. Co ty o tom víš? "

"Asi máš pravdu."

"Tenkrát bylo na lepších univerzitách doslova módou, že se intelektuálové zaměřovali proti Jihu a proti všemu, co z Jihu pocházelo. Vlastně to teď není o moc lepší, jenom už jejich kampaň nemá takovou sílu a zlomyslnost. Když se dívám zpátky, vidím, že existoval snad jediný způsob, jak se dalo na severských univerzitách uspět. Základem bylo

správné anglosaské jméno. Asi jako je to tvoje. Anebo pak vysloveně židovské. Čili buď Bollinger, nebo Sol Cohen. Možná že opravdu přeháním, třeba byli ochotni akceptovat každé jméno, rozhodně ale ne Billy James Plover. "

"Takže jsi přestal být Billym."

"Jak nejrychleji to šlo."

"A pomohla ti ta změna nějak? "

"Hned v ten den, kdy jsem si jméno změnil."

"A přesto chceš, abych ti říkal Billy."

"Chyba není ve jménu. Chyba je v lidech, kteří ho nejsou schopni přijímat jinak než s negativními reakcemi. "

"Billy."

"Nemyslíš, že by se docela hodilo, kdybychom mezi sebou používali jména, kterým nikdo jiný nerozumí?"

"Nemám nic proti tomu. Jestli chceš. "

"A nejsme my dva vůbec tak trochu zvláštní, Franku ? "

"Asi máš pravdu."

"Nezdá se ti, že jsme jiní než ostatní? "

"Naprosto jiní."

"Takže bychom neměli mezi sebou používat jména, kterými nás označují oni."

"Když to chápeš takhle."

"My dva jsme totiž supermani, Franku. Něco víc než normální lidi."

"Cože?"

"Nemyslím supermani jako Clark Kent."

"To jsem rád, protože schopnost vidět skrz věci jako rentgen na sobě opravdu nepozoruju."

"Myslím ovšem superman ve smyslu nadčlověk. Tak jak to chápal Nietzsche."

"Nietzsche?"

"Vidím, že jeho knihy moc neznáš. "

"Nijak zvlášť."

"Půjčím ti jednu od něho."

"Dobře."

"Nietzsche by se totiž měl číst pořád. Každý den. Jednu jeho knihu ti můžu dát."

"Díky, Billy."

"Není zač, Dwighte."

Bollinger se podíval na hodinky bylo přesně půl jedné. Opět se nedomáhl nikoho.

Uvědomil si, že už déle nemá smysl čekat. Už s nimi promarnil příliš mnoho času. Musí jít a podívat se po nich.

Kapitola 39

Connie zatloukla skobu, připnula k oku karabinu a provlékla jí smyčku jistícího lana. Potom se odvázála od hlavního lana.

Jakmile Graham poznal, že je lano volné, začal ho rychle vytahovat nahoru.

Ukázalo se, že tady, na boční stěně budovy, se jim slézá lehčeji než na čelní stěně obrácené do Lexington Avenue. Ne že by zde bylo víc možností k odpočinku, víc výstupků nebo okenních říms, to všechno bylo úplně stejné. Ale vítr tady byl podstatně mírnější. Sněhové vločky, které vál vítr Connii do obličej, vnímala jako sněhové vločky a nějak ošetrné pichlavé jehly. I tady cítila mrazivý vzduch, ale vítr neprofukoval její oblečení tak bezostyšně jako na čelní stěně, kde měla chvílemi pocit, jako by byla úplně nahá.

Od okamžiku, kdy se z čelní stěny budovy uchýlili sem, sestoupila Connie o deset poschodí níž a Graham o pět. Stála teď na metr široké římsce ve dvacátém osmém poschodí a čekala, až se k ní spustí také Graham. Dál už byla pouze jedna římsa v šestém poschodí, téměř sto metrů pod ní. Kromě toho obepínal ještě celou budovu asi půl metru široký dekorativní výstupek, tvořený reliéfním pásem, spojujícím jakési abstraktní svazky kamenných hroznů. Nacházel se na úrovni dvacátého třetího poschodí a byl teď jejich příštím cílem.

Teď právě dorazil Graham k ní a okamžitě ji začal připravovat k dalšímu sestupu.

Když se konečně ocitla na ozdobné římsce s kamennými hrozny, zjistila, že je dost široká i dost pevná, aby si na ní mohli oba odpočinout a rozmyslet si, jak postupovat dál. Za necelou minutu bude stát Graham vedle ní. Spouštěl se teď mnohem rychleji než zpočátku a bylo na něm vidět, že načerpá nové síly především zásluhou vracející se sebedůvěry. Ona sama neměla sebemenší představu, co budou dělat dál. Šesté poschodí bylo pořád až neskutečně daleko. Když počítala čtyři a půl metru najedno poschodí, vyšla ji vzdálenost asi sedmdesát šest metrů. A nejdlejší lana, která měli k dispozici, měřila pouhých třicet metrů. Mezi pásem kamenných hroznů a šestým poschodím nebylo nic než holá zed s nemožně úzkými okenními římsami.

Graham ji sice ujišťoval, že určitě na něco přijdou, ale Connie začínala mít opět strach.

Podívala se nad sebe a viděla, jak se za clonou hustě padajícího sněhu objevuje jeho tělo. Byl to fascinující pohled.

Odsud zespodu se jí zdálo, jako kdyby lano, na němž se spouštěl, splétal ve svém vlastním těle. Připomínal jí velkého tmavého pavouka, který se jakoby bez tíže vznáší na hedvábném vláknu své vlastní pavučiny.

Ještě ho několikrát uviděla zhoupnout se v prostoru nad svou hlavou a vzápětí stál vedle ní.

Connie mu podala kladivo.

Graham zatloukl dvě skoby do zdi mezi dvěma okny.

Těžce dýchal a od jeho otevřených úst vycházely obláčky mlžnaté páry.

"Jsi v pořádku?" zeptala se ho Connie.

"Zatím ano."

Zády do ulice, nezajištěný, pouze s rukama tápajícíma po stěně, se začal opatrně posouvat dál podél výstupku. V těchto místech, kde byl vítr mírnější, se začaly na všech horizontálních plochách tvořit malé návěje sněhu a Graham musel dávat zatraceně dobrý pozor, aby neuklouzl na nějakém zledovatělém místě skrývajícím se pod pěticentimetrovou vrstvou čerstvého sněhu.

Connie byla už už v pokušení zeptat se ho, kam se snaží dostat a co má v úmyslu, ale pak dostala strach, že by ho svým hlasem mohla vyrušit ze soustředění, a nedej bože, způsobit jeho pád.

Když Graham minul okno, zastavil se a zatloukl do zdi další skoby. Pak si zavěsil kladívko k pasu.

Znovu se začal opatrně posouvat zpátky k místu, kam umístil první dvě skoby, a k jedné z nich se připnul přes krátké zabezpečovací lano.

"K čemu to všechno bude?" zeptala se konečně.

"Musíme se dostat o několik poschodí níž," odpověděl. "Budeme slaňovat. Oba současně. Každý na jednom laně."

Connie polkla naprázdno. "Já ne."

"Ano, ty taky."

Srdce se jí rozbušilo tak divoce, až měla na chvíli pocit, že jí vyskočí z hrudi. "Já to nedokážu."

"Dokážeš. Budeš muset."

Zavrtěla prudce hlavou.

"Budeš slaňovat trochu jiným způsobem než já," snažil se ji uklidnit.

"To doufám."

"Já jsem kvůli rychlosti použil jednodušší způsob, ale tobě udělám z lana něco jako sedátko a na ně se pak připevní hlavní lano. Je to mnohem bezpečnější a pro začátečníka snazší."

"A jaký je mezi tím rozdíl?" Pořád se ještě nesmířila s představou, že se bude spouštět dolů sama bez Grahamovy pomoci.

"Za chvíli ti ukážu."

Sáhl po lanu, po kterém se před chvílí spouštěl z dvacátého osmého poschodí, a několikrát za něj zaškubal. Lano se vysmeklo z karabiny a padalo dolů.

Graham ho zachytil a stočené do kola ho položil vedle sebe.

Pak si prohlédl jeho konec, jestli není prodřený, a zřejmě spokojen na něm uvázal nový uzel. Pak ho provlékl do karabiny a zacvakl ji do oka skoby umístěné nad tou, ke které byl připoután.

"Nemůžeme přece slaňovat až dolů," zapochybovala znovu Connie.

"Jistěže můžeme."

"Nemáme přece dostatečně dlouhá lana."

"To vůbec nevadí. Vždycky se spustíš o pět poschodí níž, stoupneš si na okenní římsu, pravou rukou pustíš lano "

"Jak si mám stoupnou na pět centimetrů široký výstupek?"

"Jde to. Nezapomeň, že se budeš levou rukou pořád držet lana."

"A k čemu budu vlastně pravou ruku potřebovat?"

"Musíš rozbít obě okenní tabule."

"A pak?"

"Nejdříve se připoutáš k rámu okna a na prostřední sloupek připejšeš další karabinu. Pak uvolníš hlavní lano a "

"Škubnu za něj," doplnila Connie, "abych uvolnila uzel nahoře nad sebou."

"Správně. Já ti ukážu jak."

"Chytnu padající lano "

"Ano."

"a uvážu na karabinu, kterou jsem zacvakla za okenní sloupek."

"Správně."

Connie cítila, jak jí mrznou prsty na nohou, a několikrát proto zadupala, aby se prokrvily. "Je mi to jasné. Odepnu se potom od okenního rámu a spustím se o dalších pět poschodí níž."

"Zachytíš se na další římsu a znovu budeš všechno opakovat. Takhle se můžeme dostat až dolů na ulici. Vždycky ale jen po úsecích odpovídajících pěti poschodím."

"Kdyby to bylo opravdu tak jednoduché, jak říkáš."

"Neměj strach. Zvládneš to lehčeji, než si myslíš. Já ti jen ukážu, jak se připevní slaňovací lano k tvému úvazku."

"Je tu ale ještě jeden problém."

"Jaký."

"Neumím uvázat uzel, který se dá uvolnit zdola, tak jak jsi to udělal před chvílí."

"To nic není. Hned tě to naučím."

Odvázal lano z karabiny, kterou měl před sebou.

Aby vůbec něco viděla, musela se naklonit až těsně k němu. Tam, kde stáli, byla téměř tma. Světově proslulou zář miliónů manhattanských světel teď clonila sněhová bouře. Dole, hluboko pod nimi, ležela sice osvětlená ulice, ale sem do dvacátého třetího poschodí zář pouličních lamp nemohla proniknout. Když však Connie pořádně naplnula zrak, přece jen se dalo rozeznat, co Graham dělá.

Naučila se to během několika minut. Potom si ještě několikrát zkusila uvázat uzel sama, aby měla jistotu, že ho už nezapomene.

Graham pak obtočil smyčkou lana její boky, navíc jí provlékl další smyčku rozkrokem a všechny konce pak spojil

karabinou. Měla tedy na sobě upravené jakési sedátko, ke kterému jí pak chtěl připevnit slaňovací lano.
"Ted mi ještě vysvětlí, jak se mám spouštět," řekla Connie a pevně se chytila hlavního lana. Snažila se, aby z jejího hlasu nebyla patrná úzkost. Dokonce se pokusila o úsměv, ale ten bylo ve tmě asi stěží vidět.
Graham si odepnul od pasu další karabinu a řekl: "Nejdříve ti musím připnout hlavní lano. Potom ti ukážu, jak se musíš postavit, než se začneš spouštět. Vysvětlím ti "
Prásk! Tlumená rána z pistole ho přerušila v půli věty.
Connie se instinktivně podívala nahoru.
Nikde nad sebou však Bollingera neviděla.
Několik vteřin byla dokonce v pokušení uvěřit, že to, co slyšela, nebyl výstřel, ale nějaký jiný zvuk způsobený větrem.
Prásk! Ted už nebylo o čem pochybovat. Byl to výstřel, a navíc zazněl odněkud z těsné blízkosti, odněkud zevnitř, odněkud z dvacátého třetího poschodí.
Frank Bollinger vykopl uvolněné dveře, překročil práh a rozsvítil světla. Obešel nejdříve psací stůl, potom menší stolek s psacím strojem a kopírku. Spěchal k oknům, která vedla do postranní ulice.
Obě okna, mezi nimiž stáli, se rozsvítila. Graham se okamžitě odepnul od skoby a vykřikl na Connii, aby udělala totéž.
Od okna po jejich pravé ruce se ozval skřípavý zvuk, jak se někdo pokoušel otočit rezivělou klikou.
"Pojď za mnou!" vykřikl Graham.
Opět mu na čele vyrazil pot. Obrátil se na druhou stranu a vyrazil směrem k rohu, za kterým byla čelní stěna budovy.
Šel po úzké římsě naprosto nezajištěný, přímo, bez toho, že by se zdržoval bezpečnějším postupem pomocí úkoků bokem. Pouze pravou rukou se přidržoval hladkých žulových kvádrů, aby si zachoval alespoň minimální pocit jistoty.
Protože římsa byla příliš úzká, musel klást při chůzi nohy téměř jako provazochodec.
Nacházel se asi patnáct metrů od čela budovy směřujícího na Lexington Avenue. Jestliže se dostanou za roh, budou mimo dostřel. Z okna, které právě Bollinger otvíral, je nebude moci ohrozit.
Samozřejmě že si ten zloduch může najít kancelář s okny směřujícími zase na Lexington. Získají tedy sotva minutu nebo dvě. Ale právě v tuto kritickou chvíli si oba uvědomili, že každá minuta života navíc stojí za jakoukoliv námahu.
Graham by se rád ohlédl, jestli Connie za ním nemá nějaké problémy, ale neodvažoval se. Šel, co nejrychleji mohl, s očima upřenýma na úzkou římsu před sebou a pohledem úzkostlivě vybíral místo pro každé našlápnutí.
Ještě ani nestačil ujit tři metry, když uslyšel za svými zády Bollingerův výkřik.
Podvědomě se nahrbil, protože jeho mozkiem probleskla připomínka vize o kulce v zádech.
Najednou ho polilo horko. Uvědomil si totiž, že právě teď jsou jeho záda krytá. Za ním šla přece Connie. Proč ji, proboha, neposlal před sebe? Proč ji svými zády nekryje on? Jestliže ji srazí kulka, která je určena jemu, ztratí jeho boj o záchranu smysl. I kdyby se odsud někdy dostal, byl by pro něho další život bezcenný. Ted už však bylo příliš pozdě na úvahy, proč je Connie za ním. Jestli se zastaví, budou pro Bollingerovu pistoli snadnějším terčem než kdykoliv předtím.
Tmou zableskl výstřel.
Vzápětí další.
Zrychlil chůzi, jak to jen šlo. Byl si vědom, že riziko chybného kroku a tím i smrtelného pádu do bezedné černé hlubiny je o to pravděpodobnější. Cítil, jak podrážky jeho bot kloužou po kameni pokrytém vrstvou sněhu.
Roh budovy byl necelých deset metrů od něho.
Osm metrů.
Další výstřel.
Šest metrů.
Další výstřel ucítil ještě dříve, než se ozvala rána. Kulka roztrhla levý rukáv bundy a prolétla horní částí jeho paže.
Náraz kulky na okamžik porušil jeho stabilitu. Přeskobrtal několik rychlých kroků dopředu a ucítil, jak se ulice dole pod ním zakymácela. Pravou rukou bezmocně hrábl po hladké zdi budovy a jeho levá noha se na okamžik ocitla ve vzduchu.
Uvědomil si, že cosi nesrozumitelného vykřikl. Při dalším došlápnutí se lehce smekl na zledovatělém místě, a když se mu po několika dalších tápavých krocích podařilo srovnat rovnováhu, nemohl pochopit, jaký zázrak mu pomohl, že se nezřítíl dolů.
Nejdříve necítil v ruce vůbec žádnou bolest. Paže mu visela od ramene dolů zcela bez citu, jako kdyby byla dočista ustřelená. V prvním okamžiku ho napadlo, že mohl být smrtelně zraněn, ale pak si uvědomil, že přímý zásah do zad by měl daleko větší sílu a určitě by ho srazil z římsy dolů. Jeho zranění tedy nebylo zdaleka smrtelné.
Čtyři metry.
Graham šel jako omámený.
Cítil, jak se pod ním téměř podlamují nohy.
Pravděpodobně šok, blesko mu hlavou.
Tři metry.
Další výstřel nebyl už tak hlasitý jako ty předchozí. Už se neozýval tak strašlivě blízko.
Konečně byl na rohu. Dole pod ním se objevila Lexington Avenue a do tváře mu okamžitě vrazil silný poryv větru. Ted teprve se odvážil ohlédnout. Za jeho zády by lajen prázdná římsa.
Connie byla pryč.

Kapitola 40

Connie visela čtyři nebo pět metrů pod ozdobnou římsou a lano se s ní pořád ještě houpalo sem a tam. Dolů pod sebe se neodvážila pohlédnout ani koutkem oka.

V tuto chvíli nemohla dělat nic než se křečovitě držet nylonové šňůry nad hlavou a čekat na zázrak. Její prsty, znečitlivělé chladem a námahou, začínaly pomalu ochabovat. Neměla tušení, jak dlouho bude schopna se na laně držet. Před malou chvílí své sevření povolila a vzápětí se ocitla téměř o dva metry níž. Stalo se to naprosto mimovolně, aniž by si uvědomila, co vlastně dělá. Její ruce sklouzly po laně, jako kdyby bylo namazané, a musela vynaložit všechnu svoji sílu, aby se vůbec dokázala zastavit.

Pokoušela se nahmatat nohama nějaký výstupek ve zdi, ale její boty beznadějně klouzaly po holé stěně.

Zvedla hlavu a podívala se nahoru na okraj římsy. Čekala, kdy se tam objeví Bollingerova hlava.

Před chvílí, když se vpravo od ní otevřelo okno a on se vyklonil s pistolí v ruce, si uvědomila, že tentokrát už je příliš blízko, než aby vůbec mohl netrefit. Ve zlomku vteřiny poznala, že se za Grahamem vydat nemůže. Kdyby se o to pokusila, bylo by pro něho hračkou ji zastřelit. Neměla ani vteřinu času na rozmyšlení. Její jednání bylo spíš instinktivní než rozumové. Pokud si měla udržet alespoň minimální šanci na záchranu, musela se pohnout o zlomek vteřiny dříve, než vyjde rána. Sevřela tedy lano a vrhla se dolů. Naštěstí vyšlo načasování tak dokonale, že její pád vypadal, jako kdyby ji zasáhla kulka.

Ted tu visela pár metrů pod římsou a modlila se, aby si Bollinger opravdu myslel, že leží mrtvá dole na ulici. Kdyby měl totiž sebe menší pochybnost, mohl klidně vylézt z okna, naklonit se přes římsu a jednoduše přezat lano.

Přestože byla její situace natolik obtížná, že si vyžadovala veškerou její pozornost a soustředěnost, přece jen jí bleskla hlavou obava o Grahama. Věděla, že nespádá, že je pořád ještě nahoře. Mohl být ale těžce zraněn.

Uvědomovala si, že bez něho se z téhle situace nedostane. Její holý život teď na něm závisel víc než kdykoliv předtím.

Potřebovala, aby se k ní opět připojil a staral se o ni.

Bez něho neměla sebemenší šanci. Nevěděla, co dělat dál. Neuměla se na laně zajistit tak, aby mohla bez problémů slaňovat. Neuměla prakticky nic jiného než držet se lana a viset na něm. A to bylo ztraceně málo. Síly jí rychle ubývaly a bylo jí naprosto jasné, že v této pozici není schopna dlouho vydržet.

Nechtěla zemřít. Bránila se smrti ze vší síly. Dokonce i kdyby věděla, že je Graham mrtev, odmítala ho do bran smrti následovat. Bývaly chvíle, kdy pocítovala určité zklamání, že nemůže najít vhodná slova, kterými by dokázala vyjádřit hloubku svého citu k němu. Zdálo se jí, že slovo láskaje pro označení jejich vztahu naprosto nedostatečné. Toužila po Grahamovi, ale stejně dychtivě lpěla na svém vlastním životě. Milovala život. Hlavou jí proběhl sled v tuto chvíli až neskutečně krásných představ. Viděla se, jak si ráno opéká k snídani tousty, jak vchází do svého obchůdku se starožitostmi, jak sedí v křesle u krbu s knihou nebo jak jde do kina na nějaký vzrušující film. Život pro ni představoval nekonečnou řadu drobných každodenních radostí. Možná že tyto radosti byly v porovnání s mocným a intenzivním pocitem lásky bezvýznamné, ale ona cítila, že i kdyby byla nucena se lásky vzdát, přijala by ochotně od života vše, co jí ještě mohl nabídnout. Byla si jistá, že takový postoj její lásku ke Grahamovi v žádném případě nezpochybnuje. Věděla, že ho k sobě přitahuje právě svou vášní k životu. Smrt pro ni znamenala něj větší obscenost, jakou si jen dokázala představit.

Nahoře na římsě se něco pohnulo. Někdo se pohyboval ve světle, které pronikalo ven z otevřeného okna.

Bollinger.

Pane Bože, ne!

Dříve než se jí stačilo hrůzou zastavit srdce, objevila se za výstupkem římsy Grahamova tvář. Chvíli na ni zíral naprosto ohromen. Zřejmě čekal, že ji uvidí o dvacet tři poschodí níž jako nepatrnou tmavou skvrnu na zasněženém chodníku.

"Pomoz mi," zaúpěla Connie.

Zazubil se na ni a začal ji vytahovat nahoru.

Uprostřed chodby ve dvacátém třetím poschodí se Frank Bollinger zastavil, aby doplnil náboje do pistole. Už mu jich moc nezbývalo.

"Tak co, četl jsi včera Nietzscheho? Co na to říkáš?"

"Souhlasím s ním."

"S čím konkrétně?"

"Se vším."

"I s jeho teorií o nadčlověku?"

"S tou zvlášť."

"A co tě na ní zaujalo?"

"Tužil jsem, že to tak je. Tužil jsem, že mužský rod je ve své současné podobě pouze určitou přechodnou fází vývoje. Musí směřovat výš, jinak by všechno ztrácelo smysl."

"Nemyslíš, že právě my patříme k mužům, o kterých Nietzsche mluví?"

"Vidím, že uvažujeme úplně stejně. Jsem si tím ztraceně jistý. Ale trápí mě jedna věc. Vždycky jsem si myslel, že jsem liberál. Myslím politicky."

"No a co?"

"Jak se mohou snášet liberální názory, ať už levicově nebo jinak zaměřené, s vírou v nadřazenou rasu?"

"Já v tom nevidím žádný problém, Dwighte. Právě čistí, pravověrní liberálové vní v ní. Dokonce se domnívají, že právě oni sami do ní patří. Vyplývá to z jejich přesvědčení, že jsou schopnější a inteligentnější než běžný průměrný člověk a že mají lepší předpoklady řídit životy těch malých. Domnívají se, že znají klíč, jak vyřešit všechny morální problémy našeho století. Dávají přednost tvrdé vládě, protože je to první krok k totalitářství, k nezpochybnitelné vedoucí roli elity. Opravdu si myslíš, že by se Nietzsche nesmířil s liberálními politiky? Ve skutečnosti to není o nic těžší než jeho smíření s krajně pravicovými filozofickými názory."

Bollinger se zastavil před dveřmi firmy Opway Electronics, protože věděl, že okna z jejich kanceláře vedou na Lexington Avenue. Dvakrát vystřelil a zámek se rozletěl na kusy.

Pro Grahama nebylo lehké dostat ji nahoru, protože musel odlehčovat poraněnou levou ruku. Naštěstí mu Connie podle jeho rad pomáhala jak jen mohla.

Když ji konečně sevřel v náručí, zmáčkl ji tak silně, že kdyby na sobě neměli tlusté péřové bundy, určitě by jí vyrazil z těla dech. V radostném vzrušení se oba potáceli po úzké římse a na chvíli úplně ztratili pojem o vražedné hloubce pod sebou. Graham si přísahal, že ji už nesmí pustit z očí. Conniiu blízkost pociťoval jako omamnou drogu. Jeho mysl byla na vrcholu úlevné euforie, naprosto neodpovídající jejich reálné situaci. Přestože věděl, že na ně čeká až příliš dlouhá a příliš nejistá cesta k záchraně, jeho duše se vznášela v nevýslovném radostném opojení. Vždyť ji držel ve svém náručí živou.

"Kde je Bollinger?" zeptala se najednou Connie.

Okno za Grahamovými zády bylo otevřené a za ním na ně zírala plně osvětlená místnost. Po Bollingerovi však jako by se zem slehla.

"Šel mě pravděpodobně hledat na lexingtonskou stranu," řekl Graham.

"V tom případě se skutečně domníval, že ležím dole mrtvá."

"Asi ano. Já jsem si to ostatně taky myslel."

"Co máš s rukou?"

"Postřelil mě do ní."

"Pane Bože!"

"Bolí jako čert. Navíc mi začíná jakoby tuhnout. Ale to je zatím všechno."

"Jsi celý od krve."

"Není to tak hrozné. Kulka patrně ránu spálila, takže moc nekrvácí. Nebude to nic vážného." Zvedl levou ruku a zacvičil s ní, aby Connii dokázal, že je v pořádku. "Dá se s ní lézt."

"Měla by zůstat v klidu."

"To bude dobré. A kromě toho, stejně nemám na výběr."

"Můžeme vlézt dovnitř, zkusit to zase po schodišti."

"To by nemělo smysl. Když zjistí, že na lexingtonské straně nejsem, okamžitě se vrátí sem. A když mě nenajde ani tady, vrhne se ke schodům. Neměli bychom šanci."

"Jak tedy dál?"

"Stejně jako předtím. Půjdeme po římse až na roh budovy, on mezitím prohledá lexingtonskou stranu a vrátí se sem. Pak přejdeme za roh a budeme pokračovat v sestupu."

"S tou tvou rukou?"

"Jistě. S mou rukou."

"Grahame, tvoje vize, že budeš střelen do zad "

"Co je s ní?"

Dotkla se jeho levé ruky. "Bylo to ono?"

"Ne," odpověděl Graham.

Bollinger opustil okno vedoucí na Lexington Avenue a vyrazil z kanceláři firmy Opway Electronics zpět do místnosti, odkud před několika minutami střílel na Harrise.

"Chaos, Dwighte."

"Chaos?"

"Na světě existuje zatraceně moc podřadných lidí, kteří nemají jiný smysl života než překážet těm schopným. Pouze prostřednictvím novodobé apokalypsy se můžeme my a nám podobní povznést na úroveň, pro kterou jsme předurčení."

"

"Myslíš. atomovou válku ? "

"Třeba, i když je to pouze jeden ze způsobů, jakým se to může stát. Jenom takoví jako my budou mít odvahu a fantazii pozvednout civilizaci z trosek. Ale nebylo by směšné čekat, až se tomu bezcennému davu opravdu podaří zničit všechno, co bychom my měli zdědit?"

"Jistěže bylo."

"Napadlo mě, že bychom se měli snažit vyvolat chaos. Přesně takový, jaký potřebujeme. Přivodit apokalypsu v podobě, která by nebyla tak destruktivní."

"A jak?"

"Podívej se. už jsi někdy slyšel jméno Albert DeSalvo ? "

"Ne."

"Přezdívali mu také Bostonský škrtíc."

"Ano. Ted si vzpomínám. Mám dojem, že zavraždil spoustu žen."

"Měli bychom si jeho případ prostudovat. Samozřejmě že on k nám nepatřil. Byl to podřadný vrah a navíc ještě psychopat. Ale bylo by zajímavé použít ho jako model. Dokázal totiž navodit v Bostonu takovou hrůzu, že se celé město ocitlo na pokraji paniky. A sám, bez jakékoliv pomoci. DeSalvo nám ukázal, jakou sílu má strach. Ano, Dwighte, strach by měl být naším nástrojem. Strach se totiž může lehce změnit v paniku. Pár zpanikařených lidí může svou hysterii infikovat celé město nebo celou zem."

"Ale DeSalvo nedospěl až tak daleko, aby způsobil kolaps celé společnosti."

"Protože to nebylo jeho cílem."

"IMybybylo "

"Dwighte, předpokládej, že by někdo podobný Albertu DeSalvo, nebo ještě lépe Jacku Rozparovači, začal řádit v Manhattanu. Předpokládej, že by nezůstal jen u deseti nebo dvaceti zavražděných žen, ale udělal by jich třeba sto, dvě

stě. A nějakým obzvláště brutálním způsobem, s jasnými důkazy o sexuální úchylnosti pachatele. Navíc tak, aby bylo naprosto jasné, že všechny zemřely stejnou rukou. A co kdyby to všechno udělal během několika měsíců?"

"Celéměsto by bylo strachy bez sebe. Ale "

"Stalo by se to největším trhákem v místních novinách. A nejen v místních. Chytly by se toho noviny v celé Americe. Sleduj mě ještě dál. Když bychom zavraždili první stovku žen, přišlo by na řadu pár mužů. Ve všech případech bychom jim uřezali pohlavní orgány a nechali na místě činu zprávu naznačující, že pachatelem je nějaká fiktivní militantní feministická skupina."

"Cože?"

"Šly šel jsi dobře. Museli bychom to zaonačit tak, aby si lidi mysleli, že vraždy mužů jsou odpovědí na tu stovku zavražděných žen."

"Jenže pro ženy nejsou takové zločiny typické."

"Nevadí. Naším cílem také nebude vytvářet typické situace."

"Já ale pořád nechápu, jakou situaci máš vlastně v úmyslu vytvořit."

"Copak to nevidíš? V této zemi panuje mezi mužskou a ženskou populací pěkně velké napětí. Nebo spíš nepěkně velké. Tak, jak sílí ženské emancipační hnutí, stává se postupně napětí mezi ženami a muži nesnesitelným. Je totiž potlačováno, nemůže ventilovat. A právě my ho uvolníme."

"Myslím, že přeháníš. Tak hrozné to zase není."

"Nepřeháním, věř mi. Vím, co říkám. A nezapomínej na další skutečnosti. Všude okolo nás existují stovky potenciálních vrahů psychopatů. Jediné, co jim chybí, aby se dali do pohybu, je impuls. Je třeba je postrčit a nasměrovat. Čtou a slyší o vraždách tolik, že jim myšlenka násilné smrti připadá úplně normální. Jakmile sprovedíme ze světa alespoň stovku žen a pár desítek mužů a zařídíme, aby to vypadalo jako práce jednoho psychopata, budeme mít za chvíli tucet následovníků, kteří udělají zbytek práce za nás."

"Možná že máš pravdu."

"Jistě že mám pravdu. Všichni hromadní vrazi mají své obdivovatele a napodobitele. Jenže žádný z nich nespáchal zločin takového rozsahu, aby s sebou tu armádu opičáků strhl. My to musíme dokázat. A pak až se nám podaří všechny potenciální sexuální vrahy probudit, zaměříme naši aktivitu jiným směrem."

"Jakým?"

"Budeme vraždit náhodně vybrané bělochy a opět se pokusíme svést zodpovědnost na nějakou fiktivní organizaci černochů. Po takových deseti patnácti vraždách "

"Odděláme pár černých a zařídíme všechno tak, aby to vypadalo jako odvěta."

"Konečnější pochopil. Konečně ti zapálilo."

"Začínám se na věc dívat tvýma očima. V takovém městě jako je New York působí bezpočet nejrozličnějších stran, zájmových skupin a klik. Černí, bílí, Portorikánci, Orientálci, muži, ženy, liberálové, konzervativci, radikálové, reakcionáři, katolíci a Židé, bohatí a chudí, mladí a staří. Musíme se pokusit poštvat jednu skupinu proti druhé, všechny proti všem. Jak se jednou rozpoutá všeobecná nenávisť, nikdo ji nedokáže zastavit."

"Naprosto přesně. Jestliže všechno dokonale naplánujeme, můžeme to dokázat. Během šesti měsíců budeme mít na kontě nejméně dva tisíce mrtvých. Nebo možná pětikrát tolik."

"Ale oni určitě vy hlásí stanné právo. Tím se jim podaří zabránit, aby se panika změnila v takový chaos, o kterém jsi mluvil."

"Může tu být stanné právo, ale chaosu presto nemusí zabránit. V Severním Irsku už roky hlídají vojáci na každém rohu a stejně se tam vraždí dál. Bože, to bude mela. Dwighte, doveďeš si něco takového vůbec představit? Rozšíří se přes hranice do okolních zemí, jako "

"Ne, Billy. To ti už nezbaštím."

"Lidé po celé zemi nebudou poslouchat a číst o ničem jiném než a tom, co se děje v New Yorku. Budou "

"Billy, panika, o které mluvíš, se určitě nebude šířit tak lehce, jak si představuješ."

"Dobrá. Možná že máš pravdu. Ale tady vznikne chaos každopádně. Voliči začnou prosazovat razantního starostu s novými myšlenkami."

"Vtom s tebou souhlasím."

"Můžeme volit jednoho z nás. Jednoho z nového rodu. Být starostou v New Yorku je pro chytrého a schopného muže dobrý politický základ k útoku na prezidentský úřad."

"Voliči sice mohou zvolit tvrdého nekompromisního politika, ale to ještě nemusí znamenat, že bude náš člověk."

"Jestliže budeme všechno od začátku organizovat my, budeme také nejlépe připraveni situace využít. Náš člověk bude připravený."

"Hergot, Billy, kdo je to vlastně ten náš člověk? Kromě nás dvou přece nikoho jiného neznáme."

"Myslím, že bych dokázal být vynikajícím starostou já sám."

"Ty?"

"Mám dobrý základ pro svou kampaň."

"Pane Bože, Billy, na tom, co říkáš, něco je."

"Měl bych reálnou šanci vyhrát."

"Šanci bys měl každopádně, to máš pravdu."

"Kdybych vyhrál, byl by to první stupínek na žebříčku moci pro náš rod."

"Ale těch vražd!"

"A ty jsi ještě nikoho nezabil?"

"Jo, zabil. Pasáka. Pak ještě dva překupníky drog, kteří na mě vytáhli pistoli. A jednu děvku. Nikdo ji neznal."

"Měl jsi potom výčitky svědomí? "

"Ani ne. Všechno to byla naprosto podřadná pakáž."

"Vidíš, přesně na takové se zaměříme. Lůza, spodina, podřadná pakáž. Nikoho z nich nebude škoda. "

"A myslíš" že nám to projde?"

"Oba přece známe policajty. Koho podezírají nejdříve? Staré známé firmy, psychopaty, kriminálníky, členy různých radikálních hnutí, zkrátka ty, kteří mají nějaký motiv. My sice také máme svůj motiv, ale na ten oni nekápnou ani za milion let. "

"Jestliže všechno do posledního detailu promyslíme a pečlivě naplánujeme, byl by v tom čert, abychom to nedokázali."

"Viš, co napsal Leopold Loebovi před vraždou Bobbyho Frankse? „Nadčlověk se nemusí zodpovídat za žádný svůj skutek. Může spáchat pouze jediný odsouzeníhodný zločin udělat chybu."

"Jestliže něco takového provedeme "

"Pročjestliže:"

"Ty jsi tedy pevně odhodlaný?"

"A ty ne, Dwighte?"

"Začneme se ženami ? "

"Jistě."

"Budeme je vraždit?"

"Ano. "

"Billy."

"Coje?"

"Budeme je předtím znásilňovat? "

"No.ano."

"Takže to bude dokonce zábava."

Bollinger se vyklonil z okna vedoucího do postranní ulice a přešel pohledem obě strany římsy. Nikdo tam nebyl.

Ačkoliv ve zdi pořád ještě trčely skoby, lano, které bylo připevněno k jedné z nich, bylo pryč.

Bollinger se vyškřábal na okno a vyklonil se tak daleko přes římsu, jak jen mohl. Čekal, že tam někde dole uvidí tělo té ženské. Neviděl však nic jiného než šedobílou plochu čerstvě zasněženého chodníku.

Zatraceně, takže nespádla! Nakonec tu děvku vůbec netrefil!

Proč jen se ti dva tak urputně brání smrti?

Connie si v duchu přála, aby mohla slaňovat se zavřenýma očima. Spouštěla se dolů z dvacátého třetího poschodí, aniž by byla zajištěna dalším lanem, a pohled dolů na Lexington Avenue ji stále ještě naplňoval hrůzou.

Pravá ruka vzadu, levá vpředu.

Pravá brzdí, levá vede.

Nohy dopředu a pořádně se opřít do zdi.

V duchu si pořád opakovala, co jí Graham řekl. Odrazila se od zdi a zatajila dech. Při každém zhoupnutí měla vždy znovu a znovu pocit, jako kdyby se vrhala dolů v sebevražedném skoku.

Držela se lana příliš křečovitě, hlavně levou rukou. Levá vede, pravá brzdí. Uvolnila sevření a sklouzla opět o několik desítek centimetrů.

Hlavní její chybou bylo, že se nedokázala odrazit od zdi rovně. V jednom případě se ve vzduchu poněkud natočila doprava a při zpětném zhoupnutí vrazila ramenem do zdi. Náraz sice nebyl tak silný, aby si něco zlomila, ale přece jen byl víc než bolestivý.

Kapitola 41

Karambol se zdí jí otrásl tak, že měla co dělat, aby se lana nepustila. Opřela se nohama o stěnu, zatřásla hlavou, aby se vzpamatovala, a mrkla pohledem doleva na Grahama. Visel na laně asi tak tři metry od ní. Pak se nadechla a znovu se odrazila. Sklouzla dolů a zhoupala se zpět. Tentokrát bylo všechno v pořádku.

Graham poočku pokukoval, jak se Connii daří. Její statečnost a odhodlání ho udivovaly. Opravdu v ní bylo cosi z Nory Charlesové, ale současně také hrozně moc z Nicka.

Když viděl, s jakou zručností si vede, pokračoval uklidněn dál. Její styl sice nebyl jako podle učebnice, ale v dané situaci byl naprosto spolehlivý. Samozřejmě že on na každé zhoupnutí sklouzl dolů o mnohem větší kus a na úrovni devatenáctého poschodí byl první.

Zachytil se nohama o uzounkou okenní římsu, vyrazil obě tabule skla a připnul na střední sloupek karabinu. Okamžitě na ni připevnil svoji jistící smyčku, uchopil hlavní lano a trhnutím uvolnil uzel nahoře. Když padající lano chytil, přivázal ho ke karabině před sebou a připravil se na další sestup.

Tři metry vpravo od něho se připravovala Connie.

Graham nebyl udiven ani tak tím, jak rychle se mu vrátila téměř zapomenutá horolezecká technika, ale spíš ho překvapovalo, že zmizel jeho hysterický nepřirozený strach. Samozřejmě že pořád ještě strach měl. Nebyl to však pocit, který by mu svazoval ruce i nohy a blokoval jakoukoliv akci. Conniina láska spolu s naprostou nevyhnutelností dokázaly zázrak, který by nesvedl žádný psychiatr.

Pomalů začínal věřit tomu, že by se jim mohlo podařit uniknout. Jeho levá ruka bolela jako blázen a prsty na ní byly ztuhlé. Také levá noha se ozývala nepřetržitými záchvěvy tupé bolesti, které ho občas přinutily zatnout zuby. Ale ani poraněná ruka, ani jeho napolo zchromlá noha ho příliš neomezovaly při slaňování.

Během několika zhoupnutí sestoupil na úroveň sedmnáctého poschodí. Ještě dva skoky a bude na okenní římse o poschodí níž.

V tu chvíli ještě netušil, že právě tam se je Bollinger rozhodl překvapit.

Okno bylo stále zavřené, ale závěsy už byly odhrnuty stranou. Místnost matně osvětlovala rozsvícená lampička na stole a za sklem se rýsovala Bollingerova temná silueta. S rukou na klíče se právě chystal otevřít okno.

Ne!

Ve stejný okamžik, kdy se Grahamovy nohy dotkly okenní římsy, se opět odrazil do volného prostoru.

Jakmile ho Bollinger uviděl, bleskově vytáhl pistoli a vystřelil skrz zavřené okno. Střepiny skla se rozprskly do tmy.

Ačkoliv Bollinger reagoval rychle, přece jen se Grahamovi podařilo zmizet o zlomeček dřívě, než stačila kulka proletět sklem. Na jeden skok sjel téměř o dva a půl metru pod úroveň okna a na další pak sklouzl na okenní římsu v patnáctém poschodí.

Koutkem oka ještě stačil zaregistrovat, že z hlavně Bollingerovy pistole vyšlehl krátký záblesk směrem ke Connii. Viděl, jak ji výstřel vyvedl z koordinace a znovu narazila ramenem do zdi.

Connie, šílená hrůzou, se znovu odrazila a sklouzla dolů. Shora se ozvala další rána.

Bollinger věděl, že ani jednoho z nich nezasáhl.

Vyrazil z kanceláře a řítil se k výtahu. Odblokoval ovládací panel a stiskl tlačítko do desátého poschodí.

Během jízdy dolů se mu v mozku bleskově promítl plán, který si včera s Billym sestavili.

"Nejdříve zabiješ Harrise. S tou ženskou si dělej co chceš, ale nakonec ji musíš podříznout."

"Samozřejmě. Vždycky jsem každou podřízl. Měl jsem takovou myšlenku od počátku."

"Harrise musíš zabít tak, aby nezůstaly žádné stopy. Pokud ano, musíš je uklidit."

"Uklidit?"

"Až budeš hotov s tou ženskou, vrátíš se k Harrisovi, utřeš všechny krvavé stopy a zabalíš jeho tělo do plastického pytle. Nesmíš ho zabít nikde na koberci, aby tam nezůstaly krvavé skvrny. Vezmi ho do nějaké místnosti, ve které jsou na podlaze dlaždice. Třeba do koupelny."

"A proč ho mám strkat do pytle?"

"Budu čekat v deset hodin vzadu za budovou. Zaneseme ho do auta a vezmeme ke mně. Později ho vyvezeme někam na sever za město a zakopeme."

"Zakopeme? Proč?"

"Pokusíme se narafořit všechno tak, aby si policie myslela, že Harris svoji snoubenku zabil sám. Že právě on je tím Řezníkem. Já zavolám na oddělení vražd, budu maskovat hlas, aby vy padal jako Harrisáv, a trochu je na to připravím."

"Chceš je svést na falešnou stopu?"

"Uhodl jsi."

"Stejně jednou vyčuchají, že to byl jen trik."

"Jistěže vyčuchají. Ale bude to pár týdnů trvat, než Harrise najdou. Možná i pár měsíců. Do té doby nebudou mít šanci chytnout se správně stopy. Budeme mít volně ruce."

"Čili klasické odvedení pozornosti."

"Přesně tak."

"Získáme tím spoustu času."

"Jistě."

"Abychom udělali všechno, co máme v plánu."

"Téměř všechno."

Jejich plán byl teď v troskách.

Ten zatracený jasnovidce se ukázal jako příliš tvrdý oříšek.

Dveře výtahu se uvolnily.

Bollinger vyrazil okamžitě ven, ale vzápětí zakopl a spadl. Pistole mu přitom vyletěla z ruky a třískla o zem.

Namáhavě se zvedl na kolena a utřel si z čela a očí pot.

"Billy," zaúpěl.

Nikdo mu však neodpověděl. Byl sám.

Uviděl pistoli, dolezl po kolenou až k ní a znovu ji sevřel v dlani. Chvilí těžce oddychoval a pak se zvedl.

Vyrazil do temné chodby směrem ke kancelářím, jejichž okna vedla na Lexington Avenue.

Protože měl strach, aby za chvíli nezůstal bez nábojů, použil k roztříštění zámku jen jeden výstřel. Pečlivě vybíral místo, kam přesně výstřel vést. Rána zaduněla a zvuková vlna se ještě několik vteřin nesla chodbou. Dveře se otfásly v rámu, ale neotevřely se. Než by použil další kulku, vykopl napolo roztříštěný zámek nohou.

Okamžitě se vrhl k oknu vedoucímu na Lexington Avenue, ale tam zjistil, že už ho předběhli. Byli právě o dvě poschodí níž.

Vrátil se k výtahu. Cestou ho napadlo, že by bylo možná nejlepší vyjít před budovu a střetnout se s nimi v okamžiku, kdy budou sestupovat poslední metry. Vstoupil do výtahu a stiskl tlačítko do přízemí.

Kapitola 42

Graham a Connie stáli na okenní římse v osmém poschodí. Oba se bleskově dohodli, že posledních třicet čtyřicet metrů zdolají ve dvou úsecích s ukotvením ve čtvrtém poschodí.

Když se tam dostali, Graham vyrazil okno, připnul na rám karabinu a připojil k ní svou jističí smyčku. V tom sebou bezděčně trhl. Ani ne půl metru od jeho hlavy se o žulový kámen rozpleskla kulka.

Okamžitě mu došlo, co se stalo. Otočil se a vrhl bleskový pohled dolů.

Na zasněženém chodníku, necelých dvacet metrů pod nimi, stál Bollinger. Byl bez kabátu a měl na sobě pouze košili s krátkými rukávy.

Graham se vzpamatoval a vykřikl na Connii: "Dovnitř! Vlez oknem dovnitř! Schovej se!"

Bollinger vystřelil znovu.

Záblesk světla, bolest, krev, kulka vystřelená z pistole do jeho zad.

Je to ta chvíle?

Pěstí chráněnou rukavicí vytloukl zbytky střepein z okenního rámu a chystal se vtáhnout za středový sloupek dovnitř.

Vtom se však na ulici za ním ozvalo hučení motoru.

Z postranní ulice vyjel na Lexington Avenue velký žlutý odhrnovač sněhu. Radlice, kterou před sebou tlačil, dosahovala výšky dospělého člověka a široká byla téměř tři metry. Na stříšce kabiny řidiče blikal varovný maják. Dva velké reflektory, vystrčené dopředu jako oči žáby, probodávaly hustou clonu padajícího sněhu.

Byl to jediný dopravní prostředek, který v tuto chvíli projížděl ulicí ucpanou sněhem.

Graham mrkl směrem, kde byla Connie. Zdálo se, že jí dělá potíže vymotat se z lan, protože pořád ještě nebyla uvnitř.

Opět se obrátil do ulice a začal zuřivě mávat na řidiče, který byl za špinavým zasněženým sklem kabiny stěží vidět.

"Pomoc!" vykřikl ze všech sil Graham. Nedělal si moc velkou naději, že by ho mohl přes hluk motoru slyšet, přesto však křičel dál. "Pomoc! Tady nahoře! Pomozte nám!"

Connie začala křičet také.

Bollinger byl novou situací tak překvapen, že udělal přesně to, co dělat neměl: obrátil se protijedoucímu stroji a vystřelil na něj.

Řidič přibrzdil a těžký stroj se téměř zastavil.

"Pomoc!" vykřikl opět Graham. Bollinger znovu vystřelil směrem na řidičovu kabinu. Tentokrát se kulka odrazila od kovového rámu předního skla.

Řidič konečně zareagoval. Motor zaburácel, radlice pluhu se nazvedla kus nad zasněžený povrch ulice a stroj vyrazil na chodník.

Bollinger se obrátil a začal prchat.

Utíkal asi deset metrů po chodníku a pak, s řvoucím odhrnovačem v patách, vyrazil přes ulici na druhou stranu.

Connie zírala na tu podivnou honičku jako u vytržení.

Bollinger nechal, aby se k němu stroj přiblížil téměř na dva metry, pak se prudce otočil a podél odhrnovače utíkal zpátky k Bowerton Buildingu.

Řidič se sice okamžitě snažil těžký stroj otočit, ale než se mu to podařilo, stál Bollinger opět dole pod nimi.

Graham si ve zlomku vteřiny uvědomil, že opět zvedá pistoli proti nim.

Dole v přízemí, kde vítr neskučel tak bouřlivě jako nahoře, se třesk výstřelu zdál mnohem hlasitější. Tentokrát se kulka rozpleskla o žulový kvádr pár centimetrů od Grahamovy pravé nohy.

Na další výstřel už neměl Bollinger čas, protože se na něho opět řítíl odhrnovač s ječící houkačkou.

Otočil se zády k budově a postavil se čelem proti řvoucí obludě, jako kdyby se s ní chtěl utkat.

Graham tušil, k čemu se ten šílenec chystá. Téměř reflexivně sáhl k pasu a odepnul od řemene malou, bateriemi napájenou horolezeckou vrtačku.

Odhrnovač byl asi pět metrů od Bollingera a ten zvedl pistoli proti přednímu sklu kabiny řidiče.

Graham mrštil vrtačkou směrem k šílenému vrahovi dole na chodníku. Nebylo to daleko, snad pouhých dvacet metrů. Z celé duše doufal, že ho trefí do hlavy, ale letící vrtačka udeřila Bollingera pouze do boku.

I když nebyl úder nijak nebezpečný a Bollingera téměř nezranil, jeho účinek byl šokující. Vrah se lekl, uskočil, s podivnou graciézností se sklouzl po zledovatělém obrubníku a nakonec se roztáhl jak široký, tak dlouhý tvář do sněhu.

Řidič odhrnovače patrně očekával, že se útočník bude snažit opět uniknout podél jeho stroje, a na novou situaci už nestačil zareagovat. Okamžitě sice zabrzdil, ale těžký stroj se nedal zastavit na třech metrech.

Přestože byla velká masivní radlice zvednuta nad zem, nebylo to až zase tolik, aby bezpečně minula ležící tělo. Spodní hrana pluhu zachytila Bollingera snažícího se v poslední chvíli odplazit do bezpečí, roztrhla jeho trup jako hadrovou panenku, rozdrtila mu hlavu a dílo zkázy bylo dokonáno o obrubník chodníku, o který pluh tělo doslova rozmáčkal.

Na zářící sněh v kruhu světla pod nejbližší lampou vystříkl proud krve.

Kapitola 43

Mrtvá těla MacDonalda, Otta, všech tří strážných a údržbáře byla zabalena do velkých plastických pytlů, které sem poslali z městské márnice, a ležela teď naskládána vedle sebe na mramorové podlaze.

V přední části vstupní haly vedle zavřeného novinového stánku stálo v půlkruhu šest skládacích židlí. Seděli na nich Graham, Connie, Ira Preduski a ještě tři další policisté.

Preduski vypadal lehce pomačkaný, lehce ucouraný zkrátka, jako obvykle. Jeho hnědý oblek na něm visel jen o málo elegantněji, než kdyby si přes sebe přehodil kus beztvare plachty. Zřejmě se venku brodil mokřím sněhem, protože měl manžety kalhot úplně zmáčené. Také jeho boty a ponožky musely být skrz naskrz mokré. Nevzal si totiž ani galoše, ani pořádné zimní boty a přišel sem pouze v nízkých polobotkách. Obojí sice doma měl, ale nikdy si nevzpomněl, že si musí vzít do špatného počasí odpovídající obuv.

"Nechci vás už obtěžovat neustále stejnými dotazy," obrátil se Preduski na Grahama. "Vím, že jsem se vás ptal už jednou a vy jste mi odpověděl, ale pořád mám obavu o váš stav. Nemohu si pomoci. Možná že mám zbytečné obavy a

starám se o věci, po kterých mi nic není opět jedna z mých chyb. Mám ale strach o vaši ruku. Myslíte, zeje v pořádku?" Graham lehce poklepal na ob vaz pod košili. Asi před hodinou ho ošetřil lékař, ze kterého sice trochu táhl alkohol, ale jeho ruce byly celkem jisté. "Nemějte obavy. Není to nic vážného."

"Co vaše noha?" nenechal se odbýt Preduski.

Graham se zašklebil. "Nejsem o nic větší mrzák, než jsem byl včera touto dobou."

"A co vy?" obrátil se Preduski na Connii. "Doktor říkal, že máte na těle ošklivé pohmožděniny."

"Pouhé modřiny," řekla téměř pobaveně. Seděla vedle Grahama a držela mu ruku. "Nestojí to vůbec za řeč."

"Dobrá. Vy dva jste ale stejně měli hroznou noc. Přímou děsivou. Je to všechno moje chyba. Měl jsem Bollingera chytit už před několika týdny. Kdybych měl jen trochu rozumu v hlavě, mohl jsem ten případ uzavřít dávno před tím, než jste do něho byli zataženi vy." Najednou se podíval na hodinky. "Pane Bože, skoro tři hodiny ráno." Vstal a neúspěšně se pokoušel narovnat zmuchlaný límec svého svrchníku. "Zdrželi jsme vás tady až příliš dlouho. Opravdu moc dlouho. Ale přesto vás musím požádat o strpení, abyste zodpověděli případné otázky ještě dalším detektivům nebo lidem od soudu. Nebude to trvat déle než patnáct, nanejvýš dvacet minut. Vydržíte to ještě? Nebude vás to obtěžovat? Dovedu si představit, že už máte všeho až po krk. Omlouvám se vám."

"To je v pořádku," řekl Graham unaveně.

Preduski se obrátil ke třem detektivům v civilu, kteří seděli vedle nich. "Jerry, jsi si jistý, zeje nezdržíte déle, než jsem říkal?"

"Buď bez obav, Iro." Jerry byl vysoký podsaditý chlap, jemuž do čtyřicítky asi už moc nezbývalo. Na bradě měl velké mateřské znaménko.

"Pamatuj, zeje musíte odvézt domů služebním autem."

Jerry přikývl.

"A postarej se, aby je neotravovali reportéři od novin."

"Spolehni se, Iro. Ale to poslední asi nebude tak jednoduché."

Než odešel, dal Preduski Grahamovi a Connii poslední radu: "Až přijдете domů, hned vypněte telefon. Rozhovorům s novináři se sice nevyhnete, ale oni by byli schopni otravovat vás ještě teď v noci. Stejně si jich v následujících dnech užijete dost a dost. Další kříž na vaše bedra. Je mi to líto, věřte mi. Snad se vám podaří uchovat si alespoň dnes v noci pár hodin klidu. Pak už vás nic nezachrání."

"Díky za radu," řekla Connie.

"Já už budu muset jít. Čeká mě ještě spousta práce, většinou věci které už měly být dávno udělané. Neustále jsme ve skluzu. Asi nemám na tuhle práci buňky, v tom to asi bude."

Potřásl Grahamovi rukou a směrem ke Connii udělal neobratnou poklonu.

Odcházel napříč vstupní halou a jeho mokré boty hlasitě vrzaly po mramorové dlažbě.

Ještě bylo vidět, jak se venku vyhýbá několika reportérům a jak odmítavě mává rukou směrem k těm, kterým se ho přece jen podařilo chytit.

Jeho neoznačený vůz stál na konci dvojité řady policejních sedanů, sanitek a aut novinářů. Sedl za volant, zapnul si pás a spustil motor.

Jeho kolega, detektiv Daniel Mulligan, bude mít ještě pár hodin práce uvnitř. Ten auto postrádat nebude.

Preduski vyrazil po Lexington Avenue, kterou před chvílí čerstvě protáhly sněhové pluhy, a začal si pobrukovat jakousi melodii, jejímž autorem byl patrně on sám. Řetězy upevněné na kolech jeho auta křúpaly v uježděném sněhu a na několika málo místech, kde byla vozovka holá, spustily krátkou salvu zvonivých zvuků. Na rohu zatočil na Pátou avenue a pokračoval směrem do středu města.

Ani ne za patnáct minut zaparkoval na široké tříproudové ulici v Greenwich Village.

Vystoupil z vozu a pokračoval dál pěšky. Ušel tak asi vzdálenost tři bloků, přičemž se celou cestu pečlivě vyhýbal ostrůvkům světél pod pouličními lampami. V jednom místě se zastavil, krátkým pohledem zpět se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje a pak vkročil na úzkou postranní cestu mezi dvěma výstavními řadovými domy.

Cesta končila zdi, ve které se na každé straně černala vysoká vrata. Preduski se zastavil před těmi na levé straně.

Sněhové vločky jemně vířily tichým nočním vzduchem. Dole u zdi bylo téměř bezvětří, ale přesto i sem doléhal ze stře ch obou domů skučivý hlas větru.

Sáhl do kapsy a vytáhl dva svazky kasařských pakličů. Našel je kdysi v bytě jednoho zlodějíčka, který spáchal sebevraždu. Za ty roky, co je s sebou nosil, byla zřídka kdy příležitost je použít, ale pokud už se ta příležitost naskytla, prokázaly mu vždy neocenitelnou službu. Vzal jeden z pakličů, chvíli s ním laboroval v jednoduchém levném zámku, kterým jsou obvykle podobná vrata vybavena, pak si vzal na pomoc ještě druhý a během dvou minut byl uvnitř.

Za Harrisovým domem byl malý dvorek. Kousek trávníku, dva okrasné stromy a cihlová veranda. A samozřejmě také dva květinové záhonky, které ovšem byly teď v zíně prázdné. Přesto však malý zahradní stolek se čtyřmi židlemi navozoval dojem, jako kdyby se tu ještě včera odbývalo letní slunečné posezení u karet.

Preduski přešel napříč dvorkem a po třech schůdcích vystoupil k zadnímu vchodu.

Otevřel co možná nejjemněji a nejtíšeji zámek na dřevěných dveřích.

Udivilo ho, jak lehce a bez problémů se dostal dovnitř. Kdy už se lidé naučí kupovat si pořádné zámky, pomyslel si.

Uvnitř v kuchyni bylo teplo a tma. Vzduchem se nesla pikantní vůně jakéhosi koláče a také pach banánů, které někdo odložil stranou, aby dozrály, ale které byly teď už zřejmě přezrálé.

Zcela nehlučně za sebou zavřel dveře.

Několik minut setrval v naprosté tichosti s ušima nastraženými zachytit i ten sebenepatrnější zvuk v domě. Potom, když si jeho oči přivykly na tmu a byly schopné rozeznat rozložení nábytku v kuchyni, přistoupil ke stolu, vzal odtud jednu židli a postavil ji opatrně a tíše doprostřed místnosti.

Posadil se, z pouzdra pod levou paží vytáhl revolver a položil si ho na klín.

Kapitola 44

Policejní auto čekalo u chodníku, dokud Graham neotevřel vstupní dveře do domu. Pak se rozjelo pryč a zanechalo v desetacentimetrové vrstvě čerstvého sněhu stopy svých kol.

Graham rozsvítil světlo v předsíni. Connie, která šla za ním, zamykala dveře a on zatím vešel do tmavého obývacího pokoje. Po paměti zamířil k nejbližší stolní lampičce a rozsvítil ji. V tom okamžiku strnul, naprosto neschopen jakéhokoliv pohybu.

Proti němu seděl na pohovce muž s revolverem v ruce.

Vzápětí vešla Connie, a když uviděla vetřelce, bezděčně vzala Grahama za ruku. "Co tady, proboha, děláte?" zeptala se zadrhávajícím hlasem.

Anthony Prine, moderátor relace Noční Manhattan, vstal. "Čekám tu na vás," řekl a mávl výmluvně směrem k nim revolverem.

"Proč tak divně mluvíte?" zeptala se znovu Connie.

"Máte na mysli můj jižanský přízvuk? Narodil jsem se s ním. Naučil jsem se sice mluvit i jinak, ale kdykoliv chci, vrátím se k němu. Nutnost změny akcentu mě přivedla k tomu, že jsem se naučil měnit barvu hlasu. V kabaretech a v televizi jsem začínal právě imitováním hlasů slavných lidí. Ted právě imituji Billyho Jamese Plovera, muže, kterým jsem býval odmalička."

"Jak jste se sem dostal?" zmohl se konečně Graham po úvodním šoku.

"Oknem. Obešel jsem dům, rozbil jsem okno a vlezl dovnitř."

"Okamžitě vypadněte! Ať už jste venku!"

"Moment. Vy jste zabíli Dwighta," řekl Prine. "Jel jsem okolo Bowerton Buildingu, když jsem skončil v televizi. Viděl jsem spoustu policajtů. Hned mi bylo jasné, co se stalo." Byl bledý jako stěna a z jeho tváře vyzařovalo obrovské napětí.

"Koho jsem měl zabít?" zeptal se nechápavě Graham. "Dwighta. Franklina Dwighta Bollingera." Graham, naprosto zmatený, řekl: "Vždyť se nás právě on pokoušel zabít."

"Byl to jeden z nejlepších mužů, s jakými jsem se setkal. Jeden ze skutečně nejlepších, co na tomhle světě existovali. Měl jsem ho jednou ve svém pořadu. Dokonale jsme si rozuměli. Během pár minut jsme oba poznali, že jsme úplně stejného rodu."

"Ale on byl přece vrah. Byl to Řezník. Ten, který "

Bylo vidět, že Prine je krajně rozrušen. Ruce se mu třáslly a jeho levá tvář byla pokřivena nervovým tikem. Přerušil Connii v půli věty a řekl: "Dwight byl pouze jeho polovinou."

"Polovinou Řezníka?" opakovala Connie nechápavě.

Grahamova ruka sjela teprve teď z vypínače lampy a sevřela její těžký mosazný stojan.

"Tou druhou polovinou jsem já sám," prohlásil Prine. "Já a Dwight jsme byli téměř identické osobnosti." Vstal a pokročil o jeden krok směrem k nim. Vzápětí udělal další krok. "Vlastně víc než to. Jeden bez druhého jsme byli neúplní. Byli jsme dvě poloviny stejného organismu." Namířil revolverem na Grahamovu hlavu.

"Uteč!" vykřikl Graham. "Uteč, Connie!"

Zároveň s výkřikem mrštil po Princovi lampou.

Těžký mosazný kus srazil Prinea zpět do lenošky.

Connie už odemykala dveře od vchodu a Graham se chystal vyběhnout za ní do předsíně.

Právě když byl ve dveřích, ozval se výstřel.

Hrozná rána pod pravou lopatkou, výbuch světla, všude okolo krev.

Zhroutil se na zemi a převrátil se na bok právě v okamžiku, kdy Ira Preduski vyrazil z chodby vedoucí do kuchyně.

Vznášel se na vlnách bolesti v moři, které každou vteřinu víc a víc temnělo. Co se vlastně stalo?

Zdálky nejasně vnímal, že detektiv na Prinea cosi vykřikl, a pak se ozval další výstřel.

Televizní moderátor se zhroutil zasažen do prsou.

Bolest. Záchvěvy bodavé bolesti.

Graham zavřel oči. V posledním zbytku vědomí mu však blesklo hlavou, že teď si nemůže dovolit spát. Spát znamená zemřít. Možná že ztrácí vědomí, protože je zraněn na hlavě? Přinutil se znovu otevřít oči, protože nechtěl zemřít.

Uviděl nad sebou Connii, jak mu utírá z tváře pot.

Vedle něho právě poklekl Preduski a řekl: "Už jsem zavolal první pomoc."

Muselo uběhnout víc času, než si myslel. Cítil, jak se jeho vědomí vytrácí uprostřed jednoho hovoru a navrací zpět během úplně jiného.

Zavřel oči.

Opět je otevřel.

"S tou teorií přišel policejní lékař," říkal Preduski. "Zpočátku se mi zdála až příliš fantastická, ale čím víc jsem o ní přemýšlel."

"Žízeň," zasípal Graham. V krku měl úplně vyschlo.

"Máte žízeň?" zeptal se Preduski.

"Dejte mi napít."

"Mohlo by ti to uškodit," zaslechl, jak říká Connie. "Za chvíli přijede sanitka."

Celý pokoj se s ním zatočil. Pokusil se usmát. Připadal si, jako kdyby byl na kolotoči.

"Neměl jsem sem chodit sám," řekl Preduski zničeně. "Ale pochopte, co jsem měl v dané chvíli dělat? Bollinger byl policista. Dalo se předpokládat, že ten jeho komplic bude také policista. Komu máte věřit? Skutečně. Komu?"
Graham si olízl suché rty a s námahou řekl: "Prine. Je mrtvý?"
"Obávám se, že ne," odpověděl Preduski.
"A já?"
"Co je s vámi?"
"Umřu?"
"Dostanete se z toho."

Epilog

SOBOTA

"Opravdu?"

"Kulka nezasáhla páteř ani žádné jiné životně důležité orgány.

"Víte to jistě?"

"Naprosto jistě," přidala se Connie.

Graham opět zavřel oči.

Ira Preduski stál zády k oknu v nemocničním pokoji. Mlhavé slunce pozdního zimního odpoledne rámovalo jeho postavu měkkým nazlátlým světlem. "Prine se přiznal, že jejich cílem bylo vyprovokovat všeobecný chaos. Zamýšleli vyvolat výbuch rasové nenávisti, náboženské nesnášenlivosti, ekonomickou válku, a já nevím co ještě."
Graham ležel na posteli podložený několika polštáři. Mluvil velmi namáhavě a pomalu, protože jeho hrud zaplavovala při každém slově bodavá bolest. "A oni pak z toho chaosu chtěli těžit."

"Ano. Tak nějak to řekl."

"Ale to je hrozné," ozvala se Connie, sedící na židli vedle postele. "Copak banda Charlese Mansona nesledovala stejný cíl? Všechny jejich nesmyslné vraždy."

"Ano. Také jsem se před Prinem o Mansonovi zmínil," řekl Preduski. "Ale on mi řekl, že Manson byl obyčejný mizerný kriminálník, naprosto podřadný zabiják."

"Zatímco on, Prine, je poloviční bůh."

Preduski smutně potřásl hlavou. "Ubohý Nietzsche. Byl to jeden z nejbrilantnějších filozofů, jaký kdy žil. Ale současně také ten, jehož myšlenky byly nejvíc dezinterpretovány." Shýbl se a přičichl ke kytici květin stojící ve váze na stolku vedle okna. Když se znovu narovnal, řekl: "Promiňte, že se ptám. Vím, že mi vlastně do toho ani nic není, ale jsem už takový zvědavý člověk opět další z mých chyb. Řekněte mi, kdy bude svatba?"

"Svatba?" řekla jakoby udiveně Connie.

"Nesnažte se zapírat. Vy dva jste se už určitě domluvili."

V tu chvíli se ozval poněkud rozpačitým hlasem Graham: "Jak to můžete vědět? Opravdu jsme o tom dnes ráno mluvili. Ale jen my dva."

"Jsem zkrátka detektiv," odpověděl se smíchem Preduski. "Vydědukoval jsem si to z jistých indicií."

"Například?" zeptala se Connie.

"Například z toho, jakým způsobem se na sebe vy dva dnes odpoledne díváte."

Graham, očividně potěšen, že může s někým sdílet svou radost, řekl: "Vezmeme se pár týdnů po tom, co mě propustí z nemocnice. Jak jen budu moci narovnat záda."

"To bude opravdu potřebovat," doplnila rozpustile Connie.

Preduski obešel postel a zadíval se na Grahamovu obvázanou ruku a na bandáž zakrývající pravou část hrudníku.

"Pořád přemýšlím o té noci z pátku na sobotu. Nejde mi na rozum, jak je možné, že jste z toho vyvázli živí."

"Nebylo to zase tak těžké," prohlásila Connie.

"Opravdu?" podivil se Preduski.

"Nebylo. Opravdu. Že mám pravdu, Nicku?"

Graham se usmál a bylo vidět, že je mu dobře. "Byla to skoro hračka, Noro."

Věnováno Barbaře Norvillové

Dean Koontz

se narodil ve velmi chudé rodině a již od útlého mládí se naučil unikat před neradostnou realitou do světa fantazie, který mu zprostředkovávaly především knihy. Od knih ho nedokázal odradit ani pohrdavý názor rodičů, kteří považovali čtení za mrhání časem. Od vydání jedenáctého románu se jeho knihy zařadily na seznam největších bestsellerů v USA a po celém světě se jich dosud prodalo téměř čtyřicet miliónů výtisků.
je ženatý a v současné době žije se svou ženou Gerdou v Kalifornii. Vedle psaní románů je jeho největší zálibou navrhování výzdoby interiérů, sbírání uměleckého skla a pochopitelně čtení.

Z originálu THE FACE OF FEAR

přeložil Jih Beneš.

Redakční úprava Marie Vitochová a Jindřich Kejř.

Grafickou úpravu obálky navrhl Josef Cibien.

Sazba Alpress, spol. s r. o.

Technická redaktorka Zdena Horová.

Vydal Alpress, spol. s r. o. ve spolupráci s OSNÁ, a. s.

Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o" Banská Bystrica.

Vydání první.

ISBN 8085975033